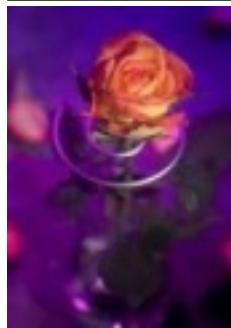

Bí Mật Tình Yêu

Contents

Bí Mật Tình Yêu	1
1. —phần I—	1
2. —phần Ii—	11
3. —phần Iii—	23
4. —phần Iv—	34
5. —phần V—	46
6. —phần Vi—	59
7. —phần Vii—	72
8. —phần Viii—	85
9. —phần Ix—	96

Bí Mật Tình Yêu

Giới thiệu

Nguồn: diendan. go. vn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-tinh-yeu>

1. —phần I—

- Két...két...

Rồi tiếng quát tháo của tài xế xe :

- Này, lão già! Bộ muốn chết à?

- Xin lỗi...

- Hừ! Lắm cảm quá thì đừng đi ra đường. Ngồi ở nhà cho con cháu chăm sóc đi.

- Tôi xin lỗi...

Người đàn ông tóc hoa râm, khoảng ngoài tám mươi cứ luôn miệng xin lỗi, còn gã tài xế thì chửi vãn chửi. Những lời thô tục của hắn nghe chướng tai dễ sợ.

Lạc Đình đi ngang, thấy cảnh tượng ấy. Cô bước ra:

- Ê! Anh chửi đủ chưa vậy?

Gã tài xế nhìn Lạc Đình:

- Cô là ai?

- Tôi là ai anh biết để làm gì? Tôi muốn nói với anh, đừng quá ăn hiếp người già như thế, không hay chút nào đâu.

-Ai ăn hiếp lão ta. Tại lão qua đường không chú ý, suýt nữa tôi đụng chết lão rồi. Nếu cô là cháu lão ta thì đừng để lão đi lung tung. Lần sau, lão không may mắn như thế này đâu.

Lạc Đình mím môi:

- Anh vừa nói cái gì? Còn lần sau nữa à? Nếu anh lái xe chịu chú ý nhìn đường một chút, thì những ông già như ông này đâu có mất hồn.

- Cô...

- Một ngày anh qua lại đoạn đường này bao nhiêu lần? - Lạc Đình hỏi.

-Tôi không nhớ.

- Cần thận nhe! Con đường này lúc nào cũng đông người. Anh để hồn lên mây một giây thôi, thì tương lai anh cũng theo đó mà chấm hết.

- Cô rửa tội đó hả? - Gã tài xế giận dữ.

- Không. Tôi chỉ nhắc nhở anh thôi.

- Hừ! Đồ điên!

Gã lái xe đi. Lạc Đình dìu ông lão vào trong lề.

- Ông có sao không?

- Ta không sao. Nhưng cháu mắng gã tài xế đó là không đúng. Thật ra ta mới là người có lỗi.

- Ông ơi! Ông nhìn vạch vôi kia đi! - Lạc Đình chỉ - Đây là nơi dành cho người đi bộ qua đường. Ông không có lỗi gì cả, người sai là gã tài xế kia kia. Đúng luật là gã phải chậm lại vì đây là đường nội thị. Thế mà gã cứ bang bang. Cháu mà gọi công an đến là gã bị phạt đấy!

Cô hậm hực:

- Những người không ý thức như thế, cháu cầu mong gã bị phạt vài lần để gã thức tỉnh mà tôn trọng tính mạng người khác.

Ông lão xoa tay khi Lạc Đình lại rửa :

- Thôi thôi, ai đúng ai sai thì chuyện cũng đã qua. Ta cảm ơn cháu vì cháu đã giúp đỡ ta.

- Đừng bận tâm đến điều đó ông ạ. Tại cháu bắt bình khi ông ta ăn hiếp thôi.

Lạc Đình nhiệt tình:

- Bây giờ ông đi đâu? Cháu sẽ đưa ông đi.

- Ta...

- Ông đừng á ngại! Cháu lớn lên ở thành phố biển Nha Trang này lên cháu rất rành đường. Ông về nhà phải không?

Ông lão lắc đầu :

- Không. Ta không phải là người ở đây. Ta sống ở Sài Gòn. Ta đến phố biển Nha Trang này để tìm người quen.

- Ông đi một mình?

- Ừ!

- Thế ông biết nhà người quen của ông không?

- Không. Nhưng ta có địa chỉ.

Ông lão lấy tờ giấy trong túi áo đưa cho Lạc Đình.

- Xem giúp ta cái này.

Lạc Đình lướt mắt qua tờ giấy nhỏ. Cô bỗng giật mình vì cái địa chỉ ông lão đang tìm là địa chỉ nhà cô.

Trời đất! Có trùng hợp đến như vậy không? Lạc Đình khẽ liếc ông lão. Trong đầu cô liền nảy ra hàng loạt câu hỏi. Nếu ông lão này là bạn của ba thì hơi lớn tuổi đấy. Nhưng ngoài ý nghĩ ấy cô không còn ý nghĩ nào thuyết phục hơn.

Ông lão nhướng mày:

- Sao? Cháu có biết địa chỉ ấy không?

Lạc Đình giật mình :

- Dạ...biết ạ.

Thấy sự lúng túng của Lạc Đình, ông lão hơi nghi ngờ:

- Thật chứ?

- Vâng. Cháu rất rành chỗ này. Ông đi theo cháu.

Lạc Đình quay lưng. Ông lão đi theo sau:

- Này! Chúng ta đi bộ ư?

- Vâng. Nơi ông tìm gần đây thôi.

Vừa nói, Lạc Đình vừa chậm lại chờ ông lão:

- Ông đi bộ được chứ? Nếu không được, cháu sẽ gọi xe cho ông.

- Ôi, ta cần đi bộ để thư giãn đây.

- Vậy thì không vấn đề gì nữa rồi.

Lạc Đình bắt đầu tò mò:

- Ông ơi! Người ở địa chỉ này là bạn của ông hả?

Ông lão gật đầu:

- Ừ. Bạn rất thân. Nhưng gần hai mươi năm rồi, ta mới có dịp trở lại đây tìm họ. Ta không biết họ có nhận ra ta không?

Ông bỗng nhìn mông lung:

- Phố biển thay đổi nhiều quá. Cả địa chỉ nhà người bạn ta cũng tìm không ra.

Lạc Đình như cảm thông với ông lão:

- Quả thật, cảnh vật có thay đổi vì mỗi ngày mỗi tiến bộ mà ông. Còn con người...cháu tin bạn của ông sẽ nhận ra ông.

- Cám ơn cháu.

Lạc Đình cười, cô lại hỏi:

- Bạn của ông tên là gì? Để cháu xem địa chỉ này có từng đổi chủ không?
- Ông bạn của ta tên Lạc Đình, có thằng con trai tên Lạc Sơn, con dâu tên Vũ Đình và...
- Cháu gái tên Lạc Đình và Lạc Vy.

Lạc Đình tiếp lời làm ông lão sững người:

- Cháu biết họ sao?

Lạc Đình bịa chuyện:

- Dạ, cháu từng là bạn học cùng lớp với Lạc Đình thời trung học. Cháu cũng thường xuyên đến nhà Lạc Đình chơi, nên biết ông và ba mẹ của bạn ấy.
- Ồ, thật là hay quá! Gặp được cháu thật là may mắn.

Lạc Đình giấu nụ cười khi nghe ông lão nói “may mắn khi gặp cô”. Nhưng nếu ông lão biết, cô chính là cháu gái của người bạn thân của ông thì ông có giật mình không nhỉ?

Đi thêm một đoạn ngắn nữa, Lạc Đình đưa ông lão rẽ vào con hẻm khá lớn và dừng lại trước một căn nhà ngói đơn sơ, cánh cổng rào bằng lưới kẽm B.40 khép hờ:

- Đến rồi!

Ông lão nhìn qua cánh cổng:

- Ở đây à?
- Vâng.
- Thôi, ông tự gọi cổng nhé. Cháu đi đây.

Lạc Đình vẫy tay rồi quay lưng thật nhanh. Cô sợ ba cô hay người quen nhìn thấy thì chuyện cô giấu thân phận mình với ông lão sẽ bị lộ.

Ông lão vội theo:

- Này! Cháu chưa nói cho ta biết tên của cháu.
- Không cần đâu ạ.
- Thế...
- Nếu có duyên thì ông và cháu sẽ gặp lại. Lúc ấy khắc ông sẽ biết tên cháu.

Lạc Đình nhún nhảy trên đôi chân sáo của mình. Cô vô tư nhí nhảnh và đáng yêu trong mắt những người trên phố.

Lang thang đây đó ngắm cảnh, ngắm người đó là cái thú riêng của Lạc Đình. Tuy năm năm phải tạm xa nơi này để vào Sài Gòn theo đuổi ước mơ trở thành một nhà ngoại giao giỏi, nhưng những kỉ niệm tuổi thơ gắn liền với thành phố biển, cô không thể nào quên.

Mỗi lần được về thăm nhà là chắc rằng Lạc Đình sẽ tìm về kỉ niệm xưa. Cô không phải thuộc tuýt người lãng mạn như thi sĩ hay nhà văn để đi tìm cảm hứng. Tại tính cô thích lang thang và phá phách.

Hôm nay cũng thế, cả một buổi chiều cứ ở ngoài đường. Bây giờ thì lại sắp hết một ngày nữa rồi. Ánh nắng cuối chân trời tắt. Lạc Đình bỗng chạy thật nhanh cần đến kịp để ngắm hoàng hôn trên biển. Không hiểu sao một người thích phá phách và nghịch ngợm như cô lại mê hoàng hôn của biển. Sở thích luôn trái ngược với bản tính của cô.

Mãi cảm đầu chạy, Lạc Đình không để ý phía trước con đường của mình cho đến khi.

- Ái...ui...

Lạc Đình va vào một ai đó té lăn ra cát. cô lồm cồm ngồi dậy, hấp tấp xin lỗi.

Nhưng người “bị” cố xin lỗi lại không có phản ứng gì. Hắn chỉ xoa xoa chỗ đau, nhìn Lạc Đình bằng đôi mắt không thiện cảm rồi bỏ đi.

Hơi ngỡ ngàng trước hành động ấy. Lạc Đình trề môi:

- Người đẹp trai thế mà câm.

Song, cô cũng không còn thời gian đâu mà bận tâm nữa, vì mặt trời sắp lặn xuống biển mất rồi.

Ông Lạc Sơn vừa kéo ghế bàn ăn vừa hỏi đứa con gái thứ hai:

- Chị Hai con đâu, Lạc Vy?

- Dạ... chị ấy ra ngoài từ lúc trưa.

- Vẫn chưa về sao?

- Dạ, chưa.

- Con nhỏ này... Về chẳng chịu ở nhà, cứ lông nhông ngoài đường suốt. Còn bao nhiêu ngày nữa đâu, lại đi rồi. Hừ! Con gái con đứa...

- Ba đang nói xấu gì con đấy?

Lạc Đình xuất hiện nơi cửa.

- Ba mà nói xấu con ư?

Ông Lạc Sơn nhìn con gái:

- Con đi đâu từ trưa đến giờ?

Lạc Đình đứng đĩnh ngời đối diện với ông Lạc Sơn:

- Con đi tìm về kỉ niệm xưa, thăm phố biển và hoàng hôn biển.

- Chứ không phải đi phá phách người khác à?

Lạc Đình phụng phịu:

- Ba này, làm gì có chứ. Con chỉ lang thang một số nơi thôi, và tuyệt nhiên không phá ai cả.

- Ai thì ba tin, chứ con thì ba không tin nổi. Con gái gì mà lí lắc nghịch ngợm còn hơn con trai. Đi đến đâu là bão tố đến đó. Con ở đây dài ngày, chắc phố biển này chẳng bình yên.

Lạc Đình nhăn nhó:

- Sao ba nói con gái ba tệ dữ vậy ba.

- Vẫn ít hơn những gì con thể hiện đấy!

Lạc Đình xụ xuống:

- Ba lúc nào cũng la con. Ở Sài Gòn lâu ngày về đến phố biển. Sao nhỏ Lạc Vy ba không nói gì đi?

Lạc Vy đang xới cơm liền lên tiếng:

- Sao có em ở đây?

- Tao thấy ba thương mày hơn thương tao. Tại có lẽ mày gần ba nhiều hơn. Năm năm đại học của tao mất đi quá nhiều tình cảm gia đình. Nhưng không sao, bắt đầu từ hôm nay, tao sẽ vun đắp lại, để gia đình có nhiều tiếng cười hơn.

- Chị nói vậy là ý gì? Không lẽ chị lại ganh tỵ với em?

- Không.

- Vậy...

- Tao cần gia đình, cần người thân, vì thế sau khi tao lấy bằng đại học, tao sẽ về đây xin việc. Tao muốn chăm sóc ba và lo lắng cho mày.

- Chị không ở Sài Gòn xin việc để tạo dựng tương lai?

- Tương lai ở đâu mà tạo dựng chả được.

- Nhưng ba đã...

Ông Lạc Sơn đằng hắng:

- Thôi, chuyện gì thì từ từ nói sau. Hai đứa ăn cơm đi!

Ông cầm đũa lên buộc Lạc Đình và Lạc Vy cũng phải cầm đũa. Không khí bàn ăn trầm lắng.

Lạc Đình gắp một miếng mực bỏ vào miệng.

- Úi trời...

Lạc Vy mở to mắt:

- Gì vậy chị Hai?

- Mày làm món này là món gì vậy?

- Thì mực xào.

- Mày thử xem!

Lạc Vy gắp một miếng bỏ vào miệng, xong cô nhả ra ngay:

- Mặn quá!

- Cảm giác được à? Vậy tao tưởng mày không còn vị giác chứ?

Lạc Đình hất mặt:

- Đang gắp chuyện gì à?

- Không. Nhưng sao chị hỏi thế?

- Tao sợ đầu óc mày đi hoang, rồi cho bao nhiêu lần muối cũng không nhớ.

- Nấu ăn kiểu này mà làm đầu bếp, chắc nhà hàng dẹp tiệm sớm.

Lạc Vy gãi đầu:

- Em nhớ lấy keo đường...

- Nhớ, nhớ, nhớ. Học nhiều quá rồi “tẩu hỏa nhập ma” hả?

- Có lẽ...

- Trời! Ba nghe nó nói chưa ba? Điệu này phải coi chừng nó quá ba ơi.

- Coi chừng cái gì?

- Nhớ nó từng từng, nó nấu ăn, thuốc chuột mà nó tưởng bột nêm thì chết cả nhà.

Lạc Đình khoát tay:

- Ngày mai để tao vào bếp cho.

- Được không đó?

- Mày đừng xem thường tài nấu nướng của tao. Mấy năm học ở Sài Gòn, tao vẫn tự nấu ăn vậy.

- OK. Thế thì bắt đầu từ ngày mai, em có thời gian học bài và đi ngắm mặt trời lặn rồi. Cám ơn chị nghe, chị Hai.

Lạc Đình cười, nụ cười dễ ghét làm sao. Lạc Đình chống đũa:

- Nhưng tao vào bếp thì ăn cơm hơi muộn à nha.

- Kì vậy!

- Ủ. bởi tao ra biển xong mới về nấu cơm.

- Trẻ lắm!

- Một chút thôi mà.

Lạc Vy quay sang ông Lạc Sơn:

- Ba thấy sao?

- Sao cũng được.

Ông Lạc Sơn buông đũa.

- Ba no rồi. Hai chị em ăn đi. Khi nào xong thì Lạc Đình lên gặp ba.

- Dạ.

Lạc Đình nhìn theo dáng ông Lạc Sơn:

- Ba hôm nay là lạ. Không đùa như mọi ngày.

- Bởi ba có chuyện suy nghĩ.

- Chuyện gì?

- Lúc chiều ba có một vị khách đặc biệt. Và khi ông ấy ra về, ba liền hỏi đến chị ngay. Hình như là rất quan trọng đó.

Lạc Vy trêu:

- Chị Hai! Có khi nào người ta đến hỏi cưới chị không?

- Vớ vẩn!

- Thật mà. Chị tốt nghiệp đại học và cũng đã lớn, lấy chồng có gì là lạ.

- Nhưng chuyện đó tao chưa nghĩ đến. Hiện tại việc trước mắt của tao là tìm việc làm và ổn định cuộc sống. Thêm nữa, mày cũng cần phải vào đại học mà.

- Nếu ba muốn...

Lạc Đình cắt ngang:

- Không có "nếu" ở đây. Chuyện ấy, ba không thể ép tao.

Cô đứng lên:

- Mày dọn dẹp đi nhé. Tao lên gặp ba đây.

Tuy ngoài mặt phản bác, nhưng trong bụng Lạc Đình không khỏi lo lo. Chuyện người bạn của ông nội tìm đến nhà sau gần hai mươi năm bất tin. Rồi thái độ nghiêm túc của ba hôm nay chắc chắn là có vấn đề, nhưng là vấn đề gì thì cô vẫn chưa nghĩ ra. Cô hy vọng là không phải chuyện hôn nhân gì đó để cô khỏi căng thẳng.

- Ba!

Lạc Đình gọi khi vừa lên tới phòng khách.

- Con đến đây ngồi đi.

Ông Lạc Sơn chỉ vào cái ghế đối diện và bấm tắt tivi.

- Dạ.

Đợi cho Lạc Đình ngồi xuống, ông liền hỏi:

- Bao giờ con nhận bằng tốt nghiệp?
- Dạ, hai ngày nữa.
- Con có dự định xin việc làm ở đâu chưa?
- Nhận bằng xong, con trở về đây xin việc ba ạ.

Ông Lạc Sơn cau mày:

- Tại sao lại phải về đây?
- Vì con thích nơi này, và cũng tiện chăm sóc ba và em Vy.
- Ba đã già đâu mà phải cần người chăm sóc. Con bỏ cái ý nghĩ về lại đây đi. Ba muốn con ở Sài Gòn làm việc.

Lạc Đình nhìn ông Lạc Sơn:

- Lý do của ba là vì vậy? Tại sao ba muốn con ở lại Sài Gòn?
- Nơi đó có tương lai hơn.
- Không. Con biết ba không hề có ý nghĩ như vậy. Nếu chỉ có Sài Gòn có tương lai thì ba đã không chọn cuộc sống ở đây. Con cần một lý do khác.

Ông Lạc Sơn im lặng. Ông nhớ lại cuộc nói chuyện với ông Hoàng Bách Thắng - người bạn rất thân của ba ông lúc sinh thời, vừa gặp lại:

- Không phải bác tìm đến cháu để nhắc lại giao ước năm xưa của bác và ba cháu. Bác rất muốn là khi ba cháu mất, bác không hề hay biết và cũng đã không giúp được gì cho gia đình cháu lúc khó khăn. Bây giờ gặp được cháu, bác mừng lắm. Hãy để bác có một phần trách nhiệm gì đó, có được không? Bác muốn cháu dâu tương lai của bác đến làm việc ở công ty vận chuyển “Hoàng Nguyên” và giúp đỡ Bách Nguyên mở rộng thị trường. Nhưng tuyệt nhiên cháu không được đề cập đến vấn đề hôn nhân để ép buộc cháu dâu. Bác muốn bọn trẻ tự nhiên và quan trọng nữa là cháu dâu sẽ thay đổi được Bách Nguyên, có cái nhìn khác hơn về hạnh phúc gia đình.

- Bác không ngại mà nói với cháu chuyện gia đình bác trong hai mươi năm qua. Cháu nhớ Bách Trung, anh trai Bách Nguyên chứ?

- Vâng!

- Nó bị tai nạn qua đời sau một tuần cưới vợ, Bách Nguyên đau buồn vì thương anh trai mà cuộc sống trở nên trầm lắng hơn. Nó dọn ra ngoài ở riêng và chỉ biết có công việc. Còn Lan Ngọc, vợ Bách Trung...

Ông Bách Thắng thở dài:

- Sau ngày Bách Trung chết, nó đi sớm về khuya, bè bạn rượu chè. Sau đó thì dọn về nhà cha mẹ ruột. Bác muốn bù đắp cho nó cũng không thể nào, bởi nỗi đau của nó không phải vì cái chết của Bách Trung.

- Sao ạ?

- Lan Ngọc yêu Bách Nguyên chứ không phải Bách Trung.

Ông Lạc Sơn bắt ngờ:

- Vậy...

- Bác không hiểu lý do gì mà Lan Ngọc đồng ý lấy Bách Trung. Chuyện đau đớn này, bác vô tình biết khi Bách Nguyên và Lan Ngọc nói chuyện với nhau. Bách Nguyên bảo, cái chết của anh Hai nó là tại nó. Vì vậy nó cứ dần vặt bản thân mình. Ba năm qua rồi, mọi chuyện vẫn tồn tại.

Khuôn mặt già nua của ông Bách Thắng buồn hẳn đi:

- Lạc Sơn à! Điều bác muốn quả thật không công bằng với gia đình cháu và Lạc Đình. Nhưng bác chỉ còn đứa cháu duy nhất là Bách Nguyên, bác không thể để nó có chuyện gì.

- Bác ơi! Xin bác đừng xúc động.

- Coi như bác xin cháu đi Lạc Sơn, để Lạc Đình đến “Hoàng Nguyên” làm việc nhé.

Ông Lạc Sơn suy nghĩ, sau đó ông gật đầu:

- Vâng!

Ông Bách Thắng mừng rỡ:

- Tốt quá! Bác cảm ơn cháu.

Ông đưa địa chỉ cho ông Lạc Sơn:

- Khi nào Lạc Đình vào Sài Gòn, bảo con bé đến gặp bác trước nghe.

- Vâng!

Và bây giờ ông Lạc Sơn phải có nhiệm vụ là làm sao thuyết phục Lạc Đình chịu ở Sài Gòn. Còn việc vào “Hoàng Nguyên”, thì không khó lắm.

- Ba...

Tiếng Lạc Đình làm ông Lạc Sơn giật mình:

- Gì?

- Sao ba không nói? Con muốn biết lý do chính đáng khi ba buộc con ở lại Sài Gòn.

-.....

- Ba...

-.....

- Có chuyện gì không thể nói sao ba?

- Không phải.

- Vậy con đang chờ nghe đây!

Ông Lạc Sơn châm cho mình điếu thuốc, giọng ông chậm rãi:

- Ba vừa gặp lại người bạn thân của ông nội con mà hơn hai mươi năm qua không có tin tức.

Lạc Đình nóng nảy:

- Việc ấy thì có liên quan gì đến chuyện con ở lại Sài Gòn hay không?

- Đừng ngắt lời ba! Nghe ba nói hết đi.

- Vâng!

- Gặp bác Thắng, ba rất mừng. Nhưng ngoài sự vui mừng ấy, còn có những nỗi buồn cần được chia sẻ. Thời gian trôi qua, biết bao chuyện xảy ra. Ông nội mất, bác Thắng cũng chia xa đứa con trai và con dâu hiền. Rồi gần đây, cháu nội lớn ra đi vì một tai nạn giao thông... ông gần như suy sụp hoàn toàn.

- Tội nghiệp quá!

Lạc đình lẩm nhẩm:

- Hèn gì lúc gặp ông... ông đi như người mất hồn.

Cô bắt đầu chú ý câu chuyện:

- Ông còn người thân nào không ba?

- Còn một người cháu nội tên là Bách Nguyên. Nhưng Bách Nguyên không sống chung với ông.

- Gì kỳ vậy?

- Bách Nguyên cho rằng mình hại chết anh trai. Đau buồn, dằn vặt nên tính tình đã thay đổi hoàn toàn. Bách Nguyên lầm lì và lạnh lùng đến không ngờ. Lo sợ Bách Nguyên mang tâm bệnh, nên bác Thắng tìm chúng ta cần sự giúp đỡ.

Lạc Đình cau mày:

- Tại sao phải là chúng ta? Nhưng chúng ta thì giúp được gì?

Ông Lạc Sơn giải thích, tuyệt nhiên ông không đá động gì đến giao ước giữa hai gia đình:

Với bác Thắng thì chỉ có chúng ta là người tin cậy. Bác muốn con vào “Hoàng Nguyên”. Thứ nhất, con có thể để ý đến chuyện trong công ty cho bác. Thứ hai là nhờ con thay đổi Bách Nguyên trở lại cuộc sống như trước đây, cởi mở và không còn đau buồn nữa.

Lạc Đình chột hiểu:

- Thì ra lý do ba không muốn con về Nha Trang làm việc là như thế.

- Phải!

Ông Lạc Sơn gật đầu:

- Ba đã nhận lời giúp bác Thắng, cho nên...

- Sao ba không hỏi ý kiến con, xem con có đồng ý hay không? Ba tự quyết rồi bây giờ bắt con nghe ba làm những việc con không thích.

- Lạc Đình...

Cô âm ức nói một hơi:

- Hai mươi năm qua đã không liên lạc, bây giờ tự nhiên xuất hiện làm xáo trộn mọi thứ. con thật không hài lòng chút nào.

Ông Lạc Sơn nhỏ nhẹ:

- Hoàn cảnh của bác Thắng cần sự giúp đỡ, Lạc Đình à, với lại có con ở Sài Gòn rất thuận tiện nếu Lạc Vy năm sau cũng vào đó học.

- Nhưng...

- Năm xưa, bác Thắng và ba mẹ Bách Nguyên là người ơn của gia đình chúng ta. Con coi như thay ông và ba mẹ trả ơn lại cho họ có được không? Ba đâu yêu cầu con làm điều gì vượt quá khả năng của con.

-.....

- Làm việc ở “Hoàng Nguyên”, con cũng có cơ hội để phát triển tài năng của mình mà.

Ông Lạc Sơn cố gắng thuyết phục, còn Lạc Đình thì im lặng. Lát sau cô thở hắt ra:

- Thôi được rồi, ba cho con một đêm suy nghĩ đi. Sáng mai, con trả lời với ba.

- Nhớ là không được từ chối đấy!

- Ba đã đặt con vào chuyện đã rồi, con không bằng lòng cũng không được. Thêm nữa, ai bảo gia đình chúng ta mang ơn người ta chi. Thiếu ơn thì phải trả ơn. Nhưng con muốn suy nghĩ, bởi con cũng cần phải có những điều kiện và quyền lợi riêng của mình.

Ông Lạc Sơn gục gặc:

- Tốt! Đừng làm ba thất vọng nhé con gái.

Hàng loạt ý nghĩ và kế hoạch xuất hiện trong đầu. Lạc Đình mỉm cười:

- Ba yên tâm và hãy xem bản lĩnh của Lạc Đình.

Ông Lạc Sơn như thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng thì Lạc Đình đã đồng ý. Ông hy vọng mọi chuyện được suôn sẻ và...

- Ba! Không còn chuyện gì nữa, con đi tắm nhé.

- Ừ.

Lạc Đình rút lui. Mãi hài lòng với sự sắp xếp của mình, ông Lạc Sơn làm sao biết được trong cái đầu quỷ quái kia của Lạc Đình đang có những âm mưu và tính toán gì.

2. —phần li—

Mặt trời đã đứng bóng rồi, dậy đi thôi bà chị lười biếng.

Lạc Vy kéo tấm chăn Lạc Đình đang quấn trên người ra:

- Ngủ gì thấy sợ. Đến giờ cơm trưa luôn rồi.

- Mà để tao yên nào.

Giọng Lạc Đình nhừa nhựa:

- Tao còn buồn ngủ.

- Ngủ một đêm chưa đã hả?

- Đêm qua, tao có ngủ được chút nào đâu:

- Sao vậy?

- Bận suy nghĩ một vài việc.

Lạc Đình lăn vào trong kéo chăn trùm kín đầu:

- Thôi, mà đừng hỏi tao nữa.

- Chị Hai!

Lạc Vy leo lên giường ngồi:

- Chị quyết định thế nào? Có ở lại Sài Gòn không?

- Mà đi mà hỏi ba ấy.

- Sáng sớm, ba đã ra ngoài rồi

- Chị Hai! Em muốn nghe chị nói rõ. Lạc Vy nằn nì.

- Mà rộn chuyện quá?

Lạc Đình bực mình tung chăn ngồi dậy:

- Ừ, tao ở lại Sài Gòn làm việc. Mà hài lòng chưa?

- Vậy là chị đồng ý vào “Hoàng Nguyên”? Chu choa! Với sự quen biết, chắc chị ngon lắm đây.

- Tao không ham tí nào. Mà biết chị mà ghét nhất là phải làm việc cho người quen. Nếu không vì phải trả cái ơn cái nghĩa gì đó cho gia đình, chưa chắc tao đã đồng ý.

- Mà tao cũng suy nghĩ rồi. Tao chỉ giúp họ một thời gian thôi, sau đó tao lại về Nha Trang. Ba cũng đã lớn tuổi, còn mà có con đường đi riêng của mà. Bỏ ba một mình tao không yên tâm.

Lạc Vy nhích lại gần Lạc Đình:

- Chị Hai! Hôm qua em nghe ông lão đó than thở với ba. Ông rất cô đơn, ông cần những đứa cháu ở bên cạnh để an ủi tuổi già. Ông còn nài nỉ ba, phải thuyết phục cho bằng được chị vào “Hoàng Nguyên”. Bởi chỉ có chị mới giúp được ông thay đổi mọi thứ ở gia đình ông và công ty “Hoàng Nguyên”.

- Nhưng ông lão có đề cao chị quá không, trong khi ông vẫn chưa gặp chị.

- Tao không biết.

- Ông lão chị nghe ba nói chị ngang bướng và rất cứng đầu thôi.

- Ôi, trời đất ơi...

Lạc Đình kêu lên:

- Tại sao ba lại nói xấu tao?

Lạc Vy che miệng:

- Đâu có, đó là sự thật mà

- Mà...

Lạc Vy né người tránh cái cú đầu của Lạc Đình

- Nhưng biết đâu được. Ông lão thích cái tính ngang ngang và cứng đầu của chị.

- Hừ!

Lạc Đình nhướn mày:

- Mày còn nghe được gì nữa?

Lạc Vy ngậm ngùi:

- Ông lão hay nhắc đến cháu nội tên...

- Bách Nguyên

- Đúng rồi! Hình như anh ta đang làm tổng giám đốc công ty “Hoàng Nguyên”. Anh ta còn độc thân nhưng không kém phần khó chịu. Anh ta...

Lạc Đình xua tay:

- Thôi thôi, sao mày cứ nói về tên Bách Nguyên không vậy?

- Tại nghe ông lão nói tiểu sử của anh ta, em ấn tượng mà

- Nhưng tao không thích thú biết những điều đó. Nói chuyện khác đi.

- Hết rồi!

- Sao?

- Tại lúc em đang nghe lén thì bạn em tìm nên đành dang dở

- Mày thật là...

Reng... reng... reng...

Chuông điện thoại reo vang, Lạc Đình đẩy tay em gái

- Mày ra nghe điện thoại đi. Tao ngủ tiếp

- Hả!

- Không được phá tao nữa nghe. Tao cần ngủ để lấy sức, tối vào Sài Gòn.

Lạc Vy lắc đầu bước xuống giường. Sợ bà chị cô luôn. Đi thì đi cũng dữ, mà ngủ thì ngủ cũng dữ. Hờ! Nếu ở nhà người ta thì làm sao đây?

Tiếng chuông điện thoại thôi thúc. Lạc Vy đành bước ra ngoài. Cô nhắc máy:

- Lạc Vy phải không?

- Vâng!

- Chị là Hải Yến đây

- Ôi! Em nhớ chị rồi. Chị tìm chị Hai em hả?

- Ủ, cho chị gặp Lạc Đình đi
- Vâng, chị chờ chút nha. Để em gọi chị ấy.
- Lạc Vy bỏ máy xuống bàn, chạy vào phòng Lạc Đình.
- Chị Hai...
- Chị Hai!
- Gì nữa vậy?
- Có điện thoại của chị Hải Yến kìa
- Thật không?
- Em nói dối chị lợi ích gì
- Làm ơn nhanh nhanh đi. Người ta gọi điện thoại đường dài đấy.
- Lạc Đình uể oải ngồi dậy, cô lững thững đi ra và ngồi bên bàn điện thoại
- Alô
- Ê, sao giọng yếu xìu vậy?
- Đang ngủ.
- Trời đất! Đúng là tiểu thư. 9, 10 giờ sáng vẫn không chịu rời khỏi giường.
- Đêm qua tao không ngủ được
- Thế à!
- Này, mà gọi cho tao có chuyện gì vậy?
- Ủ, định hỏi thăm mà. Bao giờ mà trở lại Sài Gòn? Ngày mốt là làm lễ nhận bằng rồi đó.
- Tối nay tao lên tàu. Ngày mai tao có thể gặp mà rồi
- Mà chuẩn bị hồ sơ xin việc chưa?- Hải Yến hỏi
- Chưa. Ban đầu tao định về lại Nha Trang, nhưng bây giờ thì không được rồi.
- Sao lại về Nha Trang?
- Tao muốn có thời gian chăm sóc ba tao và Lạc Vy.
- Có hiểu nhỉ? Nhưng chữ hiểu đó sao không thực hiện được vậy?
- Ba tao không đồng ý. Ông ấy bắt tao ở lại Sài Gòn để giúp đỡ công việc cho một người/
- Ai? Hải Yến tò mò
- Bạn thân của ông nội tao. Nói chung là chuyện dài dòng lắm. Khi vào trong ấy, tao sẽ kể mà nghe.
- OK
- Mà sao rồi?
- Lạc Đình hỏi lại
- Đã xin việc ở đâu chưa?
- Anh Trung giới thiệu tao vào một công ty vận chuyển của bạn anh ấy. Nơi đó cũng OK lắm
- Vậy là tốt rồi
- Nếu mà chưa có công việc, tao cũng muốn mà làm với tao. Hai đứa đỡ bị ăn hiếp hơn
- Bạn thân của anh Hai mà làm giám đốc ai dám ăn hiếp mà.

- Khó nói lắm mà ới! Lão này bạn là bạn, công việc là công việc đấy
- Khó chịu lắm à?
- Chưa tiếp xúc qua công việc, nói chuyện bình thường thôi, tao thấy lão ta cũng không dễ gần gũi
- Trời đất! Vậy sao mà lại OK?
- Tao OK là vì thích công việc ấy, chứ không phải OK ông giám đốc
- Anh Trung bảo bạn anh ấy rất tài giỏi, là một người thành đạt trong xã hội. Nhưng có một khuyết điểm là... không biết yêu phụ nữ
- Ông ta là Pê-đê hả?
- Không. Tao đoán hình như ông ta hận tình.
- Hận tình? Loại đàn ông này ghê lắm đó nha. Mà tránh càng xa càng tốt, bởi những người ấy yêu chỉ để trả thù.
- Tao biết chứ. Vì vậy mà không cần phải lo cho tao. Tao không có ý định để mắt đến lão ta, dù lão ta rất đẹp trai.

- Hìhì...

Lạc Đình nhìn đồng hồ:

- Còn gì nữa không?
- Mà đi ngủ nữa à?
- Không. Tao sợ cuối tháng trả tiền điện thoại, anh Hai mà la làng lên thôi.

Hải Yến cười, cô kết thúc cuộc nói chuyện.

- Vậy ngày mai gặp lại nha. Cho tao gửi lời thăm ba mà và Lạc Vy.
- Ừm
- Bye!
- Bye!

Lạc Đình gác điện thoại, cô vươn vai:

- Tỉnh ngủ luôn rồi. Nhưng còn gần một ngày nữa, mình làm gì đây?
- Ngẫm nghĩ một chút, Lạc Đình ra sau làm vệ sinh cá nhân. Sau đó cô khoác vào người bộ đồ xuống phố.
- Coi nhà nghe nhỏ

Đang chăm chú vào quyển tập trên tay, Lạc Vy ngẩng lên:

- Chị đi đâu?
- Lòng vòng một lúc. Không ngủ được ở nhà thì buồn lắm

Lạc Đình dắt xe ra cửa Lạc Vy nói theo:

- Chị không ăn sáng sao?
- Giờ này còn ăn gì nữa. Thôi, mà ăn giùm đi.
- Nhưng...

Lạc Đình đã vọt đi. Vừa queo xe ra đường lớn, cô mới biết trời nắng gắt và nóng.

Chết thật! Không nón, không găng tay, không áo khoác. Như vậy cô bị nắng thui đen cho mà xem.

Lười biếng trở vào nhà, Lạc Đình chạy luôn. Cô vòng vòng xe qua những con phố thân quen.

- Tạm chia tay nhé! Ngày mai ta lại phải lên đường nữa rồi. Lần này đi chắc khó có thời gian rảnh, vì ta phải làm việc và bắt đầu một cuộc sống tự lập nơi xa xôi.

cám ơn hoahongden nhiều, mình post tiếp đây

Nghĩ đến ngày mai, Lạc Đình nén tiếng thở dài. Cô không thích sự mất tự do ở trong một ngôi nhà xa lạ chút nào hết. Cô càng không muốn có một sự đặt đẽ trong công việc sắp tới của cô. Cô cần có quyết định và một cái gì đó của riêng cô.

Mím nhẹ môi, Lạc Đình tăng ga chiếc Wave như để đè nén sự khó chịu đang tăng lên. Nghe lời ba có nghĩa là đồng ý với tất cả. Cho nên sau gần một đêm thức trắng, Lạc Đình có quyết định táo bạo mà không ai có thể ngờ. Cô sẽ....

K...é...t...

Chết thật! Lại tông phải người ta nữa rồi. Lạc Đình phát hiện khi người cô đụng không ai khác lại là cái gã lần trước cô va phải. Đúng là xui xẻo! Lạc Đình trách mình sao đi đường mà chẳng để ý.

- Nè! Cô có biết chạy xe không vậy? Bộ trong rừng mới ra hả?

Cái gì! Hấn bảo mình là người rừng à? Trời đất ơi! Lạc Đình tức khí, nhưng cô không dám lên tiếng cãi lại, bởi người có lỗi là cô mà. Thôi, im lặng trước đi rồi tính sau.

Gã bị tông ngồi dậy xoa xoa chỗ đau rồi trợn mắt:

- Cô còn làm tỉnh ngồi yên đó à? Giải quyết đi chứ!

- Giải quyết cái gì? - Lạc Đình ngơ ngác.

- Cô đụng tôi té lăn cù còn bày đặt giả nai ư? Xuống xe mau!

Gã đàn ông lớn giọng.

Lạc Đình hơi hoảng khi thấy gã nắm lấy xe cô.

- Ông định làm gì?

- Muốn cô xuống xem xét vết thương người bị nạn.

- Tôi thấy ông đâu có sao.

Gã đàn ông chỉ vào vết trầy bên chân phải mình:

- Thế thì gì đây?

- Tôi...

Lạc Đình mím môi:

- Ông muốn sao?

- Đền cái chân cho tôi đi.

- Hả? - Lạc Đình lấp bắp - Ông nói thật hay nói chơi?

- Nhìn mặt tôi giống nói chơi lắm à?

Và gã đàn ông chợt phát hiện:

- À, thì ra là cô! Người không ý không tứ đi đâu cũng gây họa, đã thế còn nói chuyện ngang ngược.

- Ông...

Lạc Đình hất mặt lên:

- Còn ông thì mở nhon, vết thương có tí xiu mà làm khó người ta.

Gã đàn ông gạt đi:

- Không nói nhiều. Một là cô đền cho tôi, hai là chúng ta cùng đến công an.

Nghe nhắc công an là Lạc Đình lính quỳnh lên. Cô sợ sự việc lớn thêm thì càng khó lòng. Vì tối nay cô đi rồi, ít ra có một chút sườn sề vẫn tốt hơn.

Liếc gã đàn ông đáng ghét, Lạc Đình thương lượng:

- Thế ông muốn tôi đền bao nhiêu?

Giọng gã đàn ông từng tưng:

- Bị “hư” cái gì thì đền cái đó. Cô làm tôi trầy chân thì phải đền chân cho tôi.

- Ông điên chắc.

Lạc Đình không kèm lòng được nữa, cô ngang ngược:

- Nếu bây giờ tôi không đền gì hết, ông làm gì tôi?

- Thì cô chẳng được đi đâu cả.

- Hừ tôi à?

- Thử xem! Hoàng Bách Nguyên này không phải là mấy gã đàn ông ngờ nghệch. Vì thế cô không lừa được đâu, cô bé của tôi.

- A cô bé của ông?

Đến lúc này thì Lạc Đình không còn biết sợ là gì nữa. Cô quắc mắt:

- Tôi chẳng lừa ai cả. Nếu nói đúng ra thì ông là người có lỗi chứ không phải tôi.

Bách Nguyên há hốc mồm nhìn Lạc Đình như người đến từ hành tinh lạ. Cha mẹ ơi! Không ngờ trên đời này có người ngang như cua đến vậy. Gây tai nạn cho mình rồi còn bảo ngược lại là mình có lỗi.

Bách Nguyên ước gì mình có thể “ăn thịt” con bé đó ngay bây giờ, chớ tức quá tức mà.

Giọng Lạc Đình sang sảng:

- Nghĩ thử xem, tôi đang chạy xe trên đường thì ở đâu ông lù lù băng qua, chẳng nhìn trước nhìn sau gì cả.

- Nè...

Cô chỉ những lằn vạch vôi:

- Nếu ông có muốn qua đường thì thẳng đến chỗ đó có những vạch vôi kia. Con nít còn biết những nơi đó dành cho những người đi bộ. Ông xem ông đi, người thì to như voi, muốn qua đường thì qua, đã thế đôi mắt còn để trên chân mày. Hồng chừng do không thấy đường nên ông tự mình tông vào tôi, rồi sẵn dịp ăn vạ luôn.

Trời cao có thấu không nè. Cô ta nói ngược mà nói suông đến như vậy đấy. Bách Nguyên nhìn Lạc Đình như bị thôi miên. Anh không cãi lại cũng không có hành động gì. Bởi anh thật sự quá ngạc nhiên khi gặp phải đối thủ nặng ký. Cô ta nhỏ xíu mà cái gan thì to bằng ông trời. Dám đối đầu với Hoàng Bách Nguyên, xem ra cô ta cũng ngon lắm.

Thấy gã đàn ông tự nhiên đứng yên không nhúc nhích. Lạc Đình nghĩ đây là cơ hội tốt để dứt ra sự phiền phức này.

Đảo mắt xung quanh rồi cô bồng chỉ tay:

- Ông nhìn kia, con gà biết băng qua đường ngay những vạch vôi đấy.

Bách Nguyên vội quay đầu nhìn theo hướng tay của Lạc Đình. Con gà đâu không thấy mà chỉ thấy toàn xe cộ.

Biết mình bị lừa, Bách Nguyên quay lại thì xe của Lạc Đình đã cách xa anh mấy thước.

Bách Nguyên nắm chặt 2 tay, anh thấy ức chứ không giận:

- Hừ! Quả đất tron lằm cô bé ạ. Có ngày chúng ta sẽ gặp lại thôi, đến chừng đó thì biết tay tôi.

Bách Nguyên khập khểnh qua đường. Bỏ cái chân đau. Anh không gọi xe mà cố gắng đi về khách sạn. Vừa vào đến sảnh ngoài thì bị Quốc Trung chặn lại:

- Mà làm sao vậy?

- Xe... hủ lô tông.

- Rồi có sao không?

- “Xi cà que” chứ sao. Thấy rồi còn hỏi. - Bách Nguyên bực mình.

- Ai tông mà.

- Một con nhỏ ngang ngược và chanh chua không thể tả.

- Con gái à? - Quốc Trung hơi ngạc nhiên.

- Ủ, cô ả tông tao rồi còn nói ngược lại, bảo tao là người có lỗi.

- Sao ư?

Bách Nguyên ngồi xuống ghế đá nhăn nhó:

- Đau chết đi được.

Quốc Trung kéo chân bạn xem xét:

- Mà bị thương vậy, sao không vào bệnh viện cho người ta kiểm tra, lờ...

- Không đến nỗi gãy chân đâu mà ời. Tao chỉ té xuống và trầy sơ sơ thôi. Nếu gãy chân, tao làm sao đi bộ về được đây.

- Cái gì? - Quốc Trung trợn mắt – Mà đi bộ.

- Ủ, có gì đáng ngạc nhiên đâu.

- Sao không ngạc nhiên cho được khi mà về trong tình trạng thế này. À! Còn người gây nạn cho mà đi đâu? Không có trách nhiệm gì hết vậy?

Bách Nguyên khoát tay:

- Nhắc tới chỉ thêm tức. Cô ta đụng tao mà vẫn tỉnh bơ như không, sau đó còn gạt tao rồi dong xe chạy tuốt.

- À, thì ra là vậy!

Tưởng tượng đến bộ mặt lúc đó của Bách Nguyên, Quốc Trung phá lên cười.

Bách Nguyên cau mày:

- Mà cười gì?

- Không ngờ cũng có ngày Hoàng Bách Nguyên một thời lừng lẫy, đáng sợ cũng bị gạt, mà người gạt lại là con gái nữa chứ. Ha ha ha..

- Mà vui lắm à?

- Không. Tao chỉ tức cười là tại sao cô gái đó gạt mà được. Tao nhớ mà là một người đàn ông thông minh nhất mà. Trên thương trường, có ai qua mặt mà nổi đầu.

Bách Nguyên chép miệng:

- Tao không ngờ trong tình cảnh ấy tao bị gạt một cách ngon ơ. Trong thời gian bị cúm gà, thì có con gà nào thả rong ngoài đường đâu. Ấy vậy càng nghĩ, tao càng buồn cười cho chính tao nữa là.

Quốc Trung không hiểu:

- Sao lại có gà ở đâu?
- Bách Nguyên bèn đem toàn bộ sự việc kể lại cho Quốc Trung nghe. Khi nghe xong, anh không cười mà trở nên nghiêm túc:
- Cô gái ấy thông minh và có cá tính đấy chứ?
- Này! Tại sao mà khen cô ta trong khi cô ta gây tai nạn cho tao.
- Tao không khen mà chỉ nói lên sự thật. Nếu không thông minh và bản lĩnh thì cô ta đâu đảo ngược tình thế, từ người có lỗi thành người không có lỗi. Mà có đồng ý với tao không?

Bách Nguyên gục gặc:

- Ừm.
- Mà còn nhớ mặt cô ta chứ?
- Tất nhiên! Ấn tượng mà. Nhưng mà hỏi thế là có ý gì?
- Bên cạnh tổng giám đốc Hoàng Bách Nguyên, phải có một trợ lý như cô ta.
- Trời trời! Để cãi lộn suốt ngày hả?
- Biết đâu, khắc khẩu nhau nhưng lại dung hòa trong công việc.

Bách Nguyên xua tay:

- Cho tao xin đi. Mà đừng cố ở đó nằm mơ giữa ban ngày.
- Hãy tin vào duyên phận!

Bách Nguyên đưa tay sờ trán bạn:

- Còn nhớ ở đây là đâu không? (:hihi:)
- Nha Trang.
- Tốt! Vậy mà chưa đến nỗi.

Bách Nguyên đứng lên:

- Có đi đâu thì đi đi, bây giờ tối nay chúng ta về Sài Gòn đấy!
- Ờ, vậy là sao?
- Thì công việc xong rồi, chi nhánh ở đây đã có người điều hành, tao ở lại làm gì?

Bách Nguyên nheo mắt.

- Hay mà muốn ở lại? Nếu mà thích Nha Trang thì đổi cho Trung Đức đi.
- Ai thèm chứ. Tao chỉ ngạc nhiên là tại sao nhanh quá trong khi tao chưa được thưởng thức cảnh đẹp Nha Trang.
- Thì bây giờ mà đi đi, có ai cấm mà đâu. Nhưng làm ơn cẩn thận một chút nhé, kẹo đựng phải con nhỏ chanh chua, ngang như cua thì mà khó lòng về được Sài Gòn tối nay đấy!
- Có nói quá không? Tao thấy con gái Nha Trang cũng đáng yêu lắm mà.
- Thử đi!

Bách Nguyên quay lưng vào khách sạn, còn Quốc Trung thì lững thững ra ngoài. Anh không tin vào những gì Bách Nguyên nói đâu, bởi bạn anh đã từng thất vọng về phụ nữ. Vì thế người phụ nữ nào, Bách Nguyên cũng nghĩ giống như Lan Ngọc.

Hơ! Không biết đến bao giờ Bách Nguyên mới có cái nhìn khác đây? Nếu cứ như thế, không chừng hẳn sẽ không tìm được ai cho cuộc đời mình. Tình Yêu đúng là một bí mật, khó nghĩ và khó giải thích.

Thở hắt ra, Quốc Trung rảo bước. Cái nắng Nha Trang không làm anh ngại ngùng.

Chiếc xe lướt qua rồi bỗng nhiên dừng lại, Lạc Đình quay đầu nhìn, như để xác định là cô không hoa mắt. Đúng là Quốc Trung rồi!

Lạc Đình mừng rỡ gọi:

– Anh Trung ... Anh Trung ...

Quốc Trung đang đi thì nghe có tiếng ai đó gọi tên mình. Anh đưa mắt tìm kiếm thì thấy có một cô bé ngồi trên xe vẫy vẫy tay.

Quốc Trung đi gần lại và cũng thật bất ngờ khi nhận ra đó là cô bạn thân của em gái mình:

– Lạc Đình!

Cô bé cười tươi:

– Chào anh! Tưởng anh không nhận ra em chứ.

– Lâm Lạc Đình làm sao anh không nhận ra.

– Hi ...:fi:

Quốc Trung hỏi:

– Sao em có mặt ở đây?

– Anh quên Nha Trang là quê em à?

– Ồ.

Lạc Đình nghiêng đầu:

– Thế còn anh? Anh làm gì lang thang trên đường phố Nha Trang giữa trưa nắng vậy?

– À! Mấy ngày nay anh có công việc ở đây. Giờ định đi dạo một vòng ...

– Đi dạo? - Lạc Đình mở to mắt.

– Ừ.

– Với trưa nắng thế này ư?

– Anh không có thời gian nên đành thế. Tối anh về lại Sài Gòn rồi.

Lạc Đình tủm tỉm:

– Em tưởng chỉ có mình em là nông, nào ngờ giờ có thêm một người nữa. Thú vị thật!

Quốc Trung ngạc nhiên:

– Em cũng đi dạo?

– Vâng.

Chợt hai người nhìn nhau cười. Lạc Đình bước xuống xe:

– Anh có thích biển không?

– Thích chứ! Những lúc căng thẳng, nghe sóng biển thật là dễ chịu.

Lạc Đình lấy tay che nắng trên đầu:

– Anh có muốn đi với em không?

– Đi đâu?

– Em sẽ đưa anh đến một nơi, đảm bảo anh sẽ thích.

– Gì mà ra vẻ bí mật vậy? Làm anh hơi sợ đấy!

- Sợ gì?
- Anh không rành Nha Trang cho lắm. Anh sợ em bắt cóc anh thì tiêu đời anh luôn. - Quốc Trung đùa.
- Ôi trời ơi! Bắt cóc anh làm gì. Có bán cũng không ai thèm đâu.
- Anh tề đến thế sao?
- Ừ.

Lạc Đình che miệng. Cô đẩy vai Quốc Trung:

- Nhanh nhanh đi anh, nắng quá.

Quốc Trung cầm lấy tay lái. Anh chạy xe theo sự hướng dẫn của Lạc Đình. Và nơi cả hai đến là một quán nước khá sang trọng, có tầm nhìn bao quát cả bãi biển.

- Anh thấy thế nào?

Vừa ngồi xuống ghế Lạc Đình hỏi ngay.

- Tuyệt lắm! Sao em phát hiện được chỗ này vậy?
- Em là thổ địa mà. Thổ địa thì ở đâu mà chẳng biết. Hì ...

Người phục vụ đi đến:

- Anh chị dùng gì?

Lạc Đình nhanh miệng:

- Cho tôi một chai cam ép.

Cô quay sang Quốc Trung:

- Còn anh? Cà phê nhé?

- Ừm!

Lạc Đình nói với người phục vụ:

- Một cam ép, một cà phê đá.
- Vâng. Anh chị chờ chút!

Người phục vụ vừa đi, Quốc Trung gục gặc:

- Em đúng là dân ngoại thương.
- Anh muốn nói gì đây?
- Em chẳng những xinh đẹp, thông minh, nhanh nhẹn mà còn ...

Lạc Đình gơ tay:

- Khoan đã! Anh khen trước mặt như thế em sẽ kiêu căng đấy.

Quốc Trung phì cười:

- Em thật là ... nhưng anh lỡ khen rồi thì sao?
- Lần này thôi, lần sau có mặt người khác hãy khen.
- Ôi trời ơi ...

Lạc Đình cười giòn, cô định đùa tiếp thì người phục vụ mang nước ra:

- Mời anh chị!
- Cảm ơn.

Quốc Trung rót nước cam vào ly:

– Uống đi nhỏ!

Lạc Đình nghiêng đầu:

– Những người đàn ông ga-lăng là những người bay bướm lắm, phải không?

– Sao em hỏi vậy?

– Em để ý thấy đàn ông thích gây ấn tượng với phụ nữ bằng những cử chỉ đẹp. Vì thế dễ dàng hợp hôn những cô gái hay mơ mộng.

Quốc Trung nhướn mày:

– Em có là người dễ xiêu lòng không?

– Không. Em không giống họ.

– Thì đàn ông cũng thế, không ai giống ai. Họ ga-lăng, đó là những cử chỉ theo phép lịch sự, chứ không nhất thiết ga-lăng là bay bướm.

– Anh đang nói anh đó à?

– Em nghĩ sao?

Lạc Đình nhún vai:

– Em không biết. Nhưng anh bay bướm hay không thì liên quan gì đến em.

Cô hợp một ngụm nước cam rồi phóng tầm mắt ra biển lớn:

– Anh thích hoàng hôn hay bình minh của biển?

– Bình minh. Bình minh lúc nào cũng đẹp hơn. Vì nó khởi đầu cho ngày mới mà.

– Em thì thấy hoàng hôn đẹp hơn.

– Gì kỳ vậy?

– Sở thích đối lập với tính cách của em phải không?

– Ừ.

– Nhỏ Hải Yến cũng từng nói với em như vậy. Nhỏ ấy bảo em yêu thích núi non thì mới đúng là con người của em. Nhưng biết làm sao được, đã là sở thích thì đâu thể thay đổi.

– Em giống thằng bạn của anh.

– Sao cơ?

– Trái tim nó thì hoang sơ khô cằn như sa mạc, lạnh lùng như tảng băng. Vậy mà yêu thích hoàng hôn biển mới chết. Em và nó đúng là những kẻ lạ nhất trên đời.

Lạc Đình khúc khích:

– Nghe anh diễn tả bạn của anh em có thể tưởng tượng. Anh ta được cấu tạo từ thiên nhiên. Vừa khó chịu mà vừa khó hiểu nữa.

– Anh không ngoa đâu. Nếu có dịp gặp bạn anh, em sẽ biết.

– OK. Anh làm em bắt đầu thú vị về người bạn của anh đó.

– Anh cũng thú vị nói chi em. Thằng bạn anh ...

Quốc Trung chưa dứt câu thì có tín hiệu của điện thoại di động. Anh lấy máy từ trong túi ra:

– Đấy! Vừa nhắc Tào Tháo là có Tào Tháo ngay. Đúng là linh ghê?

– Anh nghe đi.

Quốc Trung áp máy vào tai:

– Alô.

– Này! Mày có ăn cơm không? - Giọng Bách Nguyên sang sảng.

– Có.

– Vậy thì về ngay đi. Tao đói bụng lắm rồi.

– Đói sớm thế?

– Mày xem, bây giờ là mấy giờ.

Quốc Trung nhìn đồng hồ:

– Ồi trời! Mười hai giờ rồi ư?

– Còn sớm lắm phải không? Hừ, chắc mãi mê ngắm người nên quên cả giờ giấc chứ gì?

Quốc Trung cười cầu hòa:

– Được rồi, tao về ngay.

Anh tắt điện thoại, nhìn Lạc Đình:

– Chắc anh phải tạm biệt anh ở đây.

Lạc Đình nhồm dậy:

– Anh về Sài Gòn à?

– Chưa, tối mới về.

– Vậy tạm biệt làm gì. Tối nay em cũng vào Sài Gòn nè. Anh em mình còn gặp nhau dài dài mà.

Quốc Trung tròn mắt:

– Tối nay, em cũng đi sao?

– Vâng. Có gì không anh?

Quốc Trung chột đề nghị:

– Hay là em đi chung với bọn anh, xe bốn chỗ cũng thoải mái lắm.

– Cho anh địa chỉ đi. Tối bọn anh ghé sang đón em đi luôn.

– Nhưng ...

– Ồ đó mà nhưng nhị gì nữa. Đi với bọn anh có bạn vui hơn đi một mình đấy.

– Em ...

Thấy Lạc Đình vẫn còn ngập ngừng. Quốc Trung giục:

– Nhanh em! Không khéo thằng bạn anh lại la làng lên vì đói bụng đó.

Lạc Đình đọc địa chỉ cho Quốc Trung lưu vào điện thoại xong, có nói:

– Nếu không tiện thì gọi cho em biết.

– Đừng lo! Bạn anh sẽ rất vui khi có thêm bạn đồng hành.

Quốc Trung gọi người tính tiền nước. Anh ra lấy xe cho Lạc Đình rồi vẫy tay:

– Chào em! Hẹn tối gặp lại!

– Ó, anh Trung! Anh đi đâu đấy!

– Về khách sạn.

- Ở đâu?
  - Trên đường ...
  - Xa lắm đó! Anh định đi bộ sao?
  - Anh đón xe.
  - Thôi khỏi, em sẽ đưa anh về.
  - Phiền em lắm!
- Lạc Đình xụ mặt:
- Anh nói thế thì tối nay em sẽ tự đón xe em đi.
  - Anh ...
  - Chọn nhanh đi!
- Quốc Trung lắc đầu:
- Anh chào thua em luôn.
  - Hì ...
  - Em không bắt bí người khác thì em đâu phải là Lâm Lạc Đình, phải không?
  - Thông minh.
  - Lém vừa thôi cô nhỏ.

Quốc Trung cốc lên đầu Lạc Đình một cái rồi mới cho xe chạy. Tiếng cười của Lạc Đình hòa với cơn gió mang vị mặn của muối bay xa.

3. —phần Iii—

- Chị Hai! Chị chuẩn bị xong hết chưa?
  - Xong từ lâu rồi, đợi mày nhấc à.
- Lạc Đình trả lời nhưng không quay đầu lại. Lạc Vy sà xuống bên cạnh, cô quan tâm khi thấy Lạc Đình đắm đắm nhìn vào khoảng không.
- Chị ngắm gì vậy?
  - Thời gian.
  - Sao lại là thời gian?
  - Không biết thì đừng thắc mắc, nhiều chuyện!
- Bị Lạc Đình mắng, Lạc Vy hơi què, nhưng sự tò mò trong cô đang trỗi dậy. Cô liền bắt chước Lạc Đình cũng chống cằm và nhìn vào một hướng.
- Bỗng cô phát hiện ngoài cổng nhà đang có một người đang lấp ló.
- Cô khều Lạc Đình:
- Chị Hai!
  - Đừng có làm phiền mà.
  - Lạc Đình cần nhân.
  - Không phải. Hình như ăn trộm đang rình nhà mình.
  - Đâu?

Câu nói của Lạc Vy làm Lạc Đình chú ý:

– Kia kìa! Chị thấy không?

Theo tay Lạc Vy, Lạc Đình thấy một người đàn ông cao to đang nhón người nhìn vào bên trong nhà như đang cố ý tìm gì đó.

Lạc Đình nheo mắt. Xong, cô đứng dậy đi ra cổng. Lạc Vy đi theo, cô níu tay Lạc Đình:

– Chị Hai, chị không sợ sao?

Nhưng Lạc Đình đã tươi cười mở cổng:

– Anh Trung!

– Ồ, Lạc Đình ...

Người đàn ông mừng rỡ:

– Nếu em không ra, anh không biết phải làm sao. Anh định gọi cổng nhưng sợ hàng xóm chửi ...

– Xin lỗi anh nha. Nhờ Lạc Vy mà không nhìn thấy anh, chắc em đã để anh chờ nữa.

Nghe nhắc đến tên mình, Lạc Vy bước lên:

– Em đây.

Lạc Đình liền giới thiệu:

– Anh đây là anh trai chị Hải Yến, tên Quốc Trung.

Cô quay sang Quốc Trung:

– Còn đây là em gái em, tên Lạc Vy.

Lạc Vy nhanh nhẹn:

– Chào anh!

– Chào em!

Quốc Trung vui vẻ:

– Em giống chị em quá.

– Hì! Giống thì có giống thật, nhưng chị Hai em đẹp hơn em nhiều. Anh có công nhận điều đó không?

– Mỗi người đều có một vẻ đẹp khác nhau.

– Anh khôn quá! Không khen ai và cũng không chê ai

– Anh thích công bằng mà.

– Nhưng anh thử khen chị em đi, em cũng không ganh tỵ đâu.

Thấy em gái cứ cà rớn hoài, Lạc Đình lên tiếng nhắc nhở:

– Lạc Vy, để anh Trung vào nhà đã.

– Í quên.

Lạc Vy né người:

– Xin mời anh.

Quốc Trung đi song song với chị em Lạc Đình.

– Xe đang đậu ở đầu hẻm. Anh chỉ chào bác thôi rồi chúng ta đi ngay.

– Vâng!

Vào đến phòng khách Quốc Trung cúi đầu chào người đàn ông ngoài năm mươi đang ngồi xem tivi.

– Cháu chào bác!

Ông Lạc Sơn ngẩng lên:

– À, chào cháu! Cháu là Quốc Trung phải không?

– Vâng ạ!

Ông Lạc Sơn chỉ vào ghế:

– Ngồi đi cháu. Chờ em nó một chút nhé.

– Vâng!

Lạc Vy lẳng xẵng rót nước:

– Anh Trung uống nước đi ạ.

– Cám ơn em.

Ông Lạc Sơn bảo Lạc Vy:

– Con xem chị Hai con cần giúp đỡ gì không? Nhanh nhanh lên, đừng để anh Trung phải chờ lâu.

– Dạ.

Nhưng Lạc Vy chưa kịp quay lưng thì Lạc Đình đã xuất hiện nơi cửa buồng với chiếc va li trên tay:

– Con đã sẵn sàng rồi.

Ông Lạc Sơn hỏi:

– Không còn thiếu gì chứ?

– Ba yên tâm! Lỡ có thiếu gì con sẽ tự mua lấy.

Quốc Trung đứng lên:

– Xin phép bác, cháu và Lạc Đình phải đi, vì xe đang chờ.

– Ừ.

Ông Lạc Sơn cũng đứng lên theo.

Lạc Đình lễ phép:

– Thưa ba, con đi.

Cô bọ má Lạc Vy:

– Chị đi nha, cố gắng học giỏi đấy.

– Tất nhiên. Để năm sau em vào với chị chứ.

Quốc Trung đỡ lấy va li trên tay Lạc Đình:

– Anh xách cho.

– Cám ơn anh.

– Bày đặt khách sáo. Nhưng gì mà nặng thế này?

Lạc Đình đùa:

– Em mang muối và khô vào làm quà cho mọi người.

– Hả!

Cử chỉ của Quốc Trung làm hai chị em Lạc Đình phá lên cười.

Lạc Vy che miệng:

- Anh Trung cẩn thận chị Hai em đó nghe. Chị ấy hay làm người ta đứng tim lắm đấy.
- Anh biết mà. Thôi, anh đi nhé.
- Vâng.

Ông Lạc Sơn và Lạc Vy tiễn Lạc Đình ra cổng. Ông dặn dò:

- Vào đến Sài Gòn, nhớ gọi điện cho ba.
- Dạ.

Lạc Đình vẫy tay chào ba và em gái một lần nữa rồi mới theo sau Quốc Trung. Ra đến đường lớn thì cô nhìn thấy ngay chiếc Toyota bốn chỗ màu xám bạc đang đậu.

Quốc Trung mở cốp xe bỏ va li vào anh nói với Lạc Đình:

- Em ngồi ghế sau nhé.
- Dạ.

Mở cửa xe cho Lạc Đình, Quốc Trung căn dặn:

- Nếu thấy không ổn thì nói với anh hay nói với bạn anh cũng được.
- Người ngồi cùng em là Bách Nguyên đấy.

Lạc Đình chui vào xe, cô lịch sự chào người bên cạnh:

- Chào anh!

Không nghe người đàn ông trả lời, Lạc Đình hơi què ngồi im và thu mình ra sát cửa. Hừ! Đừng tưởng cho người ta đi nhờ rồi làm phách nghe. Anh không lên tiếng bộ tôi cũng thèm nói chuyện với anh sao? Hừ!

Quốc Trung ngồi ghế trước, anh ra dấu cho tài xế chạy đi rồi mở đèn trong xe. Thấy Lạc Đình cứ nép ra cửa, bỏ ra một khoảng trống với Bách Nguyên. Anh kêu lên:

- Em làm sao thế Lạc Đình? Không quen ngồi xe à?
- Dạ, không phải.
- Vậy ...
- Cô ta dị ứng tao.
- Sao cơ?

- Cô ta thích ngồi thế thì cứ để cô ta ngồi đi. Xem cô ta có chịu nổi từ đây cho đến Sài Gòn không cho biết. Hừ, đúng là trẻ con?

Tự nhiên bị mắng, Lạc Đình tức tối. Cô hất mặt qua định cãi, nhưng rồi tay chân cô bỗng rụng rời, đôi mắt tròn tròn:

- Cha mẹ ơi ...

Bách Nguyên cũng giật mình khi nhận ra cô gái ngồi cùng băng sau:

- Là cô ư? Đúng là quả đất tròn!

Quốc Trung không kém phần ngạc nhiên:

- Hai người biết nhau sao?
- Không. - Lạc Đình và Bách Nguyên đồng trả lời.
- Sau cả hai cùng phản ứng thế?

Quốc Trung nhìn Bách Nguyên rồi nhìn Lạc Đình:

– Có gì giấu tôi phải không?

Anh hắt mặt:

– Bách Nguyên, mà nói đi!

– Không có gì để nói.

– Thật chứ?

– Ừ.

– Nhưng sao tao thấy hai người giống như kẻ thù của nhau vậy? Chẳng lẽ ...

– Anh đừng đoán bậy bạ đó. - Lạc Đình ngăn lại:

– Bậy bạ là sao?

Quốc Trung tủm tỉm:

– Bộ em và thằng bạn anh ...

– Mà thôi đừng lung tung đi.

Bách Nguyên gắt:

– Nếu không muốn tao nghĩ lung tung thì mà biết làm gì rồi đó.

– Hừ!

Quốc Trung nhướn mày:

– Sao?

Bách Nguyên lẩm bẩm:

– Đúng là thằng nhiều chuyện.

Anh mím môi:

– Tao và cô bạn của mà là kẻ thù của nhau thì đúng hơn. Cô ta chạy xe mà con mắt cứ để trên mây nên đã ...

– Tông phải mà? - Quốc Trung tiếp lời:

– Còn phải hỏi.

– À! Thì ra con nhỏ chanh chua, ngang như cua lừ mà dong xe chạy tuốt chính là Lâm Lạc Đình?

Quốc Trung chột phá lên cười:

– Hay thật! Vậy là tao không nằm mơ giữa ban ngày, đúng không?

– Mà và Lạc Đình đúng là có duyên với nhau. Chúc mừng nghe!

– Đừng có vớ vẩn!

Quốc Trung chột hỏi:

– Lạc Đình! Em có dự định xin việc ở đâu sau khi ra trường chưa?

Lạc Đình hơi ngạc nhiên:

– Chi vậy anh?

Nếu em chưa có chỗ làm thì anh sẽ giới thiệu em về làm trợ lý cho bạn của anh Hoàng Bách Nguyên.

– Là ông ta hả?

– Ừ. Em thấy thế nào?

Lạc Đình lắc đầu:

– Anh cho em xin đi. Em còn yêu đời lắm.

– Sao?

– Người lúc nắng lúc mưa, thời tiết không ổn định dễ bị “mát” dây lắm. Mà em thì nắng không ưa, mưa không chịu, ghét gió kỳ mù sương.

– Ôi trời đất ơi! Em cho Bách Nguyên là người hay thiên nhiên?

– Anh nghĩ người ta thì là người thiên nhiên thì là thiên nhiên. OK.

Quốc Trung thở hắt ra:

– Bó tay hai người luôn. Trên đời này sao có một đôi oan gia không thể hòa hợp thế này.

Không hẹn mà cả Bách Nguyên và Lạc Đình lại đồng lên tiếng:

– Nói vậy cũng nói. Oan gia thì làm sao hòa hợp.

Quốc Trung gơ tay:

– Đấy, tôi đã bảo rồi.

Lạc Đình nạt:

– Anh thôi đi! Em không muốn có trong câu chuyện của ông ta.

Bách Nguyên cũng không vừa.

– Cô không muốn vậy tôi muốn chắc. Con gái gì chua như chanh.

– Đàn ông con trai gì mà nhỏ mọn.

– Con gái gì ngang như cua.

– Đàn ông con trai gì khó ưa. Hứ!

– Hứ.. – Cả hai cùng “hứ”, sau đó mỗi người đều quay về một phía. Quốc Trung đành chào thua, xem ra họ có thù với nhau nặng lắm rồi.

– Tự nhiên đi né?

Anh quay lại vị trí của mình. Trong đầu xuất hiện nhiều ý nghĩ làm anh phải cười thầm. Hoàng Bách Nguyên - Lâm Lạc Đình, hãy chờ đó!

– 516, 517 ... Ôi, đây rồi!

Lạc Đình đưa mắt nhìn căn biệt thự đồ sộ nằm phía sau cánh cổng sắt đang đóng kín.

– Sao mà uy nghi dữ vậy?

Cô chậm chạp bước lại gần như để xác định số nhà đang tìm.

– Không sai.

Lạc Đình đưa mắt nhìn qua khung cửa sắt, khoảng sân rộng đầy hoa kiểng làm cô thích thú.

– Chà! Ở Sài Gòn mà có được vườn hoa như thế này, thì tuyệt vời làm sao. Chủ nhân của biệt thự này cũng biết hưởng thụ nhỉ?

Trong lúc đang say sưa ngắm và khám phá thì bất ngờ:

– Cháu tìm ai?

Lạc Đình giật mình lúng túng:

– Cháu ...

Cô ngẩng lên và nhận ra người trước mặt mình là ông lão mà cô đã gặp ở Nha Trang.

– Chào ông! Ông còn nhớ cháu không?

– Nhớ chứ!

Ông lão nhướn mày:

– Cháu làm gì ở đây?

– Dạ, cháu tìm nhà người quen ở số 517.

– Là nhà ta ư?

– Vâng! Ba cháu bảo cháu đến gặp ông Hoàng Bách Thắng.

– Hoàng Bách Thắng là ta. Nhưng ba cháu là ai? - Ông lão thắc mắc.

– Lâm Lạc Sơn.

– Vậy ra ...

– Cháu là Lâm Lạc Đình.

Ông Bách Thắng vui mừng:

– Ôi, hóa ra thế!

Ông lảng xãng mở cửa:

– Vào nhà, vào nhà đi cháu.

Lạc Đình bước qua cánh cổng lớn. Cô nghiêng đầu:

– Ông có ngạc nhiên không?

– Rất ngạc nhiên nữa đặng khác. Không ngờ người ông gặp ngoài đường ở Nha Trang hôm ấy lại là Lạc Đình. Nhưng sao cháu đưa ông đến nhà cháu mà cháu không nhận là nhà của mình, đã thế còn giấu tên nữa?

Lạc Đình gãi đầu:

– Cháu không cố ý giấu ông. Tại cháu sợ ba cháu gọi cháu vào nhà không cho lang thang nên cháu ...

Ông Bách Thắng gục gặc:

– Thì ra là vậy.

Hai ông cháu vào nhà, Lạc Đình tự buông người xuống xa lóng.

– Nhà của ông mát quá. Thích thật!

Ông Bách Thắng chỉ cười, mà hình như nãy giờ ông cười nhiều lắm thì phải. Tại vui mà. Vui vì Lâm Lạc Đình chẳng những là một cô gái xinh đẹp, thông minh mà còn đáng yêu nữa. Có cô cháu dâu như thế, ông còn mong ước gì hơn. Và ông tin, Lạc Đình sẽ thay đổi được Bách Nguyên.

– Ông ơi!

Lạc Đình gọi:

– Chỉ có một mình ông ở trong căn nhà rộng thế này sao?

– À, ừ Bách Nguyên vì công việc nên không ở đây. Trong nhà chỉ có ông và người giúp việc tên Giao thôi.

Vừa nói ông Bách Thắng vừa với gọi ra sau:

– Giao à! Lấy cho ta hai cốc nước.

– Dạ.

Sau tiếng dạ thì một cô gái khoảng tuổi Lạc Đình xuất hiện. Cô đặt hai cốc nước xuống bàn.

– Cháu mời ông, mời cô!

Lạc Đình vui vẻ:

– Cám ơn chị nha Giao, cứ gọi em là Lạc Đình.

– Vâng!

– Từ nay, em sẽ là khách thường xuyên ở đây. Chị không phiền chứ?

– Ôi! Sao cô lại nói vậy. Có cố đến ông sẽ rất vui đấy.

– Chị cũng thế phải không?

Lạc Đình nheo mắt.

– Vâng!

Sau vài câu nói với Lạc Đình, Giao xin phép ra sau vì có công việc.

Lạc Đình nhìn theo:

– Chị Giao dễ thương phải không ông?

– Ừ, Giao hiền lắm và thật thà nữa.

– Chị Giao giúp việc cho ông được bao lâu rồi? - Lạc Đình tò mò.

– Đâu khoảng bốn, năm năm gì đó. Lúc Bách Nguyên vẫn còn ở đây. Cả Bách Trung và Bách Nguyên cũng đều hài lòng bản tính của con Giao.

– Hình như chị Giao là người miền Tây?

– Đúng đấy! Quê con Giao ở Sóc Trăng thì phải. Nhưng mà thôi, đừng nói về chuyện ấy nữa. Hãy nói về cháu đi!

– Cháu có gì đâu để nói.

– Chẳng phải cháu tìm đến gặp ông là có rất nhiều chuyện để hỏi để nói sao?

– Cháu ...

Lạc Đình im lặng, cô không biết bắt đầu như thế nào. Bởi lúc ở nhà thì nghĩ rất nhiều. Còn bây giờ ...

Ông Bách Thắng khuyến khích:

– Cháu đừng ngại, cứ nói ra đi!

Lạc Đình hít một hơi như để lấy thêm sự tự tin:

– Thật ra cháu hoàn toàn không hề biết gì cả. Cháu không biết ông, không biết mối quan hệ của hai gia đình. Rồi vào đêm sau khi ba cháu gặp ông thì dự định về Nha Trang làm việc của cháu không còn nữa. Cháu rất buồn khi ba cháu tự quyết định cho cháu. Nhưng sau khi suy nghĩ lại, thương người ông quá cố và thương ba nên cháu quay lại Sài Gòn, đồng ý vào “Hoàng Nguyên” giúp ông.

– Ôi, thế thì tốt quá!

– Cháu nói trước, cháu chỉ làm việc trong khả năng của mình thôi. Và cháu cũng có điều kiện. Thứ nhất, cháu sẽ không ở nhà của ông như ông đã từng đề nghị.

– Sao thế?

– Vì những lý do tế nhị và khách quan, ông thông cảm cho cháu nha. Nhưng cháu sẽ thường xuyên đến đây thăm ông.

– Vậy còn điều kiện thứ hai, thứ ba, thứ tư là gì?

– Cháu không muốn ông nói trước với Bách Nguyên, cháu là người quen của ông. Cháu muốn nộp hồ sơ vào "Hoàng Nguyên" và được phỏng vấn như những nhân viên khác.

Ông Bách Thắng nhăn mày:

– Cháu làm chi rắc rối vậy?

– Đó là nguyên tắc của cháu. Nếu ông thương cháu thì đừng để sau này người ta có cơ hội nói ra nói vào. Cuộc sống, khó lường trước điều gì lắm, ông ạ.

Rồi như hiểu được sự khó khăn và áp lực Lạc Đình phải chịu, ông Bách Thắng đành gật đầu:

– Thôi được, ông sẽ chiều theo ý cháu.

– Cám ơn ông.

– Nhưng cháu cũng phải hứa với ông. Có khó khăn gì hay bị ăn hiếp, phải nói cho ông biết.

– Không ai ăn hiếp được cháu đâu ông ơi. Cỡ như tên tài xế kia cũng phải thua cháu mà.

Nhớ lại việc Lạc Đình bắt nạt tên tài xế, hai ông cháu phá lên cười.

Lạc Đình băng qươ để ánh mắt ra ngoài vườn hoa:

– Đẹp quá!

Cô đứng dậy:

– Ông ơi! Cháu tham quan một vòng có được không?

– Cháu cứ tự nhiên!

Lạc Đình thoát nhanh ra ngoài. Cô thích thú khi những bước chân của mình giẫm lên sỏi đá nghe xào xạc. Hàng cau kiểng rung rinh trong gió, những tán lá xòe lộng như che cả bầu trời.

Thoát khỏi lối đi đầy sỏi đá, Lạc Đình lại ngẩn ngơ trước một vẻ đẹp thiên nhiên hùng vĩ. Đôi mắt to tròn bởi phong cảnh trước mắt mà cứ ngỡ như mơ.

Một hòn non bộ với núi cao chập chùng được thu gọn lại trong một cái hồ rộng lớn. Hàng dây leo quấn quanh, xa xa là các ngôi nhà bằng sứ nạm rải rác quanh hồ và các hốc núi. Lạc Đình chợt ước mình bé lại như nàng út ông tre để được sống trong đó. Một cảm giác hạnh phúc đang lan tỏa trong người cô. Ôi, thế giới cổ tích.

– Cháu thấy thế nào?

Ông Bách Thắng đến sau lưng Lạc Đình:

– Dạ, thật tuyệt vời ạ. Một chút hoang sơ cộng thêm những chú hươu, nai, thỏ đáng yêu kia đã làm cho khu vườn trở nên đặc biệt và sinh động.

– Đặc biệt ở chỗ nào?

– Những ngôi nhà được xây dựng theo kiểu hiện đại, lại đặt trong khu vườn thiên nhiên hoang sơ. Một dãy núi chằng chịt thu gọn nằm trong một cái hồ nhỏ bé.

– Ô!

Ông Bách Thắng thích thú:

– Không ngờ cháu có cách suy nghĩ riêng như thế.

Lạc Đình phân bua:

– Cháu nói theo suy nghĩ của mình thôi mà. Không dám qua mặt ông đâu.

Ông Bách Thắng chỉ cười khề khà rồi ngồi xuống ghế đá.

Lạc Đình xuýt xoa:

– Ước gì cháu cũng có một khu vườn như thế này nhỉ?

Cô nhìn ông ngập ngừng:

– Ông cho cháu hỏi một câu nhé.

Thấy ông Bách Thắng gật đầu. Lạc Đình đảo mắt khắp một lượt khu vườn rồi cất giọng bồi hồi:

– Ông mất thời gian bao lâu để có một khu vườn đậm chất thiên nhiên này?

Câu hỏi của Lạc Đình làm ông Bách Thắng ngỡ người. Bách Nguyên đã mất bao lâu nhỉ? Năm năm hay mười năm? Ông Bách Thắng chột buồn khi nhìn kỷ niệm của thằng cháu cưng.

– Ông không biết đã mất bao nhiêu năm. Dù sao Bách Nguyên cũng đã tốn kém cả tâm tư vào đó ...

Lạc Đình ngắt ngang:

– Ông nói khu vườn này là do Bách Nguyên thiết kế à?

– Đúng đấy! Khu vườn chính là sự kiêu hãnh của nó.

Lạc Đình chống cằm:

– Chắc anh ấy phải mất nhiều công phu lắm để tạo những con thú sống trong khu vườn nhỏ bé so với thế giới của chúng ở trong rừng. Nhưng ông có để ý không? Tại sao chú nai kia lẻ loi cô đơn quá vậy?

Ông Bách Thắng nhìn theo tay chỉ của Lạc Đình. Một chú nai ngồi một mình bên vệ cỏ ánh mắt xa lạ với cảnh vật chung quanh, trong khi những con khác thì có đôi có bạn. Đây phải chăng là tâm trạng của Bách Nguyên hiện giờ?

Ông nén tiếng thở dài:

– Mấy năm nay, nó luôn có đơn như thế. Vẫn chưa chịu kết bạn với ai.

– Anh ta không thấy buồn ư?

– Có những điều không thể lý giải được cháu ạ. Đôi khi cô đơn cũng là một điều thú vị để tìm kiếm và gặm nhấm một tâm hồn.

Lạc Đình lắc đầu:

– Cháu không hiểu tại sao phải dày dạn mình vậy chứ? Tuy Bách Nguyên mất đi một người anh trai, nhưng anh còn có gia đình, còn có ông, còn có cuộc sống và còn có trách nhiệm của một con người. Nếu Bách Nguyên cứ chọn kiểu sống ấy, thì anh ấy sẽ trở thành đứa cháu bất hiếu lúc nào không ấy đấy!

– Ông cũng đã nói hết lời rồi, nhưng Bách Nguyên không nghe, ông cũng đành chịu bất lực nên ông cầu cứu cháu và ba cháu.

Càng nghe về gã Bách Nguyên, Lạc Đình càng bực tức. Cô mím môi khăng định:

– Ông đừng lo! Cháu đã hứa giúp ông rồi. Hoàng Bách Nguyên không thay đổi thì cháu không phải là Lâm Lạc Đình.

– Tốt!

Những lời của Lạc Đình cho ông Bách Thắng một niềm tin mạnh mẽ. Không những thế ông còn chắc chắn rằng Lâm Lạc Đình sẽ là cô gái Bách Nguyên chọn. Bởi bản tính hai đứa có gì khác nhau đâu. Một chút lạnh lùng, ngang tàng bướng bỉnh cũng đủ để lại ấn tượng cho nhau rồi. Kha khà ... Lần này thì nhất định ông sẽ có một cô cháu dâu đáng yêu thôi.

Không gian trong vườn tự nhiên vắng lặng, vì mỗi người đang bận đeo đuổi những ý nghĩ riêng. Lạc Đình tập trung vài cái tên Hoàng Bách Nguyên mà cô chưa từng diện kiến. Cô đang nghĩ cách để đối phó với anh ta trong thời gian sắp tới. Nếu thật sự Bách Nguyên vì cái chết của anh trai mà trở nên như thế, thì đó không phải là vấn đề khó giải quyết. Chỉ cần một vài ba đạo lý hiểu nghĩa thì chắc chắn anh ta sẽ hiểu ngay. Nhưng nếu anh ta có một lý do nào khác, chẳng hạn như chuyện tình cảm thì e rằng sẽ trở nên phức tạp với cô.

Tự nhiên Lạc Đình thấy mình như đang tham gia một cuộc chiến mà người chiến thắng không biết sẽ là ai. Cô thắng hay Bách Nguyên thắng còn phải chờ ngày mai.

– Cháu đang nghĩ gì vậy? - Ông Bách Thắng lên tiếng.

– Dạ, không có gì, chỉ là những chuyện vu vơ thôi ạ.

– Cháu có hối hận không?

Lạc Đình hơi ngạc nhiên:

– Sao ông lại hỏi vậy?

– Vì ...

Lạc Đình nhíu mày:

– Ông còn chuyện gì chưa nói với cháu phải không?

– ...

Cô thúc giục:

– Ông nói đi! Không biết rõ nguyên nhân thì làm sao ...

– Ông rất tin tưởng cháu, Lạc Đình ạ. - Ông Bách Thắng trầm giọng - Ông không hiểu lý do vì sao nữa, nhưng thật tình ông rất tin cháu. Khi ông nói ra điều này, cháu phải hứa với ông là không được rút lại lời hứa nghe.

Ông Bách Thắng làm Lạc Đình hoang mang, nhưng cô cũng gật đầu:

– Vâng!

- Bách Nguyên thay đổi cũng là vì Lan Ngọc.

– Cô ta là ai?

– Chị dâu của Bách Nguyên.

– Là vợ anh Bách Trung?

– Đúng!

– Thế ...

Ông Bách Thắng kể lại những gì ông biết cho Lạc Đình nghe. Khi nghe xong, Lạc Đình hỏi:

- Ông muốn cháu ngoài việc giám sát, thay đổi Bách Nguyên còn làm cho Lan Ngọc từ bỏ ý định ở bên cạnh Bách Nguyên, có đúng không?

– Đúng!

Lạc Đình thờ người. Vậy là những gì cô vừa thoáng suy nghĩ quả không sai. Cô phải dây vào câu chuyện tình cảm của ba người để đánh thức Hoàng Bách Nguyên. Nhưng để biết được sự thật ai yêu ai, cô cần phải có thời gian nữa.

Lạc Đình thở hắt ra:

– Ông ơi! Cháu cảm thấy căng thẳng quá.

– Đừng như thế Lạc Đình! Nếu cháu không giúp được ông, ông không biết phải tính sao nữa. Ông cầu xin cháu đó, Lạc Đình.

– Đừng nói thế ông ơi. Cháu ...

Nhìn khuôn mặt già nua hằn lên nét lo lắng của ông Bách Thắng, Lạc Đình không đành lòng:

– Vâng! Cháu sẽ giúp ông với những gì cháu đã hứa. Còn được hay không đó là nhận thức của Hoàng Bách Nguyên.

- Cám ơn cháu.
- Cháu giúp ông vì cháu xem ông như ông của cháu vậy. Vì thế ông đừng cám ơn cháu.
- Cô nhìn đồng hồ trên tay:
- Đến giờ cháu phải về rồi.
- Hãy ở lại ăn cơm với ông!
- Lần sau đi ông nhé. Cháu đã có hẹn với bạn của cháu.
- Vậy ông không giữ cháu nữa. Nhưng khi nào cháu mới đến công ty?
- Ngày mai, ông ạ.

Ông Bách Thắng tiễn Lạc Đình ra cổng:

- Nhớ thường xuyên ghé lại đây với ông nha.
- Vâng ạ! ông giữ gìn sức khỏe đấy.
- Được rồi, cháu yêu. Đi đường cẩn thận.

Lạc Đình vẫy tay, cô rảo bước trên hè phố. Cái nắng gay gắt ở Sài Gòn không làm cô căng thẳng bằng những việc cô đang suy nghĩ. Thật không thể tưởng tượng nổi, Lâm Lạc Đình lại đồng ý làm những việc giống như một diễn viên. Mà xem ra vai diễn này không nhẹ ký chút nào.

4. —phần Iv—

Sau một đêm trằn trọc với nhiều suy nghĩ và tính toán, Lạc Đình thức dậy với trạng thái mệt mỏi. Nhưng cô vẫn cố gắng tươi tỉnh, vì hôm nay phải đến “Hoàng Nguyên” xin việc mà.

Vệ sinh cá nhân, ăn qua loa một gói mì tôm, Lạc Đình rời khỏi căn phòng trọ quen thuộc lúc 6 giờ 30 phút để đón xe buýt đến công ty vận chuyển “Hoàng Nguyên”. Và do tuyến xe không ngang qua “Hoàng Nguyên”, nên Lạc Đình cũng phải cuộc bộ gần 2 cây số.

Canh chính xác giờ giấc. Đúng 7 giờ 30, Lạc Đình có mặt trước cổng công ty. Cô sẵn sàng nụ cười và bước đến gần chú bảo vệ:

- Chào chú!
- Chú bảo vệ nghiêm mặt hỏi:
- Cô cần gì?
- Dạ .... chú thấy Hoàng Bách Nguyên vào chưa ạ?
- Hoàng Bách Nguyên ... - Chú bảo vệ lẩm bẫm - Há! Là tên của tổng giám đốc mà. Sao ...
- Này! Cô có biết Hoàng Bách Nguyên là ai không? - Chú bảo vệ hỏi Lạc Đình.
- Sao không. Anh ta là tổng giám đốc công ty vận chuyển “Hoàng Nguyên”.
- Đã biết sao còn gọi cả tên lẫn họ ra vậy?
- Không được à?
- Cô có quan hệ thế nào với tổng giám đốc?
- Không quan hệ gì cả.
- Cô đùa chắc.
- Tôi nói thật. Tôi không có quan hệ với Hoàng Bách Nguyên, nhưng quen biết Hoàng Bách Thắng.
- Chủ tịch? - Chú bảo vệ giật mình.

– Phải. Chính ông Bách Thăng bảo tôi đến đây gặp Bách Nguyên.

– Vậy ...

– Nếu chú không tin thì bấm điện thoại về nhà hỏi ông Thăng đi.

Lạc Đình rất tự tin trước chú bảo vệ. Cô không nghĩ cô đến nộp hồ sơ xin việc bằng phong cách này. Nếu để ông biết được thì ông sẽ kêu trời cho mà xem.

Ở nhà, ông bảo để ông nói trước một tiếng, nhưng cô đã từ chối, còn hùng hồn để cô tự đi phỏng vấn. Vậy mà giờ đây, không biết nổi hứng gì, cô lại kéo tên ông ra làm oai với chú bảo vệ công ty. Nếu mà để gã Hoàng Bách Nguyên biết được, gã không nổi giận mới là lạ.

– Hi ... - Lạc Đình giấu nụ cười. Nếu không làm cho có chuyện để nói để bàn thì đâu phải là Lâm Lạc Đình.

Trong lúc chú bảo vệ còn đang ngần ngừ với những gì Lạc Đình vừa nói thì có một chiếc Nouvo màu đen chạy vào cổng.

Lạc Đình reo lên:

– Anh Trung!

Quốc Trung vô cùng ngạc nhiên:

– Ủa, Lạc Đình! Sao em lại ở đây?

– Em đến tìm Bách Nguyên.

Bách Nguyên? Nghe cách gọi thân mật của Lạc Đình, Quốc Trung nghi ngờ:

– Em và thằng bạn anh thân nhau từ khi nào vậy?

Sợ bị chú bảo vệ lật tẩy, Lạc Đình nheo mắt với Quốc Trung:

– Ồ ... à, ông bảo em đến tìm anh Nguyên.

Bất tín hiệu từ Lạc Đình, Quốc Trung như hiểu. Anh quay sang chú bảo vệ:

– Chú à! Tôi biết cô ấy. Đề tôi đưa cô ấy đến gặp tổng giám đốc.

– Vâng!

Quốc Trung xuống xe:

– Em đi theo anh!

– Dạ.

Lạc Đình chào chú bảo vệ rồi bước song song cùng Quốc Trung:

– Em không ngờ công ty "Hoàng Nguyên" lớn như thế này. Được làm ở đây cũng tuyệt đấy chứ.

Quốc Trung nghiêm mặt:

– Em định giở trò gì đây?

– Giở trò gì?

Lạc Đình ngơ ngác.

– Anh biết bản tính em hay phá phách, nhưng công ty "Hoàng Nguyên" không phải là chỗ để em chơi. Nếu em còn ám ức Bách Nguyên chuyện hôm trước, thì anh hện nó ra cho em trút giận. Chứ ...

Lạc Đình mím môi:

– Anh nói đủ chưa? Anh nghĩ em cũng nhỏ mọn như tên Bách Nguyên kia à?

– Thế ...

– Tuy em có ngang bướng và phá phách thật, nhưng em cũng biết chỗ nào nên chơi chỗ nào không nên chơi mà.

Lạc Đình thở hắt ra:

– Nếu không vì sự mong muốn của ông nội gã Bách Nguyên kia, anh tưởng em thêm bước chân vào đây lắm sao?

Quốc Trung mở to mắt:

– Em biết ông nội của Bách Nguyên?

– Chẳng những biết mà còn thân nữa.

– Anh còn nhớ việc em nói với anh lúc gặp nhau ở Nha Trang không?

– Ừ.

– Ông nội Bách Nguyên tìm đến ba em và đề nghị em vào “Hoàng Nguyên” làm việc.

– Đây cũng là lý do vì sao em không thể về lại Nha Trang như mong ước của em?

– Đúng!

Quốc Trung tò mò:

– Giữa hai gia Đình, có quan hệ thế nào vậy?

– Ông nội Bách Nguyên là bạn thân của ông nội em.

– Chỉ thế thôi à?

– Chứ anh nghĩ còn gì nữa?

– Là bạn bè thì ông chủ tịch không nhất quyết thuyết phục cho bằng được em đến công ty đâu. Chắc bên trong còn một bí mật gì nữa đó.

– Bí mật gì?

– Có lẽ là hai gia Đình có một giao ước gì đó cũng nên. Chẳng hạn như ... em và Bách Nguyên có hôn ước ...

Lạc Đình la lên:

– Anh đừng có nói bậy. Em và gã nhỏ mọn kia không bao giờ có chuyện đó.

Quốc Trung cười:

– Phản ứng mạnh thế? Anh chỉ đùa thôi mà.

– Nhưng hai người có duyên thật đấy. Vừa chia tay nhau mới có ba ngày đây thôi, giờ sắp sửa gặp nhau.

– Anh nói ...

– Tổng giám đốc công ty vận chuyển “Hoàng Nguyên” là cái gã nhỏ mọn, đáng ghét ấy.

– Hả!

Lạc Đình thiếu não:

– Cha mẹ ơi! Đúng là quả đất tròn. Lại gặp ông ta, số con xui xẻo thật.

Quốc Trung nhướng mày:

– Ngán rồi sao?

– Ngán thật!

– Vậy bây giờ bỏ cuộc cũng chưa muộn.

– Không được.

Lạc Đình lắc đầu:

– Em đã hứa với ông rồi, em không thể trở thành người thất hứa. Nếu bỏ cuộc ngay lúc mới bắt đầu thì em không phải là Lâm Lạc Đình:

– Gã Hoàng Bách Nguyên kia không có gì đáng sợ cả.

– Đúng! Em tự tin và mạnh mẽ như thế, anh ủng hộ em. Mà nè, Bách Nguyên biết việc em đến công ty chưa?

– Chưa. Em không cho ông nói. Tự em sẽ lên gặp tổng giám đốc nộp hồ sơ xin việc. Em muốn được phỏng vấn.

Quốc Trung kêu thầm. Bách Nguyên và Lạc Đình không mấy ưa nhau, liệu phỏng vấn có kết quả không? Nhưng Lạc Đình là một cô gái thông minh, nhạy bén. Anh hy vọng Bách Nguyên có một sự lựa chọn đúng.

– Chúc em thành công nhé!

– Cám ơn. Anh chỉ cho em văn phòng tổng giám đốc đi.

Quốc Trung nhiệt tình:

– Để anh đưa em lên.

– Thôi khỏi.

Lạc Đình từ chối, bởi cô bắt gặp ánh mắt tò mò của một số nhân viên công ty khi thấy cô đi cùng Quốc Trung.

– Anh chỉ đường cho em là được. Mọi việc cứ để tự em.

– OK. Vậy thì em đi thang máy lên lầu 3, rẽ phải, rồi đi thẳng thì sẽ gặp.

– Cám ơn.

Trước khi quay đi, Lạc Đình còn dặn dò:

– Anh không được tiết lộ với người bạn thân của anh về những gì em đã nói nghe. Nếu không, em sẽ giận anh đấy.

– OK. Anh hứa.

Lạc Đình cười tươi rồi quay lưng. Theo sự chỉ dẫn của Quốc Trung, cô tìm đến văn phòng tổng giám đốc không mấy khó khăn.

Đứng trước căn phòng đang đóng cửa im lìm. Lạc Đình không hề hồi hộp, bởi cô đã được Quốc Trung thông báo. Tổng giám đốc là ai? Vì vậy cô rất tự tin gõ cửa:

Cộc ... cộc ... cộc ...

– Mời vào!

Một giọng nói uy quyền vọng ra. Lạc Đình đẩy cửa và "hiên ngang" tiến thẳng đến bàn làm việc của tổng giám đốc, tự nhiên có ghế ngồi, vậy mà ông giám đốc cũng không ngẩng lên.

Định hăng giọng như để thông báo là trong phòng còn có một người nữa, nhưng Lạc Đình kịp dừng lại. Vì cô phát hiện, ông giám đốc Hoàng Bách Nguyên đang rất say sưa với công việc trên màn hình máy tính.

Đành phải ngồi chờ vậy, dù sao cô cũng đâu có gấp gáp.

Rồi Lạc Đình dùng thời gian chờ đợi của mình lướt mắt khắp căn phòng.

Đơn sơ và nhạt nhẽo quá. Nếu có một vài bức tranh hay một lọ hoa ... Đúng rồi! Chỉ cần một lọ hoa thôi thì căn phòng sẽ sáng hẳn lên và có cuộc sống hơn.

Lạc Đình nghĩ, cô mà làm việc trong công ty thì văn phòng tổng giám đốc không đơn điệu như thế này đâu. Xem nào, cô sẽ bài trí và tất cả sẽ thật sinh động.

Mỉm cười một mình, Lạc Đình lại ngắm ông giám đốc. Gặp nhau hai lần, nhưng đến bây giờ cô mới có dịp nhìn kỹ. Hoàng Bách Nguyên đẹp trai và có phong cách đầy nhả. Nhất là lúc ông ta đang tập trung vào công việc.

Khuôn mặt nghiêng nghiêng, tự tin không đến nỗi đáng ghét như khi đối diện cùng cô. Mà nói thật ra, Lạc Đình không mấy ghét gì Bách Nguyên.

Chỉ tại cách nói chuyện ngang ngang hơi sỗ và nhỏ mọn làm cô không mấy thích thôi. Nếu ông ta có cách cư xử như Quốc Trung, thì có lẽ ...

– Cô ngắm xong chưa?

– Ồ ... dạ .... Xong rồi ạ.

Lạc Đình trấn tĩnh bằng nụ cười duyên.

– Cô tìm tôi có việc gì? - Bách Nguyên hỏi.

– Tôi đến xin việc.

– Xin việc?

– Vâng.

– Nhưng xin việc phải đến phòng nhân sự chứ? Nơi đó mới là chỗ tuyển chọn.

Lạc Đình nhướn mày, cô hỏi một câu chẳng đâu vào đâu:

– Ông là tổng giám đốc?

– Cô không có đọc hàng chữ ngoài cửa à?

– Vậy thì tôi đến xin việc đúng chỗ rồi, sao ông lại ngạc nhiên?

Bách Nguyên khoanh tay nói từng chữ:

– Cô không có đọc thông báo của công ty về việc tuyển nhân viên à?

Lạc Đình gật đầu:

– Có. Nhưng tôi không thích điều đó.

– Tại sao?

– Khi thông báo tuyển nhân viên, thì sẽ có rất nhiều người đến nộp đơn và phỏng vấn. Trong khi đó, vị trí cần chọn chỉ có một hoặc hai người, và người đáng được chọn lại bị đánh rớt:

– Chẳng hạn người đó là cô?

– Vâng!

– Cô thật tự tin.

– Nếu không tự tin thì tôi đâu đi thẳng vào đây. Tôi hy vọng ông là một tổng giám đốc sáng suốt.

– Thế cô bị đánh rớt bao nhiêu lần rồi?

Bách Nguyên nghiêm mặt:

– Chưa lần nào, vì đây là lần đầu tiên tôi xin việc.

– Sao cơ?

– Có gì phải ngạc nhiên đâu. Tôi vừa tốt nghiệp mà.

Cha mẹ ơi! Một sinh viên mới ra trường mà tự tin đến thế ư? Xem ra cô bé này cũng khá đây. Hôm qua nghe ông nội nói qua điện thoại, quả thật anh không dám tin, nhưng bây giờ thì tin rồi. Lâm Lạc Đình hết đưa anh từ bắt nạt này đến bắt nạt khác. Mới đầu là một cô gái chanh chua, gây tai nạn cho người ta rồi

còn nói ngược lại để chạy tội. Kế tiếp cô ta ngang bướng cãi lộn tay đôi với anh ở trên xe. Và bây giờ, cô ta rất tự tin xông thẳng vào văn phòng tổng giám đốc để xin việc.

Được rồi, không phải anh nề tình ông nội, mà vì bản lãnh của Lâm Lạc Đình nên anh sẽ chấp nhận chọn cô ta vào vai trò trợ lý của anh. Nhưng anh không cho cô ta biết ngay bây giờ. Ngày mai đi, tôi còn phải xem kỹ lý lịch và hồ sơ của cô nữa chứ. Xem cô học hành ra sao ...

– Này ông giám đốc?

Lạc Đình quơ quơ tay trước mặt Bách Nguyên:

– Sao tự nhiên ông im lặng? Ông đang nghĩ gì vậy?

Ồi, đúng là ... chỉ có Lâm Lạc Đình mới dám ăn nói với anh như thế thôi. Cô ta không biết sợ là gì? - Bách Nguyên trầm nghĩ.-

Thú vị với một Lâm Lạc Đình, thông minh, ngang tàng, bướng bỉnh và xinh đẹp nữa. Bách Nguyên ngả người ra ghế:

– Cô ... gì nhỉ?

– Lâm Lạc Đình.

– Cô có mang hồ sơ theo không?

– Có.

Lạc Đình lấy hồ sơ xin việc mà cô đã chuẩn bị, đặt lên bàn.

– Ông giám đốc xem đi.

Bách Nguyên đẩy qua một bên. Anh phán:

– Ngày mai, cô đến nhận việc được chứ?

– Ông nói thật?

Bách Nguyên nghiêm mặt:

– Nãy giờ tiếp chuyện với tôi, cô nghĩ tôi nói đùa chẳng?

– Ó ... tôi không nghĩ thế.

Lạc Đình xua tay, cô không ngờ mình được tuyển chọn một cách dễ dàng thế. Xem ra giám đốc Hoàng Bách Nguyên cũng được đấy. Ông biết nhìn người. Nhưng nếu ông ta cũng biết điều và dễ thương một chút, thì cô hứa sẽ không đối đầu với ông ta đâu. Trái lại còn giúp ông ta giải quyết những phiền phức mà ông ta không hề muốn.

Nhìn khuôn mặt thỏa mãn của Lạc Đình, Bách Nguyên biết cô nhỏ đang nghĩ gì. Anh cười thâm. Đừng vội mừng, cô bé ạ! Làm việc chung với tôi, không dễ chịu chút nào đâu. Không chừng đến lúc đó cô bé sẽ hối hận khi xin vào “Hoàng Nguyên”.

Xoay một vòng ghế, Bách Nguyên gõ tay xuống bàn làm hiệu khi thấy thời gian gần hết:

– Xong rồi? Cô có thể về. Ngày mai đi làm:

Lạc Đình ngáp ngừng:

– Giám đốc không phỏng vấn tôi ư?

– À ...

Bách Nguyên gục gặc:

– Nếu cô muốn phỏng vấn thì tôi phỏng vấn vậy. Năm nay, cô bao nhiêu tuổi?

– Dạ, hai mươi ba.

- Tôi lớn hơn cô một con giáp. Vậy thì tôi chưa đến nỗi già lắm. Cô vút tiếng "ông" cho tôi đi há.
- Vâng. Tôi xin nghe ... chú giám đốc ạ.
- Cô ...

Lạc Đình biến nhanh ra khỏi phòng trong nụ cười chiến thắng.

-----oo0oo-----

- Ô! Làm gì mà chậm chạp giữ vậy? - Vừa thấy Lạc Đình là Hải Yến hất mặt hỏi ngay. - Làm tao chờ muốn dài cổ nè.

- Thôi đi bà chị! Bà chị vừa nhắn tin là tui đến đây ngay đây. Mệt chết đi được.

Lạc Đình kéo ghế ngồi:

- Nhưng sao mà lâu thế? Tao ngồi gần nửa tiếng chứ bộ.
- Một người không có xe, mà nghĩ xem, làm sao để đến được đây?

Hải Yến chọt vỗ trán:

- Ấy chết! Tao quên mất. Xin lỗi nghe. Đáng lý tao phải đến chỗ mà.
- Bỏ đi!

Lạc Đình khoát tay:

- Mà nhắn tao gấp có chuyện gì vậy?
- Từ từ. Để tao gọi nước cho mà trước đã.

Hải Yến dẫu cho người phục vụ:

- Một ly nước cam.
- Vâng!

Lạc Đình nhìn bạn:

- Ê, sao không hỏi ý kiến của tao?
- Giải khát, mà có món gì ngoài nước cam đâu.
- Giải quá há.
- Không hiểu mà thì tao đâu là bạn của mà.
- Hừ!

Người phục vụ mang nước ra, Hải Yến khuấy đầu đưa cho bạn:

- Uống đi, để lấy giọng nói chuyện.

Lạc Đình hớp một ngụm nước cam:

- Bắt đầu đi!

Nghe anh Hai tao nói, mà xin việc ở công ty vận chuyển "Hoàng Nguyên"?

- Ừ.
- Kết quả thế nào? Đậu hay rớt?
- Xời! Đến giờ này còn hỏi đậu hay rớt. Người ta đi làm cả tuần rồi bà chị. Nắm bắt thông tin chậm chạp quá.
- Sao?
- Thứ hai đầu tuần, tao đi phỏng vấn. Và thế là thứ ba, tổng giám đốc bảo đi làm.

– Nhanh vậy! – Hải Yến ngạc nhiên.

– Ừ, tao cũng chả hiểu.

– Ai phỏng vấn mày?

– Thì gã tổng giám Đốc chó ai. Hôm ấy tao đi thẳng vào văn phòng tổng giám đốc, nộp hồ sơ cho ông ta. Qua lại vài câu, thế là ông ta bảo đi làm, thậm chí cũng không thèm xem hồ sơ và phỏng vấn tao luôn.

Hải Yến nhú mày:

– Anh Nguyên đâu có qua loa và dễ chịu như vậy. Là chỗ thân với anh Hai tao mà anh ấy còn làm khó tao kìa.

Đến lượt Lạc Đình ngạc nhiên:

– Mày cũng làm việc ở công ty vận tải “Hoàng Nguyên” hả?

– Ừ. Là chỗ quen mà tao nói với mày ấy.

– Vậy mà tao đâu có nghe anh Trung nói gì đâu. Hai đứa cùng làm chung một công ty thế mà chẳng biết gì cả. Thấy có buồn cười không?

– Đúng là buồn cười thật. Nhưng tao vẫn còn thắc mắc là tại sao anh Nguyên nhận mày dễ dàng như vậy.

– Mày đi hỏi ông ta đi.

– Tao sẽ hỏi. À, sao tự nhiên lại vào “Hoàng Nguyên” vậy? Chẳng phải mày nói mày giúp ai đó sao?

– Đúng.

– Không lẽ ...

Hải Yến bỏ lửng câu nói. Lạc Đình gật đầu:

– Người cần tao giúp là ông Hoàng Bách Thắng, ông nội của Hoàng Bách Nguyên.

– Tao không hiểu. Nói chung là mọi chuyện không đơn giản chút nào. Mà mày làm ở khâu nào trong công ty? – Hải Yến lại hỏi.

– Chẳng khâu nào cả. Tao như hình với bóng với gã Hoàng Bách Nguyên.

– Vậy là trợ lý rồi? Cha, oách nghe!

– Oách cái con khỉ. Ngày nào cũng bị ông ta lôi đi hoài. Mệt bở hơi tai.

– Mệt nhưng được học hỏi và gặp gỡ những người có “máu mặt” trong kinh doanh. Có người muốn mà chẳng được đấy.

– Tao chẳng ham, nhất là đi bên cạnh Hoàng Bách Nguyên.

Hải Yến tò mò:

– Hình như mày không thích anh Nguyên?

– Tại sao phải thích ông ta?

– Thế sao mày đồng ý vào “Hoàng Nguyên”?

– Đó là do bắt buộc thôi.

– Thật không?

Lạc Đình cau mày:

– Mày và anh Hai mày làm sao vậy? Cả hai người đều nghi ngờ mối quan hệ của tao và Bách Nguyên.

– Phải nghi ngờ thôi, vì hai người xứng đôi quá mà. - Hải Yến cười cười.

– Điên khùng!

– Không phải sao?

Lạc Đình trầm giọng:

– Nói thật, tao không ghét Bách Nguyên. Trái lại tao còn ngưỡng mộ ông ta nữa là khác. Bởi vì ông ta rất tài giỏi. Nhưng có một điều ở ông ta, tao không hài lòng.

– Là điều gì?

– Bản tính và cách xử sự của ông ta.

– Tao thấy anh Nguyên rất tuyệt vời mà.

– Phải, nhưng đó chỉ là những điều mà thấy thôi. Mà có biết ông ta không chung sống với gia đình vì cái riêng của ông ta không?

– ...

– Ông nội của ông ta muốn tao đến công ty là vì để thay đổi ông ta đấy. Một nhiệm vụ nặng nề và không đơn giản, đúng không?

Hải Yến gục gặc:

– Ừm. Thế này làm sao để thay đổi Bách Nguyên?

– Tao chưa biết.

– Thôi, để tao mách cho mà một kế nha.

– Kế gì?

– Đơn giản. Đó là dùng tình cảm.

– Mà đùa chắc.

– Không. Duy nhất chỉ có tình cảm mới thay đổi được một con người. Không tin mà thử suy nghĩ đi.

Lạc Đình im lặng. Đúng là chỉ có thể dùng tình cảm thôi. Nhưng như thế cô phải kết thân với Bách Nguyên sao? Mà kết thân thì cũng không có gì.

Chỉ sợ đến lúc đó con tim cô không cưỡng lại được người đàn ông lý tưởng ấy thì khổ.

Lạc Đình lắc nhẹ. Cách này không được rồi. Bởi cô từng nói, cô không thể yêu ai nếu như cô chưa có sự nghiệp riêng của mình. Hơ, thật là nan giải đây.

Hải Yến nhướn mày:

– Sao rồi? Đã hiểu chưa?

– Tao ...

– Mà không cần suy nghĩ nhiều làm gì. Cứ để tự nhiên, ắt mà sẽ có kết quả hơn cả sự mong đợi.

– Muốn thay đổi cháu trai, ông của anh Nguyên có thể nhờ người khác, tại sao phải lặn lội tìm mà? Chẳng lẽ mà không hiểu dụng ý của ông và quan hệ giữa hai gia đình nữa.

– Nghe ba tao nói, ngày xưa, gia đình tao đã mang ơn gia đình ông Nguyên.

– Theo tao suy luận, cái ơn đó là một lời hứa chẳng hạn.

– Lời hứa gì?

– Hứa hôn ấy.

– Không thể nào đâu. Tao ...

– Tao tao gì? Mà và anh Nguyên trở thành một đôi cũng đâu có gì khủng khiếp. Trai tài gái sắc đẹp đôi quá, đúng không? Việc chọn mà làm trợ lý không chừng là có đích. Vì anh Nguyên thích mà ngay lần gặp gỡ đầu tiên.

– Đó chỉ là cách nói khách quan của mày thôi. Mày hiểu Bách Nguyên sao?

– Vậy mày hiểu chắc?

– Không nhiều, đủ để Hoàng Bách Nguyên có những vấn đề mà bản thân ông ta chưa giải quyết được. Chẳng hạn như chuyện tình cảm.

Nói xong câu ấy, Lạc Đình lắc tay:

– Nhưng thôi, đừng quan tâm đến vấn đề Bách Nguyên nữa. Tao muốn được thoải mái một chút.

– OK.

Hải Yến tôn trọng cảm nghĩ và bí mật của bạn. Nhưng cô không thể không suy nghĩ những gì Lạc Đình nói. Cô dám chắc có một lý do gì đó, nên ông Bách Thắng mới đề nghị Lạc Đình vào “Hoàng Nguyên”. Cái tình cái nghĩa cũng không đến nỗi để ông phải bỏ công sức thuyết phục cho bằng được Lạc Đình. Phải tìm hiểu chuyện này thôi. Nhưng bằng cách nào đây? Không thể hỏi Bách Nguyên, không thể hỏi anh Hai cũng không thể hỏi ...

– ”Càng nhìn lâu càng thấy em trẻ ra. Em bây giờ đẹp và quyến rũ hơn xưa nhiều đó Lan Ngọc”.

Câu tán tỉnh của một người đàn ông và cái tên Lan Ngọc quen thuộc lắm Hải Yến ngưng ngay suy nghĩ.

Lan Ngọc ... Lan Ngọc ... Cô liếc về phía bàn bên cạnh. Nơi đó có một người đàn ông và một người phụ nữ giúp Hải Yến chợt nhớ.

Phải rồi! Cô ta là chị dâu của anh Nguyên, vì có vài lần cô gặp hai người đi đâu đó và anh Nguyên đã giới thiệu với cô.

Hà! Chồng mất mấy năm rồi. Giờ chị ta mới bắt đầu làm lại đây. Nhưng người đàn ông bên cạnh chỉ ta không có vẻ gì là thật thà cả. Nhìn gã ta gian gian làm sao ấy.

Lạc Đình khều bạn:

– Hê, về được chưa?

Hải Yến để ngón tay lên miệng:

– Khoan, chờ một chút!

– Gì vậy?

– Chờ tao nghe xong cuộc nói chuyện này đã.

– Ai nói?

– Lắng nghe đi nào!

– Con nhỏ này ...

– Suyt!

Bên kia bàn, Lan Ngọc thở dài:

– Em già rồi, anh ơi.

Gã đàn ông lắc đầu:

– Không. Em đang thời kỳ khoe hương sắc đấy chứ.

Lan Ngọc phì cười:

– Anh thật khéo tán đó, Công Tâm. Nhưng tim em đã chai sạn rồi, không còn cảm giác gì nữa đâu.

Giọng gã đàn ông tên Công Tâm vẫn ngọt ngào:

– Những lời em làm tim anh rớm máu đây này. Nhưng dù sao anh vẫn yêu em. Anh sẽ chờ em quên hai gã đàn ông nhà họ Hoàng. Sau đó, anh xin cưới em và đưa em sang Mỹ với anh. Anh tin nơi đó, em sẽ có một cuộc sống tốt đẹp hơn và hạnh phúc hơn.

Lan Ngọc bưng ly nước đưa lên môi:

– Chỉ có đất Mỹ mới tốt đẹp sao? Anh không thấy ở đây, em vẫn đầy đủ và vẫn sống như bà hoàng ư? Em là cháu dâu của ngài chủ tịch công ty vận chuyển "Hoàng Nguyên" đấy!

– Cháu dâu thì sao? Chỉ là cái danh phận thôi. Bách Trung đã chết rồi, còn Bách Nguyên, anh ta không hề quan tâm đến em. Chẳng lẽ em chấp nhận sống và chấp nhận làm cái bóng như thế à? Em nhìn em đi, tuổi trẻ, sắc đẹp, rồi nó cũng tàn phai theo năm tháng.

Đã thế em còn đeo đuổi những cái không thuộc không thuộc về em. Em u mê trong tình yêu đơn phương không bao giờ có kết quả.

– Em không yêu đơn phương.

– Ừ, cho dù em và Bách Nguyên yêu nhau đi, nhưng chuyện đó đã là quá khứ rồi. Bây giờ em là chị dâu của Bách Nguyên và là một quả phụ. Cả ngoài xã hội và gia đình, hai người không thể nào đến với nhau. Quên đi Lan Ngọc!

– Không, Bách Nguyên vẫn còn yêu em. Chờ một thời gian nữa ...

– Em thật là khờ. Bách Nguyên từ chối em, không muốn có quan hệ tình cảm với em nữa. Em biết vì sao không? Anh ta đã có một tình yêu mới rồi.

Lan Ngọc lắc đầu:

– Không thể nào.

– Chính mắt anh nhìn thấy, Bách Nguyên thường đi chung với một cô gái rất trẻ và rất xinh đẹp. Hai người trông hợp nhau lắm. Anh còn nhìn thấy cô ta ra vào nhà ông nội chồng em như nhà của mình vậy.

Công Tâm thương hại:

– Thức tỉnh đi Lan Ngọc! Anh không muốn em cứ sống trong u mê và đau khổ.

Lan Ngọc mím môi:

– Con nhỏ bên cạnh Bách Nguyên, anh biết nó ở đâu không?

– Theo nguồn tin anh điều tra giùm em, thì gia đình cô gái ấy ở Nha Trang và có mối quan hệ rất thân với gia đình ông nội chồng em.

Công Tâm châm thêm dầu:

– Giờ đây thân với người em yêu nữa. Em cẩn thận thì hơn. Em là cháu dâu nhà họ Hoàng, nhưng coi chừng em không có gì cả đấy.

– Hừ! Không dễ dàng gì em để cho cô ta thực hiện mưu đồ của mình đâu.

Công Tâm tò mò:

– Em định sẽ làm gì?

– Chưa biết nữa. Tự nhiên không nghĩ được gì cả.

– Có cần anh giúp em không?

– Anh có kế hoạch à?

– Ừ. Nhưng trước tiên anh phải hỏi em một việc. Bách Trung, người chồng quá cố của em có cổ phần ở "Hoàng Nguyên" không?

– Sao tự nhiên anh hỏi thế? Việc ấy có liên quan gì đến con bé bên cạnh Bách Nguyên.

- Thì em trả lời đi.
  - Em không rõ nữa.
  - Trời đất!
  - Tức giận Bách Nguyên nên em mới quen và đồng ý làm vợ Bách Trung để trả thù, em đâu quan tâm đến cổ phần cổ phiếu gì. Thêm nữa, Bách Trung là một luật sư mà. Mà anh ta có văn phòng riêng không?
  - Từ khi Bách Trung mất, Bách Nguyên đóng cửa văn phòng luật rồi.
  - Em đúng là ngốc.
- Lan Ngọc bực mình:
- Thôi đi, đừng mắng hoài thế. Anh có kế hoạch gì thì nói nhanh đi.
  - OK. Trước tiên em tìm đến gặp ông nội chồng và cả Bách Nguyên nữa. Em dò hỏi xem Bách Trung có cổ phần ở "Hoàng Nguyên" không. Nếu có, em nên vào "Hoàng Nguyên" làm việc.
  - Em không thích.
  - Không thích cũng phải vào. Vì nó rất có lợi cho em. Thứ nhất, em được gần Bách Nguyên ...
  - Ủa! Không phải anh bảo em quên Bách Nguyên sao? - Lan Ngọc cáat ngang.
  - Gần không phải để yêu anh ta mà là để phá hoại tình cảm của anh ta với con bé kia.
  - Ủ. Thế còn việc thứ hai?
  - Em tự tìm hiểu xem gia đình nhà họ Hoàng có bao nhiêu tài sản. Anh sẽ chỉ cách cho có được nó ...
- Nghe được đến đây, Hải Yến đứng bật dậy:
- Về!
  - Nhưng chúng ta chưa nghe hết mà.
  - Không cần nghe nữa.
  - Nhưng ...
- Hải Yến quay đi, Lạc Đình kéo lại:
- Chưa trả tiền nước.
- Hải Yến dẫn tờ năm mươi ngàn xuống bàn rồi đi nhanh ra khỏi quán.
- Lạc Đình chạy theo:
- Mà làm sao vậy?
  - Tức.
  - Tại sao phải tức?
  - Chứ mà không nghe hai người đó bàn tính gì à?
  - Liên quan gì đến chúng ta?
  - Trời ơi! Con nhỏ này sao tự nhiên chậm nghĩ vậy? Họ đang âm mưu chiếm đoạt "Hoàng Nguyên" đấy.
  - Sao mà biết?
  - Người phụ nữ ấy là Lan Ngọc, chị dâu của anh Nguyên, còn gã kia là tên sát gái và đào mỏ. Họ bày kế hoạch vào "Hoàng Nguyên". Mà là trợ lý của anh Nguyên thì làm ơn cảnh tỉnh và nhắc nhở anh Nguyên đi. Với lại, mà cũng phải cẩn thận một chút. Lan Ngọc không phải là người phụ nữ đơn giản đâu.
  - Tao biết rồi.

Hải Yến lấy xe ra:

- Mày về nhà phải không?

- Ừ.

- Biết trước mọi chuyện sẽ dễ dàng cho mày hơn. Đừng tạo áp lực cho mình nhé. Có gì cần giúp đỡ cứ nói, tao rất sẵn sàng.

- Cám ơn. Tao có cảm giác như tao sắp bước vào một cuộc chiến đầy gay go. Nhưng mà tao không lùi bước đâu. Vì cái gì tao không rõ, nhất định tao sẽ chiến đấu đến cùng.

- Tao lúc nào cũng tin mày.

Lạc Đình leo lên ngồi phía sau bạn. Chiếc xe nhún ga lao vào dòng người đông đúc.

5. —phần V—

Lái xe vào sân, Bách Nguyên mở cửa bước xuống. Nhìn anh mạnh mẽ và rất ấn tượng trong bộ đồ thể thao.

Giao khen:

- Cậu Nguyên hôm nay lạ quá!

Bách Nguyên nhướn mày:

- Lạ là sao?

- Cậu đẹp trai hơn và có sức sống hơn.

- Ồi trời! Bộ thường ngày tôi bèo nhèo lắm hả?

- Dạ không. Nhưng nhìn cậu chẳng giống cậu hôm nay.

Bách Nguyên khoát tay:

- Thôi được rồi. Tôi ngày nào cũng thế, chẳng khác đâu. Cô đừng để ý.

- À, ông đâu? - Anh hỏi.

- Dạ, ông đang ở ngoài vườn.

Bách Nguyên quay lưng. Anh len lỏi qua mấy chậu kiểng hình con thú và đến ngồi bên ông Bách Thắng nơi ghế đá.

- Chào nội!

Ông Bách Thắng mỉm cười nhìn cháu trai:

- Chào cháu! Trông cháu khác hẳn nha.

- Khác ư?

- Cháu không phát hiện ra à? Hôm nay cháu vui vẻ, yêu đời và có cái gì đó rất thoải mái. Ông nhìn thấy được trên gương mặt cháu đấy.

Bách Nguyên lắc đầu:

- Hết cô Giao rồi tới nội. Hai người làm cháu không biết nói sao/

- Hà hà ... con Giao cũng nhìn thấy. Ông rất vui đấy. Ít ra cháu của ông phải như thế. Cuộc sống không có gì làm chúng ta đau khổ và lụy phiền. Nếu cháu nhận thức được ông không còn lo lắng nữa.

- Ông ơi, ông đừng suy nghĩ lung tung. Thật ra cháu không có gì đâu. Cháu xin lỗi vì trong thời gian qua đã làm ông lo lắng.

- Cháu ngoan. Cháu biết ông rất thương cháu không?

- Vâng, cháu biết.

- Vậy thì cháu hãy dọn trở về đây với ông đi. Căn nhà rộng lớn, một mình ông buồn lắm.

Bách Nguyên cúi đầu:

- Chưa được đâu ông. Cháu cần một thời gian nữa ông ạ.

- Để làm gì?

Ông Bách Thắng cau mày.

- Nơi đây có quá nhiều kỷ niệm giữa cháu và anh Hai. Anh ấy ra đi cũng là lỗi tại cháu. Giá như anh ấy đừng biết được sự thật, thì anh ấy không bị tổn thương và...

- Đừng như thế Bách Nguyên! Bách Trung không trách cháu đâu, ông tin như vậy.

- Cho dù anh Hai không trách cháu, nhưng cháu không thể tha thứ cho mình.

Ông Bách Thắng thở dài:

- Cháu cố chấp quá. Người mang tính cố chấp sẽ luôn gây cho mình.

Bách Nguyên im lặng. Anh nhìn mông lung ra hòn non bộ, công trình mà anh đã bỏ công xây dựng nên. Trong mắt anh bây giờ, nó đẹp hơn ngày xưa rất nhiều. Thế nhưng, anh vẫn chưa muốn ngắm nó, bởi tất cả đều là những kỷ niệm đau buồn.

Giọng ông Bách Thắng đều đều:

- Cháu có biết vì sao ngày nào ông cũng ngồi đây không? Hoa cỏ, cây cảnh trong vườn rất quen thuộc với ông. Thậm chí còn nhàm chán khi nhìn thấy chúng nữa. Thế nhưng, ông vẫn thích ngắm chúng, bởi vì chúng là do cháu tạo ra. Bách Nguyên à! Ông yêu cháu và yêu tất cả những gì thuộc về cháu và về cả nơi đây.

- Công trình của cháu rất đẹp, rất hoàn hảo. Nhưng cháu có thấy gì không?

Ông chỉ:

- Chú nai của cháu vẫn còn cô đơn quá. Sao cháu không cho nó có cặp có đôi đi.

- Ông phát hiện ra chú nai một mình khi nào vậy?

- Không giấu gì cháu, ngày nào ông cũng ngắm, ông cho tất cả đều hoàn hảo. Đến khi Lạc Đình xuất hiện. Chỉ trong một ít thời gian thôi, thì con bé cảm nhận được ngay. Con bé hỏi ông, "sao trong vườn ai cũng có đôi có bạn còn chú nai thì một mình". Ông đành trả lời "Cô đơn cũng là cái thú để nghiền ngẫm một tâm hồn".

- Cám ơn ông đã nói hộ cháu.

- Lạc Đình là một con bé sâu sắc lắm đó nghe. Đừng nghĩ con bé ngang ngang rồi xem thường.

- Cháu đâu dám xem thường cô ta. Nếu ông chứng kiến cảnh cô ta vác đơn gỗ cửa phòng cháu để xin việc, thì ông sẽ giật mình cho mà xem.

Ông Bách Thắng phá lên cười:

- Ha ha... ông biết Lạc Đình sẽ làm vậy mà. Đúng là mọi việc không ngoài dự đoán của ông.

Bách Nguyên ngạc nhiên:

- Ông biết?

- Ừ.

- Thế sao ông còn bảo cháu...

- Ông chỉ để phòng khi cháu nổi giận thôi. Nhưng cuối cùng, cháu đã không nổi giận, đúng không?

- Lâm Lạc Đình làm cháu thấy thú vị. Vì vậy cháu đã chọn cô ấy làm trợ lý cho cháu.

- Con bé được việc không?
- Cô ta rất thông minh, nhưng có điều hơi ngang bướng.
- Không ngang bướng thì đâu phải là Lâm Lạc Đình.

Bách Nguyên thắc mắc:

- Ông à! Chúng ta quan hệ thế nào với Lạc Đình mà ông chiếu cố cô bé dữ vậy?
- Chẳng có quan hệ gì cả. - Ông Bách Thắng giấu giếm - Tình cờ ông quen biết được Lạc Đình. Thấy con bé thông minh nên ông giới thiệu con bé đến giúp cháu thôi.
- Ông nói thật?
- Không tin ông à?
- Dạ... không phải.

Bách Nguyên gãi đầu:

- Ông ơi! Còn việc ông từng nói với cháu?
- Việc gì?
- Vợ hứa hôn gì đó.
- Á à...

Ông Bách Thắng nhìn cháu trai:

- Cháu đồng ý hả?
- Không. Ông bỏ qua chuyện đó được không? Cháu... nếu cháu cưới vợ, cháu muốn cưới người mình yêu thương.
- Cháu chọn được người rồi à?
- Dạ... đó là trong tương lai.

Ông Bách Thắng gục gặc:

- Thôi được, ông sẽ không ép cháu nữa. Nhưng cháu phải hứa với ông, người cháu trọn không phải là Lan Ngọc.

Bách Nguyên kêu lên:

- Ông ơi! Lan Ngọc là chị dâu của cháu, cháu và cô ấy không có chuyện gì cả.
- Cháu vẫn còn nhớ Lan Ngọc là chị dâu thì tốt rồi. Ông không muốn có thêm nhiều chuyện xảy ra nữa đâu, càng không muốn cháu bị người đời xem thường.

Bách Nguyên mím môi:

- Cháu không biết người ta đang nói những gì và thêu dệt những gì. Nhưng xin ông hãy tin cháu. Cháu nhất định không làm ông thất vọng đâu.
- Được rồi, ông tin cháu mà.
- Cháu cảm ơn ông.
- Ủ, nhớ quan tâm và chỉ bảo Lạc Đình nhé. Con bé là thân họ mệnh của cháu đấy.
- Thật không ông? Chứ hiện tại cháu thấy cô ta là khắc tinh của cháu thì đúng hơn. Ngày nào cũng trêu tức cháu. Mà hình như chúng cháu không gây nhau thì không ăn cơm được.

Ông Bách Thắng mỉm cười:

- Một tín hiệu tốt!

- Sao cơ?
  - Càng gây nhau càng để lại ấn tượng sâu sắc cho nhau. Có phải khi làm một việc gì đó cháu đã vô tình nhớ đến Lạc Đình không?
  - Vâng!
  - Đây là bí mật của tình yêu.
  - Không thể nào đâu. Chẳng qua cháu nhớ cô ta là do ám ảnh thôi.
  - Lạc Đình cũng nói như cháu.
  - Hả? Cô ta...
  - Ngày nào mà Lạc Đình chẳng ghé đây thăm ông. Nhờ có tiếng nói, tiếng cười của Lạc Đình ông cũng đỡ buồn hơn. Nhưng thấy con bé cứ phải đón xe đi lại, ông tội làm sao. Cháu có cách nào không Bách Nguyên? Nghĩ con bé đón xe buýt rồi phải đi bộ một đoạn mới đến công ty...
  - Cháu có ý này.
- Bách Nguyên nói:
- Cháu sẽ mua cho Lạc Đình một chiếc xe để cô ấy đi làm ông thấy thế nào?
  - Tuyệt quá! Nhưng ông ngại con bé sẽ không nhận.
  - Ông yên tâm. Cháu có cách của mình.
  - Ủ, cách gì thì cách, đừng bắt nạt con bé là được rồi.
- Bách Nguyên ganh tỵ:
- Lúc này cháu thấy ông thương Lạc Đình hơn thương cháu nghe. Cháu kiện à.
- Ông Bách Thắng cười khà khà.
- Sợ ông thương người khác hơn thì mau dọn về đây với ông.
  - Ông lại ra điều kiện với cháu.
- Nhìn cháu trai nhăn nhó, ông Bách Thắng vỗ nhẹ:
- Đùa thôi! Cháu và Lạc Đình ông đều thương như nhau.
  - Hì hì...
- Vừa lúc ấy, Giao đi ra:
- Thưa ông, có điện thoại.
  - Của ai vậy?
  - Dạ của vợ hai Lan Ngọc.
  - Đưa điện thoại đây cho ta.
  - Dạ.
- Giao trao điện thoại cho ông Bách Thắng. Bách Nguyên lịch sự đứng dậy, bởi anh chẳng muốn nghe những gì liên quan đến Lan Ngọc.
- Ông ơi, cháu vào nhà nghe.
- Ông Bách Thắng ra dấu, Bách Nguyên quay đi. Anh rải những bước chân dài theo cô người làm vào trong nhà.
- Giao!
  - Dạ, cậu Nguyên. - Giao chậm bước.

- Tôi hỏi chuyện một chút. mấy lúc gần đây, chị dâu tôi có ghé thăm ông không?
- Dạ không.
- Vậy điện thoại?
- Cũng không. Từ lúc cậu dọn ra ngoài tới giờ, vợ Hai chỉ ghé một hai lần thôi.
- Thế còn ông, sức khoẻ ông thế nào?
- Dạ, lúc trước ông thường khó ngủ, hay trần trọc và hay thở dài. Đôi khi thấy ông ngồi hàng giờ ngoài vườn, đôi mắt cứ nhìn ngắm những chú nai mà cậu tặc làm tôi lo lắng. Nhưng từ lúc cô Lạc Đình đến và làm khách thường xuyên, tôi thấy ông vui vẻ hơn, cười nhiều hơn, nói nhiều hơn nữa. Cô Lạc Đình giống như linh hồn của căn biệt thự này vậy.
- Cô có nói quá không?
- Thật mà. Không tin cậu ở lại cả ngày nay cậu sẽ thấy.
- Ủa, cô ta ghé sao?
- Vâng! Vì hôm nay là ngày nghỉ, nên cô Lạc Đình đến chơi với ông vào buổi chiều và ở lại dùng cơm nữa.
- Thế à!

Bách Nguyên tìm hiểu.

- Hình như ông tôi rất thương Lạc Đình?
- Vâng.

Giao không dấu:

- Cô Đình xinh đẹp và rất đáng yêu. Ngay lần gặp đầu tiên là tôi thích cô ấy rồi. Cô ấy không những biết cách làm cho người khác vui mà còn biết chia sẻ nữa. Nếu cậu có được cô bạn gái như thế, tôi nghĩ ông sẽ rất vui và hạnh phúc.
- Xem ra cô và ông tôi Lâm Lạc Đình dữ rồi.
- Ó... cậu nói gì vậy? Tôi chỉ...
- Tôi biết.

Bách Nguyên giơ tay:

- Vì thế tôi cũng đang ganh tỵ đây nè. Tôi ước gì tôi cũng được cô ấy cho niềm vui như cô và ông.

Giao tủm tủm.

- Vậy thì cậu thường xuyên về nhà đi.
- Để tôi suy nghĩ đã.

Bách Nguyên bỏ đi trước đôi mắt sáng lên của Giao.

***

Tình yêu mới đến mới đến, là cơn gió cuốn gió cuốn.
 Lòng như lá, nhẹ tênh quá gió cuốn đi hoài.
 Tình yêu mới đến mới đến, là mây trắng trôi lênh đênh.
 Lòng như gió, vờn theo áng mây trôi hoài.
 Tình yêu như mây như mưa, có trên mi em bao giờ.
 Rồi có lúc, trời mưa quá ai nào ngờ.
 Tình yêu như trăng như sao, ánh mắt long lanh đêm nào.

Ngồi bên nhau, tình bay vút lên trời cao...
Dù có gió mưa toi bời, dù có sóng cao ngắt trời.
Ôi tình yêu trao cho anh năm tháng không bao giờ phai.
Mình dắt nhau đi cuối trời mình sẽ bên nhau suốt đời.
Thế gian đổi thay, vẫn yêu nhau hoài.
Tình yêu mới đến mới đến, là tia nắng ấm nắng ấm.
Lòng có lúc là hạt sương rớt rơi âm thầm.
Tình yêu mới đến mới đến, là con sóng lớn sóng lớn.
Thuyền ta đó thuyền vẫn lác lư bồng bênh.
Tình yêu như thơ như thơ, có đôi khi cũng đại khờ.
Từng đêm trắng, lòng cay đắng ai nào ngờ.
Tình yêu như mây trên cao, biết trôi đi về phương nào.
Ngồi bên nhau nào ai biết mai này sao.

Dù có...

- Hay quá, hay quá! Không ngờ cô bé có một giọng hát thật tuyệt vời đến như vậy.

Tiếng vỗ tay cùng giọng nói vang lên kể bên làm Lạc Đình giật mình buông rơi nhánh lan đang cầm trên tay.

- Ô...

Phản xạ tự nhiên, Bách Nguyên chụp lấy cành hoa không để cho nó rơi xuống đất.

- Này! Yêu hoa thì đừng để hoa rơi tả do bàn tay người hái chứ.

Lạc Đình trừng mắt:

- Ông có thấy mình quá vô duyên không?

- Sao cơ?

- Ai cho ông nghe lén rồi khen này khen nọ. Tôi hát hay hay không, đợi đến lượt ông khen sao? Mà cũng bởi vì câu khen không đúng lúc của ông nên tôi mới đánh rơi nhánh hoa chứ bộ. Hừ, ông nên trách mình đi, đừng trách tôi.

Ôi trời! Suýt chút nữa Bách Nguyên phá lên cười vì câu nói của Lạc Đình. Đúng là con nít mà.

Anh hắt mặt:

- Cô làm gì ở đây?

- Thấy rồi còn hỏi cho bằng thừa. Miễn trả lời đi.

- Nhưng tôi muốn cô trả lời.

- Ông...

- Nhanh lên!

Lạc Đình mím môi:

- Tôi đang hái hoa.

- Để làm gì?

- Chẳng lẽ để chơi.

Lạc Đình bực tức.

- Tôi không có hứng thú chơi hoa.
- Ai mà biết được. Con gái lúc nào cũng thích hoa.

Bách Nguyên dần lên:

- Cô biết vườn hoa là của ai không?
- Chủ nhân căn biệt thự này là ai thì là của người đó.
- Sai. Vườn hoa này không phải của chủ ở đây.
- Vậy thì sao?
- Nếu nó không thuộc chủ nhà thì cô đang là kẻ trộm. Tôi sẽ báo công an.

Lạc Đình hết chịu nổi:

- Ông cứ việc báo đi, đừng hù tôi. Tôi cũng muốn xem họ giải quyết thế nào.
- Ngon nhỉ! Người có tội mà còn lớn tiếng. Được rồi, để xem lần này làm sao cô thoát tội đây.

Bách Nguyên chưa kịp quay đi, Lạc Đình gọi với:

- Này, ông giám đốc!
- Cô định xin tội à?
- Còn khuya. Tôi chỉ muốn nói với ông một việc, là khi tố cáo người khác, ông phải có bằng chứng rõ ràng. Nếu không, họ sẽ bắt ông về tội khai gian đấy.
- Cô yên tâm!

Bách Nguyên giơ cành lan lên:

- Đây là bằng chứng.

Lạc Đình cười cười:

- Bằng chứng ông là người hái cành lan ấy à? Vậy để tôi thay ông báo công an há.
- Cô...

- Không phải sao? Nếu tôi hái cành lan ấy tôi phải cầm trên tay chứ. Nhưng ông là người cầm nó mà.

Bách Nguyên hết cãi. Đúng là anh đã mắc mưu cô. 3-0 cho ba lần cãi tay đôi với Lạc Đình. Anh không bao giờ thắng được khi nói ngang với cô. Nhìn nụ cười bây giờ của cô, anh thấy dễ ghét làm sao.

- Được rồi, Lâm Lạc Đình, cô hãy chờ đó đi. Quân tử mười năm trả thù cũng chưa muộn. Sẽ có một ngày, cô phải xin tôi tha đấy.

Lạc Đình đắc thắng, cô nghiêng đầu khi thấy tự nhiên Bách Nguyên im lặng

- Ông giám đốc! Ông đang suy nghĩ gì vậy? Không phải đang tìm cách trả thù tôi chứ?
- Quân tử không làm những chuyện của kẻ tiểu nhân.
- Tốt! Ông có khí phách đấy.

Bách Nguyên hơi què:

- Không cần cô khen.
- Ấy, đừng xem thường lời khen của tôi. Nó có giá trị lắm đó. Vì không phải ai tốt tôi cũng khen đâu.
- Tôi là người đặc biệt hả?
- Cho là vậy đi.

- Cô nói chuyện nửa vời quá. Thôi, trả lại cành lan cho cô nè.

Lạc Đình đón lấy.

- Ông biết tôi làm gì sao?

- Nhìn trong nhà cửa nội từ trước ra sau đều là hoa. Tôi không biết mới là lạ đấy.

- Ông thấy có đẹp không?

- Ừm, căn nhà có vẻ sinh động hơn. Nhưng ngày nào cô cũng cắm, chẳng lẽ cô muốn tàn sát vườn hoa của tôi?

- Ông không hiểu gì hết trơn, ông cắt cành này đi cành khác sẽ mọc ra. Có thể ông sẽ có nhiều cành hoa. Hơn nữa vài ba ngày, tôi mới thay hoa chứ đâu phải ngày nào tôi cũng cắm.

Lạc Đình chỉ:

- Ông nhìn đi, vườn hoa của ông đang khoe sắc đấy. Chúng chen nhau đến không còn chỗ.

Bách Nguyên ngồi xuống ghế đá.

- Cô thích hoa phải không?

- Ừm. Nhưng không phải hoa nào tôi cũng thích.

- Thế cô thích hoa gì?

Lạc Đình chợt nhìn Bách Nguyên:

- Tại sao tôi phải nói với ông nhỉ. Tôi và ông đâu có thân nhau.

Bách Nguyên nhún vai:

- Nhưng tôi không ngại nói cho tôi biết, tôi rất ghét hoa hồng.

- Hèn gì. Giờ tôi đã hiểu, trong vườn hoa, vô số loài hoa nhưng lại không có hoa hồng.

Lạc Đình tò mò:

- Phải chăng ông ghét hoa hồng vì nó là một phần đau buồn trong quá khứ của ông? Thậm chí ông còn không muốn đọc lên tên nó?

- Nhưng ông có biết rằng, hoa chỉ là hoa, chúng không hề có tội. Ông ghét chúng như vậy có quá vô lý không?

- Vô lý ư? Cô biết gì về cuộc sống của tôi? - Bách Nguyên lạnh giọng.

- Đúng là lúc chưa gặp tôi chưa biết thật, nhưng giờ thì càng nhìn ông tôi càng thấy tiếc. Tại sao ông chọn con đường tự làm khổ mình như vậy? Trong khi người thân của ông, đều mong muốn ông có cuộc sống vui vẻ.

Lạc Đình chép miệng:

- Tội nghiệp cho ông nội của ông. Ở tuổi xế chiều mà vẫn luôn lo lắng cho ông. Ông không thấy mình đầy tội lỗi sao?

Cô cầm nhánh lan quay lưng:

- Ông dành thời gian suy nghĩ đi. Xem thời gian qua ông đã làm gì cho người thân của ông.

- Lâm Lạc Đình! Cô đứng lại đó cho tôi.

Đang bước ngon tron, bị tiếng hét của Bách Nguyên, Lạc Đình cau mày:

- Này! Ông có điên không? Sao tự nhiên la lớn vậy? Muốn hù chết tôi chắc?

- Tôi mà hù cô à? Hừ, thật ra cô là ai?

- Lại một câu hỏi thừa! Chẳng phải ông vừa gọi tên tôi đó sao?
- Không đùa với cô đâu đấy.
- Tôi cũng đùa đùa với ông. Những người giống tằng bạng như ông, tôi dư biết. Chẳng biết đùa là gì.
- Cô...

Lạc Đình ngênh mặt:

- Cô cô sao? Tìm một câu gì để mắng đi. Hừ!

Nhìn theo dáng đổng đánh của Lạc Đình, Bách Nguyên tức muốn dội ngực. Người gì không những ngang bướng mà còn chanh chua thấy sợ. Vậy mà không hiểu sao ông nội lại thích mới chết chứ.

- Cậu Nguyễn!

Bách Nguyên giật nẩy người:

- Trời!
- Cậu làm gì thù người ra thế? - Giao hỏi.
- Làm gì là làm gì?

Bách Nguyễn nổi cáu:

- Cô ra đây từ bao giờ?
- Dạ, lúc cô Đình vào nhà. Ông chủ bảo tôi ra gọi cậu vào ăn cơm.
- Cô nghĩ tôi sẽ nuốt trôi khi bị chọc tức sao?
- Ai chọc tức cậu vậy?- Giao ngơ ngác.
- Là...

Bách Nguyễn khoát tay:

- Thôi đi. Chúng ta vào nhà nào.
- Có phải cô Lạc Đình không?
- Đừng nhiều chuyện!

Bị mắng, Giao đành im lặng đi sau lưng Bách Nguyễn.

***

Đi qua đi lại trong văn phòng, Lạc Đình cảm thấy bực mình khi từ sáng tới giờ chẳng thấy Bách Nguyễn đâu, còn cô ngồi không đến chán ra mặt.

Tổng giám đốc làm ăn gì kỳ cục vậy. Giờ giấc chẳng ổn định. Đã thế cũng chẳng thấy một cú điện thoại nhắn gửi... Ông ta thật là...

Lạc Đình mở cửa phòng bước ra ngoài. Cô định đi tìm Quốc Trung, nhưng lúc ngang qua phòng hành chính, thấy Lê Thu một mình, nên cô bước vào:

- Chị Lê Thu!

Lê Thu ngẩng lên:

- Ủa, Lạc Đình! Tìm chị có việc gì à?
- Đúng ra thì không. Nhưng thôi, hỏi chị luôn. Chị thấy tổng giám đốc tới chưa?
- Chưa. Chị cũng đang tìm ông ấy đây. Bản hợp đồng này không biết sửa như thế nào, mà chị thì có khối công việc để làm. Không chừng ngày mai cũng chẳng xong.

Lạc Đình nhìn vào màn máy tính:

- Sao chị không hỏi anh Quốc Trung?
- Phó tổng giám đốc hả? Ông ta cũng biến mất tiêu luôn rồi.
- Gì kỳ vậy?
- Ủ. Đây là lần đầu tiên trong công ty, người đứng đầu vắng mặt.

Lạc Đình nói:

- Chị thấy làm sếp có sướng không? Muốn đến là đến, muốn đi là đi. Chẳng ai dám cho ý kiến. Còn nhân viên như chúng ta làm việc tối tăm mặt mũi. Vậy mà cũng bị mắng tới mắng lui hoài. Ông trời thật không công bằng.
- Ai biểu số chúng ta không may mắn như họ, không sinh trưởng trong một gia đình giàu có. Vì vậy, đành phải làm công để bị sai khiến thôi.
- Sống trong gia đình giàu có, chưa chắc đó là may mắn đâu chị.

Lạc Đình đề nghị:

- Nếu chị nhiều việc quá thì để em giúp cho. Em đang rảnh mà.
- Nhưng...
- Không sao đâu. Cùng là việc của công ty hết mà. Thêm nữa, tổng giám đốc đâu có ở đây.

Lê Thu đứng dậy:

- Bản hợp đồng bằng tiếng Anh đó Lạc Đình.
- Em biết. Cứ tin em đi. Khi nào xong, em sẽ gọi chị kiểm tra. Được không?

Ngập ngừng một chút, Lê Thu cũng gật đầu. Cô đâu còn sự lựa chọn nào khác. Công việc đang chất đống, đành phải thế thôi.

- Vậy em ở đây rồi trực điện thoại luôn nhé. Chị sang phòng kế hoạch, có gì thì gọi di động cho chị.
- Vâng!

Lạc Đình gật đầu rồi bắt tay vào việc.

Hợp đồng bằng tiếng Anh ư? Có gì khó lắm đâu. Chắc chị Lê Thu quen mình tốt nghiệp từ trường ngoại thương rồi.

Bàn tay thoăn thoắt trên bàn phím. Lạc Đình vừa chỉnh vừa sửa những chỗ không thích hợp trên bản hợp đồng. Và chẳng mấy chốc đã hoàn thành.

Lạc Đình mỉm cười, cô định nhắc điện thoại lên gọi thông báo cho Lê Thu thì chợt phát hiện trong phòng có người.

Bỏ điện thoại xuống, nụ cười trên môi bỗng tắt đi. Vì Lạc Đình nhận ra người phụ nữ trước mặt cô chính là Lan Ngọc mà cô đã từng gặp ở quán nước hôm nào với Hải Yến.

Lạc Đình lịch sự:

- Chào chị!

Lan Ngọc nhếch môi:

- Cô là ai vậy?

Cách hỏi về quyền hành của Lan Ngọc, Lạc Đình không thích chút nào. Bản tính ngang ngược trỗi lên:

- Tôi là ai, chị cần biết để làm gì?
- Nhưng tôi muốn biết.
- Xin lỗi chị nha. Tôi không quen chị, vì thế tôi không cần thiết phải trả lời.

- Cô...

Lan Ngọc nén cơn tức giận:

- Tôi muốn gặp giám đốc Hoàng Bách Nguyên.

- Không may cho chị rồi, anh Nguyên không có ở đây.

- Anh Nguyên? - Lan Ngọc nhíu mày:

- Vâng! Sao chị phải ngạc nhiên? Chị là ai? - Lạc Đình hỏi lại.

- Tôi là Lan Ngọc, là...

- Chị dâu của anh Nguyên. - Lạc Đình tiếp lời.

- Cô biết tôi sao?

- Không, tôi chỉ nghe anh Nguyên nói thôi. Bây giờ mới gặp chị. Hân hạnh được biết chị!

Lan Ngọc lạnh lùng quay chỗ khác.

- Cô là bạn gái của Bách Nguyên à?

Lạc Đình vờ bên lên:

- Vâng!

- Hai người quen nhau lâu chưa?

Từng câu hỏi như điều tra, Lạc Đình thấy khó chịu vô cùng. Nhưng vì kế hoạch, cô đành nở nụ cười trả lời:

- Dạ, hơn năm rồi ạ.

- Bách Nguyên thật lòng yêu cô chứ?

- Sao chị hỏi vậy?

- À! Tại vị đàn ông hay đùa với tình ái lắm. Và Bách Nguyên cũng là loại đàn ông đa tình, bay bướm và khó hiểu.

- Nếu cô muốn làm một người phụ nữ bên cạnh Bách Nguyên, thì cô phải tìm hiểu kỹ quá khứ của anh ta. Vì đôi khi quá khứ cũng ảnh hưởng đến một mối tình tuyệt đẹp.

- Chị nói cũng phải. Nhưng một khi đã yêu thật lòng rồi, thì tôi sẵn sàng chấp nhận những gì thuộc về anh ấy.

- Kể cả những gì tệ hại nhất?

- Vâng!

- Cô điên rồi.

- Tình yêu là một bí mật mà chị. Chị yêu rồi, chắc chị đã hiểu. Thật lòng yêu thì có thể tha thứ tất cả.

- Nhưng cô có biết có những chuyện không thể tha thứ không?

- Có sao? Đó là dối trá hay phản bội? Chị Lan Ngọc này, tôi không biết chị từng gặp chuyện gì, người nào đúng, người nào sai. Nhưng nếu mọi việc đã là quá khứ, thì chị không nên khơi gợi lại làm gì. Quên đi chị, để cuộc sống nhẹ nhàng và thanh thản hơn.

Lan Ngọc mím môi:

- Hình như cô từng khuyên Bách Nguyên như vậy?

- Thế thì cô cũng nên biết. Tôi là tôi, Bách Nguyên là Bách Nguyên. Bách Nguyên nghe cô, còn tôi thì không. Tôi không thể nào quên và cũng không thể buông rơi tình yêu của mình. Tôi nhất định phải giành lại nó.

- Sao chị nhất quyết phải làm khổ mình? Chị có nghĩ tình yêu cũng thay đổi theo năm tháng không? Giờ đây chưa chắc gì người đàn ông kia còn yêu chị.

Lan Ngọc ngoan cố:

- Cô đừng nói nhiều. Người đàn ông tôi yêu, không thể bỏ rơi tôi.

Lạc Đình lắc đầu:

- Chị sẽ phải đau khổ với những gì chị theo đuổi, bởi nó không bao giờ thuộc về chị.

- Cô im đi và hãy chống mắt lên coi. Tôi chưa hề thất bại với điều tôi muốn.

Lạc Đình nhún vai.

- Vậy chúc chị thành công!

- Hừ...

Lan Ngọc nện mạnh gót giày bỏ đi. Vừa lúc ấy, Lê Thu quay lại:

- Em vừa tiếp ai vậy?

- Chị dâu tổng giám đốc.

- Lan Ngọc?

- Chị cũng biết chị ta sao?

- Không phải mình chị, mà cả công ty này đều biết. Cũng vì chị ta mà tổng giám đốc bị mang tiếng đấy.

- Mang tiếng?

Lạc Đình dò xét:

- Có phải việc tổng giám đốc và chị dâu có tình ý với nhau không?

Lê Thu giật mình:

- Này! Em nghe tin này ở đâu vậy?

- Thì chị trả lời em đi.

- Chị...

Lê Thu nhìn ra ngoài cửa phòng:

- Tin là thế, nhưng bên trong câu chuyện không phải thế.

- Chị nói rõ hơn.

Lê Thu hạ giọng:

- Cái này chị chỉ nghe một người bạn kể lại thôi. Rằng xưa nay, Lan Ngọc và tổng giám đốc là một cặp tình nhân rất đẹp đôi. Rồi những cãi vã giận hờn, hai người nói lời chia tay. Sau đó Lan Ngọc quen Hoàng Bách Trung, anh trai tổng giám đốc. Một đám cưới diễn ra, đêm tân hôn, chú rể phát hiện mình chỉ là người thay thế. Đau khổ vì bị làm tổn thương, Bách Trung vùi đầu vào men say. Một lần sau khi uống rượu với bạn bè, do không làm chủ tốc độ, nên đã đâm đầu vào xe tải và chết trên đường đi cấp cứu.

- Câu chuyện là thế đó. Sau cái chết của Bách Trung, Lan Ngọc quay lại bám riết lấy tổng giám đốc. Có người không hiểu nên bảo tổng giám đốc là kẻ thứ ba trong cuộc hôn nhân của anh trai mình.

Lạc Đình gục gặc. Lần thứ hai nghe chị Lê Thu nói, cô chắc chắn xác định. Với Lan Ngọc, có thể lúc trước tình cảm dành cho Bách Nguyên vẫn còn, nhưng vì Bách Nguyên quá lạnh lùng và vị trí tình cảm cũng thay đổi nên Lan Ngọc rất tức giận. Thêm nữa, sự bày mưu của gã đàn ông tên Công Tâm, việc trở về lần này của Lan Ngọc là có mục đích. Chị ta không những muốn trả thù Bách Nguyên mà còn muốn chiếm đoạt tài sản nhà họ Hoàng.

Thật không thể ngờ... Nhưng làm sao để Bách Nguyên biết được âm mưu này đây? Cô nói ra, liệu Bách Nguyên có tin không? Hay vì thương cho số phận chị ta, rồi Bách Nguyên quay lại bảo cô đặt điều?

Cái đầu của Lạc Đình muốn nổ tung vì bận rộn với nhiều suy nghĩ. Giây phút này cô chẳng có một lỗi ra và cũng chẳng có lấy một người ủng hộ.

Ồ không! Có chứ. Lạc Đình chợt nhớ đến Quốc Trung và Hải Yến. Phải rồi, anh em họ sẽ giúp cô. Quốc Trung là bạn thân của Bách Nguyên, cô tin anh ấy nhất định bảo vệ mình.

Tạm hài lòng với ý nghĩ đó, Lạc Đình quay sang Lê Thu:

- Chị ơi!

- Hử!

Lê Thu ngừng tay trên bàn phím, cô nghiêng đầu nhìn Lạc Đình:

- Sao tự nhiên im lặng vậy? Không phải xúc động chuyện kể của tổng giám đốc chứ?

- Vâng, xúc động đến nỗi lo lắng luôn đây mà. - Lạc Đình đùa.

- Ôi, thật vậy sao? Em quan tâm đến tổng giám đốc nhiều như vậy, sao không nói sớm. Chị sẽ giúp để được chia sẻ với ông ấy.

- Bây giờ giúp cũng được vậy.

- Ủ, không quá muộn đấy nhỉ! Hy vọng tình yêu của em sẽ giúp tổng giám đốc vu vê hơn.

Lạc Đình phát tay Lê Thu:

- Thôi, đừng đùa nữa. Bản hợp đồng xong rồi đó, chị xem lại đi.

- Cám ơn em. Chị tin em làm tốt hơn chị.

- Khen ấy à?

- Ủ, lúc này chị quên em là trợ lý của tổng giám đốc. Sorry nhé.

- Đừng trêu em mà.

Lạc Đình đứng lên:

- Thôi, em về văn phòng đây. Kéo tổng giám đốc đến không thấy thì có chuyện.

- SỢ à?

- Không. Chỉ ngại gây lộn thôi.

Nhưng Lạc Đình chưa kịp đi thì đã thấy Bách Nguyên sừng sững ngay cửa phòng.

Lê Thu mau miếng:

- Chào tổng giám đốc!

- Chào cô!

Bách Nguyên gơ tay lên. Anh nhìn Lạc Đình bằng đôi mắt nghiêm nghị:

- Cô về văn phòng gặp tôi.

Đợi Bách Nguyên quay đi, Lạc Đình le lưỡi:

- Rửa lỗ tai mà nghe đi. Ông ta không mắng mày thì không phải Hoàng Bách Nguyên.

6. —phần Vi—

Bước thẳng về phòng. Vừa đẩy cửa, đập vào mắt Bách Nguyên là bình hoa bách hợp ở góc bàn. Màu trắng tinh khôi của hoa chợt làm lòng anh dịu nhẹ đi. Một cảm giác hạnh phúc lan khắp phòng. Không cần nghĩ ngợi Bách Nguyên cũng biết đây là tác phẩm của Lạc Đình. Ngoài cô nhỏ vẽ chuyện ấy ra, thì còn ai dám vào phòng anh trưng bày tầm lum thế này. Mấy hôm trước là những chậu kiểng nhỏ để ở cửa sổ. Lúc ấy anh đã đùng đùng nổi giận đòi vứt đi, thế là cô nhỏ vênh mặt thách thức liền. Cô nhỏ chẳng biết sợ ai bao giờ. Nhưng nói thì nói chứ, anh nữ nào vứt đi, bởi vì đó là tấm lòng của cô nhỏ mà. Thêm nữa, những lúc buồn ngồi nhìn mấy chậu kiểng cũng thấy vui vui. Bách Nguyên không hiểu từ lúc nào mà anh có cái thú này. Có lẽ từ lúc có sự xuất hiện của Lạc Đình cũng nên. Cô nhỏ ảnh hưởng đến cuộc sống và suy nghĩ của anh khá rõ. Anh làm những công việc gì cũng đều có cô cho ý kiến, thậm chí anh lại còn hỏi lại cô làm Quốc Trung - thẳng bạn thân của anh phải sửng sờ và ngạc nhiên. Ôi! Bách Nguyên không hiểu nổi mình. Trước đây anh đâu có như vậy. Kể cả lúc còn quen Lan Ngọc cũng thế. Anh vốn là người nổi tiếng với những nguyên tắc và khó khăn. Nhân viên công ty rất ngán anh. Vậy mà ...Chỉ vì cô nhỏ ngang bướng, chanh chua Lạc Đình. Thì gần như anh xóa bỏ hết nguyên tắc của mình. Anh thay đổi đến bản thân anh cũng không thể tin được. Trái tim vốn chết đi bây giờ đã sống lại với thời gian chỉ gần một tháng thôi. Bách Nguyên chợt giật mình. Anh không ngờ tình cảm và một điều kỳ diệu như thế. Nó chẳng những làm cho trái tim chai sạn, giá băng ấm lại mà còn mở ngõ để sắp sửa đón nhận một tình yêu mới nữa. Bách Nguyên cười vu vơ. Ông nội thật là khéo sắp đặt Lạc Đình bên cạnh anh, để rồi buộc anh phải lòng cô nhỏ. Trong tình trạng chiến tranh chưa dừng được. Một câu nói vô tình thôi cũng làm cô nhỏ sững sờ với anh ngay. Đã vậy ...

– Tổng giám đốc!

Tiếng gọi của Lạc Đình làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Bách Nguyên, anh quay lại trừng mắt:

– Vào sao khÔng gõ cửa?

– Tôi định gõ đấy chứ, nhưng thấy cửa mở nên thôi.

– Hừ! Giải trả treo quá há!

– Tôi đâu dám thưa tổng giám đốc.

Bách Nguyên mỉa mai:

– Cô Còn biết đến ba tiếng "tổng giám đốc, à? Tôi tưởng cô quên tôi luôn rồi chứ.

Lạc Đình lại shock:

– À, ông thì tôi quên thật đấy. Nhưng tổng giám đốc thì tôi không dám.

– Cô nói chuyện với tôi như thế à?

Bách Nguyên cau mày.

– Cô có biết cô là ai không?

Lạc Đình thản nhiên trả lời:

– Là trợ lý tổng giám đốc ạ.

– Cô đừng có ở đó "ạ" với tôi. Tôi sợ lắm.

– Xin lỗi tổng giám đốc, tôi đã làm gì cho tổng giám đốc sợ ạ?

– Cô ...

Trời ơi! Tức chết đi nè. Bách Nguyên cố kềm lại, anh hỏi:

– Từ sáng giờ cô làm gì?

– Dạ, không làm gì cả.

– Há! Cô tưởng tôi tuyển cô vào công ty để ngồi chơi sao?

- Điều đó không phải. Tổng giám đốc không tới, không giao việc, lấy gì tôi làm.
- Không có việc làm rồi cô đi nhiều chuyện hả?
- Dạ, không phải. Thấy công việc chị Lê Thu làm không hết, nên tôi qua giúp chị ấy thảo bản hợp đồng thôi.
- Đừng có bịa chuyện!
- Tôi bịa chuyện để làm gì. Không tin, ông hỏi chị Lê Thu đi. Hừ! Dạy nhân viên một đường rồi nói một nẻo. Người như thế, làm sao lãnh đạo công ty.
- Cô nói cái gì đó? - Bách Nguyên lớn giọng.
- Tôi nói ông giống một đứa con nít.

Lạc Đình ngang nhiên:

- Chưa biết sự việc thế nào, tự nhiên bảo người ta vào văn phòng rồi mắng như tát nước. Tôi là người chứ không phải là vật đâu mà để ông muốn chặt muốn chém lúc nào cũng được.

Bách Nguyên trợn tròn mắt nhìn Lạc Đình. Cha mẹ ơi! Cô ta tưởng cô ta là ai vậy? Dám đứng đó nói chuyện tay đôi với tổng giám đốc của mình. Hừ, cô ta ngon nhỉ! Đùng tướng Hoàng Bách Nguyên này trọng dụng, có cảm tình một chút rồi lên mặt nghe. Chết thật à!

Không chờ Bách Nguyên mở miệng, Lạc Đình tiếp lời :

- Tôi nói cho ông biết, nếu ông có giận ai ở đâu thì trút giận ở đó đi. Đừng về đây rồi giận cá chém thớt.
- Bộ cô là thớt hả? - Bách Nguyên khiêu khích.
- Cái này là do ông chứ không phải tôi nha.

Lạc Đình cũng không vừa:

- Nếu ông giận một con cá thật, thì tôi là thớt cho ông. OK.
- Phải cô không, Lạc Đình?
- Tôi chứ ai. Ông thừa biết tôi mà.
- Hừ, cô giỏi lắm!
- Cám ơn lời khen của ông.

Nhìn khuôn mặt căng cứng của Lạc Đình, Bách Nguyên tức muốn lộn ruột. Anh biết có đôi co tiếp thì sau cùng anh vẫn là người đầu hàng. Không được, không thể để cho cô nhỏ được nước làm tới. Vì có người hậu thuẫn. Phải nghĩ ra cách gì đó để Lạc Đình ngoan ngoãn sợ và nghe lời anh. Có như thế anh mới ... Bất chợt, Bách Nguyên khóa trái cửa. Anh tiến đến bên Lạc Đình, và áp sát cô vào tường:

- Cô xinh đẹp đấy!

Lạc Đình hoảng hốt:

- Ông làm gì vậy?
- Cô nghĩ tôi sẽ làm gì?

Bàn tay Bách Nguyên vờn trên môi Lạc Đình:

- Đây là đôi môi thốt ra những lời chanh chua phải không?
- Ông ...
- Để tôi thử xem chua hay ngọt nhé?

Lạc Đình run rẩy:

- Tôi la lên đó!

- La đi! Phòng đóng cửa rồi. Với lại, tường cách âm, sẽ không ai nghe thấy đâu.
- Hơi thở Bách Nguyên thật gần, phả vào mặt. Lạc Đình nhắm mắt lại, môi mím chặt.
- Ông mà làm ẩu thì tôi không tha thứ cho ông đâu.
- Tôi làm gì ẩu nào? Chỉ muốn dạy cô hôn thôi mà. Chắc cô chưa biết hôn đâu nhỉ?
- Tôi không cần ông dạy.
- Vậy khi cô có người yêu thì sao?
- Tự tôi biết cách.
- Thật ư?

Bách Nguyên mỉm cười khi thấy Lạc Đình sợ mà vẫn bướng.

- Trái tim thổ đế, hù chút đã sợ rồi. Thế mà bày đặt ta đây.

Lạc Đình mở mắt ra:

- Ông ...
- Ông tôi gì? Bộ trông tôi giống loại người sàm sỡ lắm sao? Mới thử có một chút đã quỳnh quáng cả lên rồi. Xem cô kìa, buồn cười chết đi được.

Lạc Đình giận đỏ mặt khi bị Bách Nguyên trêu đùa. Cô xô mạnh anh ra:

- Ông chết đi.
- Ui da ...

Do không đề phòng, Bách Nguyên bị văng vào trúng cạnh bàn. Đau quá, anh gặp người xuống:

- Cô định giết tôi hả? Sao mạnh tay thế?
- Ai biểu ông đùa không phải cách.
- Ai biểu cô chanh chua, đánh đá quá chi.
- Ai biểu ông giận cá chém thớt.
- Ai biểu ...

Bách Nguyên ôm ba sườn nhăn nhó:

- Chắc gãy mấy cái xương sườn rồi.
- Cho đáng đời.

Bách Nguyên gượng đứng dậy nhưng không đứng được. Anh gọi:

- Cô đến xem giùm tôi coi có gì không?
- Tôi không đùa nữa đâu.
- Đùa gì mà đùa. Tôi đau không đứng dậy nổi đây nè.

Lạc Đình nghi ngờ, cô bước từng bước đến chỗ Bách Nguyên. Bỗng cô hốt hoảng:

- Chảy máu rồi ...
- Thật à?
- Giờ tôi phải làm sao đây?
- Đừng quá lo lắng! Cô hãy giúp tôi lên xa lông đi.
- Vâng!

Lạc Đình dìu Bách Nguyên, cô đỡ anh nằm xuống:

– Để tôi xem vết thương cho ông.

– Cám ơn.

Thấy Bách Nguyên rịn mồ hôi, cô biết là anh đau lắm. Giờ không còn nghĩ ngợi gì nhiều, cô kéo áo anh ra khỏi quần tây rồi vén lên xem xét.

– Vết thương vừa chảy máu vừa bầm tím, xung quanh vết thương đều sưng cả lên. Tôi nghĩ cần gọi người đưa ông đến bệnh viện để bác sĩ kiểm tra.

Bách Nguyên ngăn lại:

– Đừng phiền phức như thế.

– Nhưng ...

– Tôi không sao đâu. Cô chăm sóc vết thương được chứ? - Bách Nguyên hỏi.

– Vâng!

– Vậy cô hãy đến tủ thuốc dụng cụ ở sát phòng nghỉ của tôi, lấy ôxy già và bông băng đến đây.

Lạc Đình làm theo lời Bách Nguyên. Cô mang tất cả lại và bắt đầu công việc của một y tá bắt đầu đi.

– Ông chịu khó một chút nha.

Bách Nguyên gật đầu. Lạc Đình rửa và băng vết thương rất nhanh để tránh cho Bách Nguyên đỡ bị đau.

– Xong rồi!

– Cám ơn cô.

Bách Nguyên nghiêng người ngồi dậy, do không để ý nên bị hụt tay.

Theo phản xạ tự nhiên, Lạc Đình đỡ lấy anh. Và thế là hai người té xuống sàn gạch. Trong tư thế thật là tình tứ. Bách Nguyên nằm chồm lên người Lạc Đình, môi hai người áp lên nhau. Một luồng điện chạy khắp người. Bách Nguyên và Lạc Đình mở to mắt nhìn nhau. Song, anh là người ý thức được trước nên nghiêng người qua một bên:

– Xin lỗi ...

Động đến vết thương, Bách Nguyên cắn răng lại nén đau. Lúc này Lạc Đình chẳng còn tâm trí đâu trách móc, bắt lỗi. Thêm nữa, cảm giác vừa rồi cứ giống như cô đang ở trên mây.

– Ông cẩn thận đó!

Lạc Đình đỡ lấy vai Bách Nguyên, giọng dịu dàng:

– Ông uống nước không?

– Ừ. cô cho tôi ly nước.

Lạc Đình rót nước trao tận tay Bách Nguyên. Uống xong cô đỡ anh nằm xuống xa lóng:

– Xin lỗi, tôi thật không cố ý. Nhưng ông hãy nghỉ ngơi một chút đi nhé. Như thế có lẽ cơn đau sẽ giảm đi.

Bách Nguyên vỗ nhẹ lên tay Lạc Đình:

– Tôi không giận cô đâu, đừng cảm thấy có lỗi nhé.

Anh khép mắt:

– Gác mọi cuộc điện thoại giùm tôi, và đừng để ai quấy rầy tôi.

– Vâng!

Lạc Đình theo thứ tự từng việc. Bấm khóa cửa phòng, kéo rèm cửa sổ, tắt điện thoại di động, điện thoại bàn cũng gác luôn. Cô làm như trong phòng không có ai. Xong đâu đấy, cô kéo một cái ghế ra và trên tay cô một xấp giấy tờ mà Bách Nguyên cần giải quyết vào buổi chiều ... Thời gian trôi qua không biết là bao lâu. Lạc Đình mơn mõi, cô nghiêng đầu trên thành ghế đi vào giấc ngủ lúc nào không hay. Mơ mơ màng màng, Lạc Đình có cảm giác như mình đang trôi bồng bênh. Cô mở mắt ra:

– Ôi! Cái gì thế này?

Lạc Đình ngộ ngậy khi thấy mình nằm trên đôi tay rắn chắc của Bách Nguyên.

– Ông cho tôi xuống đi!

– Yên nào! Nếu không, cô sẽ rơi đấy.

Bách Nguyên đưa Lạc Đình đến bên cái giường nệm êm ái sau cánh cửa lùa.

– Thấy cô ngủ trên ghế khó khăn quá, nên tôi giúp cô có một giấc ngủ ngon hơn. Cô ngủ tiếp đi!

– Ngủ gì được nữa mà ngủ khi đã bị ông phá.

Lạc Đình nhìn quanh căn phòng nhỏ:

– Đây là đâu?

– Chỗ nghỉ của tôi trong những lúc tối mệt mỏi.

– Chỉ là chỗ nghỉ thôi mà cũng tiện nghi quá nhỉ?

Lạc Đình bỏ chân xuống giường, đôi mắt cô chạm phải cái đồng hồ báo thức trên đầu tủ lạnh:

– Hả! Ba giờ chiều rồi sao?

– Ừ.

– Chết không!

Lạc Đình luống cuống chạy ra ngoài.

– Tôi phải về phòng làm việc, kéo mọi người tưởng tôi mất tích rồi báo cảnh sát thì nguy.

– Này!

Bách Nguyên gọi giật lại:

– Cô định để bộ dạng như thế đi sao?

– Tôi ...

Bách Nguyên chỉ:

– Trong kia có phòng tắm và toa-lét. Cô hãy vào rửa mặt đi.

– Ồ.

Lạc Đình máy móc làm theo lời Bách Nguyên. Cô không hiểu sao, cô chẳng có chút phản kháng hay bực mình nào khi bị Bách Nguyên nhìn thấy lúc cô bê bối nhất. Bước vào phòng tắm, Lạc Đình ngạc nhiên khi thấy một cái bàn chải đánh răng, một tuýp kem và một cái khăn bông còn mới chưa khai. Chẳng lẽ Bách Nguyên chuẩn bị cho mình?

Để trả lời cho câu hỏi của cô, tiếng Bách Nguyên vọng vào:

– Những thứ ấy tôi chuẩn bị cho cô đấy. Sử dụng đi. Tất cả đều còn mới.

Lạc Đình cảm động:

– Cảm ơn.

– Không có gì.

Lạc Đình cầm bàn chải đánh răng lên, cô nhìn vào trong gương và tự nhiên mỉm cười một mình. Vệ sinh xong, từ phòng nghỉ của Bách Nguyên bước ra, Lạc Đình nói:

– Tôi về văn phòng đây.

– Khoan đã!

Bách Nguyên ngăn lại. Anh đưa cho Lạc Đình một bịch xốp nhỏ:

– Mang về phòng ăn đi.

– Cái gì đây?

– Bánh mì và sữa. Cô bỏ bữa trưa chắc cũng đang đói?

Cái bao tử nó đang réo gọi đây. Phải nói là đói muốn xỉu thì đúng hơn.

Lạc Đình gật đầu:

– Vâng.

– Chúc cô ngon miệng!

– Cảm ơn ông.

Lạc Đình bất ngờ chồm lên và hôn vào má Bách Nguyên rồi quay đi rất nhanh. Trong lúc còn đang sững sờ với nụ hôn ban tặng thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Cộc ... cộc ... cộc ...

Bách Nguyên sực tỉnh quay trở về bàn làm việc.

– Mời vào!

Người đẩy cửa là Quốc Trung. Anh bước hẳn vào trong rồi tự nhiên đi khắp mọi nơi quan sát.

Bách Nguyên hất mặt:

– Mà tìm cái gì?

– Một người con gái.

– Người con gái nào?

– Thì người con gái nghỉ trưa trong văn phòng với mày ấy.

– Vợ vắn!

– Tao không có bằng chứng thì tao không hỏi đầu – Bằng chứng gì?

– Tao thấy mày mua hai phần bánh mì và sữa.

– Rồi sao?

– Một mình mày thì không thể ăn hai phần. Tao cũng kiểm tra từng văn phòng hết rồi. Chẳng thấy ai ăn bánh mì giờ này cả. Ngoại trừ ...

Quốc Trung chồm lên bàn làm việc, anh nhìn vào mắt bạn:

– Có phải mày mua cho mày và trợ lý của mày, Lâm Lạc Đình không? Khai mau!

– Nếu đúng thì liên quan gì đến mày?

– À há, thừa nhận rồi nhé.

Quốc Trung tò mò:

– Nè! Hai người phải lòng nhau từ lúc nào vậy?

– Phải, phải cái đầu mày thì có. Tao và cô ta lúc sáng mới cãi nhau một trận long trời lở đất đây.

- Cãi vì chuyện gì?
- Cả buổi sáng ở bên phòng hành chánh.
- Chỗ Lê Thu à?
- Ừ.
- Rồi mà bực tức?
- Không hẳn. Nhưng Lạc Đình ngang chưa từng thấy. Cô ta mắng tao giống một đứa con nít, dạy nhân viên một đường làm một nẻo, như thể làm sao lãnh đạo công ty.
- Hai bên đều nổi giận?
- Lạc Đình giận nhiều hơn tao.

Quốc Trung gục gặc:

- Hiểu rồi! Lạc Đình đang bực tức, tự nhiên mà lại mắng cô ấy, cô ấy không nổi giận mới là lạ đấy.
- Bình thường Lạc Đình cũng gây, nhưng ...
- Không đến nổi dữ dằn như hôm nay chứ gì?
- Ừm.
- Mà muốn biết lý do không?
- Lý do gì?
- Lúc sáng này, Lan Ngọc có ghé công ty tìm mà.

Bách Nguyên chau mày:

- Tìm tao?
- Và người tiếp chuyện với Lan Ngọc là Lạc Đình. Nghe nhân viên ở phòng kinh doanh nói, khi Lan Ngọc về, trông cô ta có vẻ tức giận lắm. Tao đoán Lan Ngọc và Lâm Lạc Đình đều công kích nhau.
- Làm sao Lạc Đình biết Lan Ngọc?

Bách Nguyên thắc mắc.

- Chẳng những Lạc Đình biết Lan Ngọc mà còn biết rất nhiều về mối quan hệ của cô ta. Còn chuyện của mà, quá khứ của mà ... Lạc Đình cũng đã biết từ lâu.

Bách Nguyên nhú mày. Anh chợt nhớ, có lần anh bắt gặp Lạc Đình trong vườn hoa ở nhà của nội. Lúc ấy Lạc Đình xa xôi nói với anh, nhưng anh lại cho rằng cô rảnh chuyện. Bây giờ suy nghĩ lại, anh mới biết. Thì ra Lạc Đình muốn thức tỉnh anh, nhưng cô không hề đá động đến quá khứ của anh. Cô tế nhị là thế. Cô chỉ cho anh thấy, cuộc sống của anh không chỉ có mình anh, mà còn người thân, bạn bè và những người chung quanh anh nữa. Việc gì đã qua thì hãy để cho nó qua đi. Cố nhớ làm gì những chuyện không vui, chỉ tổn thương mình thôi.

Lâm Lạc Đình đúng là cơn gió nhỏ. Một lúc nào đó cũng dữ dội nhưng lại dịu dàng và tình cảm, sâu sắc và hiểu biết. Cô tôn trọng người có nỗi đau, lo lắng quan tâm và chia sẻ khi người đó chưa tìm ra lối đi. Sự tự tin và bản lĩnh của Lâm Lạc Đình, Bách Nguyên không thể không thán phục. Tuy cô có chút ngang bướng, nhưng cô cũng chính là người con gái anh chưa bao giờ gặp trong đời. Nhất định rồi, Hoàng Bách Nguyên này không thể đánh mất cô.

- Ê, mà nghĩ gì vậy? —Quốc Trung khều bạn— Không phải đang tìm cách mắng mỏ người ta nữa chứ?

Bách Nguyên lắc đầu:

- Không hiểu thì thôi, giờ biết ra rồi làm sao tao nỡ mắng cô ấy chứ?
- Mà hiểu thật không? Mà không đối xử tệ với cô ấy nữa phải không?

– Tất nhiên rồi. Nhưng mà làm gì lo lắng thế?

Bách Nguyên nhìn bạn:

– Không phải mà để ý Lạc Đình chứ?

– Điên khùng! Tao chỉ xem cô ấy như Hải Yến thôi. Thấy cô ấy vì mà như vậy, tao xót xa.

– Máng cô ấy, đôi khi tao cũng thấy tội tội. Nhưng vì tự ái của một thằng đàn ông đã không cho phép tao nhường Lạc Đình. Rồi sự việc hôm nay, tao mới phát hiện. Không phải vì cô ấy ghét tao mà cô ấy gây với tao, mà đó là bản tính của cô ấy.

– Bản tính?

Quốc Trung ngạc nhiên:

– Vậy mà phải chịu đựng dài dài rồi, vì hiện tại Lạc Đình là trợ lý của mà.

– Không sao hết. Bản tính con người cũng có thể thay đổi. Đó là lúc nhận ra tình yêu nơi trái tim mình.

Nghe bạn nói, Quốc Trung cười:

– Mà đang hát lời tình yêu hả?

– Mà nghĩ sao?

Quốc Trung bỗng nghiêm mặt:

– Nói thật với tao đi, có phải mà đã yêu Lạc Đình sau những lần cãi vã?

– Tình yêu thì quá sớm để khẳng định. Tao chỉ biết tao đã phải lòng cô ấy rồi. Trong suy nghĩ của tao bắt đầu có tên cô ấy.

– Không còn cái tên Lan Ngọc nữa phải không?

– Lan Ngọc là chị dâu của tao.

– Mà biết thế là tốt rồi. Vậy hãy dẹp bỏ quá khứ mà bắt đầu với Lạc Đình đi. Cô ấy là một cô gái xứng đáng để cho mà yêu.

– Đúng! Lạc Đình xứng đáng hơn ai hết. Được cô ấy chọn cũng là người hạnh phúc nhất trên đời, bởi cô ấy biết thông cảm và chia sẻ. Nhưng tao còn muốn một điều khác hơn, đó là dành trọn trái tim cho cô ấy, không để cho cô ấy bị tổn thương. Mà là bạn thân của tao, chắc mà cũng hiểu. Tuy ngoài mặt, tao khẳng định Lan Ngọc là chị dâu, nhưng tao có cảm giác vẫn còn cái gì đó. Vì thế, tao cần gặp Lan Ngọc để giải quyết mọi vấn đề. Tao không muốn lặp lại dây dưa như bốn năm qua. Tao muốn thoát khỏi chuyện buồn trong quá khứ để đến với Lạc Đình bằng một tình yêu đẹp nhất.

Quốc Trung vỗ vai bạn:

– Tao ủng hộ mà! Hy vọng mà quyết định được.

Bách Nguyên phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ:

– Mấy năm qua, không phải vì tao còn nặng tình với Lan Ngọc mà tao chọn cuộc sống như vậy, mà vì cái chết của anh Bách Trung làm tao không thể tha thứ cho bản thân tao.

– Vậy rồi chuyện gì đã làm mà suy nghĩ lại?

– Không vì chuyện gì cả. Chỉ là một lời nói thôi. Chính lời nói của Lạc Đình làm tao thông suốt.

– Cô nhỏ cao tay ần nhỉ!

– Không sai, tao tự trách bản thân mình như thế đủ rồi. Nếu tao cứ sống trong giày vò đau khổ thì anh Bách Trung cũng đâu sống lại được. Còn ông nội, ông nội vì lo lắng cho tao mà hao mòn sức khỏe. Cho nên, tao cần kết thúc vấn đề này sớm để trở lại chăm sóc ông ...

– Và chào đón một tình yêu đang đến nữa chứ. —Quốc Trung tiếp lời — Chà chà! Mọi người sẽ vui lắm đây. Nhất là ông nội, ông luôn mong mày vui vẻ và hạnh phúc. Giờ đây điều mong muốn đó trở thành sự thật rồi.

Nói xong, anh hấp tấp chụp cái điện thoại nắm ngay ngắn trên bàn làm việc của thằng bạn thân:

– Để tao gọi điện cho ông, nói mày sắp dọn về nhà.

Bách Nguyên ngăn lại:

– Đừng làm ông mong ngóng. Tao còn phải gặp Lan Ngọc nữa mà.

– Thì thôi!

– Yên tâm đi! Tao chưa bao giờ làm mày thất vọng, đúng không?

– Ừ.

Quốc Trung đứng dậy:

– Tao ra ngoài đây.

– Nè! Tìm tao không có việc gì sao?

– Xong rồi!

Bách Nguyên chột hiểu:

– À, thì ra ... Mày đúng là thằng nhiều chuyện.

– Tức không?

– Tức làm gì. Nhưng mà này, việc tao nhờ, mày đã xong chưa?

– Việc gì? - Quốc Trung ngó người:

– Lần này, đúng là tức thật đấy.

– À à ...

Quốc Trung nhớ ra:

– Vụ chiếc xe chứ gì? Xong rồi! Ngày mai tao chạy qua cho mày.

– Cám ơn nghe.

– Ôn nghĩa gì. Mày đãi tao một chầu là được.

– OK.

Quốc Trung khoát tay:

– Thôi, không làm phiền mày nữa đâu.

Anh quay lưng, nhưng chỉ được vài bước thì dừng lại:

– Cho hỏi câu này. Mày mua xe cho ai vậy?

– Cho ai thì mắc mớ gì đến mày. Làm ơn ra ngoài đi.

Quốc Trung tùm tùm:

– Hỏi chỉ để hỏi vậy thôi, chứ tao biết mày cho ai rồi. Lâm Lạc Đình đúng không? Chu chọa! Định gửi tình thơ ý thơ vào chiếc xe hả? Khôn dữ há! Tao sẽ đi nói cho Lạc Đình biết.

Bách Nguyên cuộn tờ báo ném theo bạn:

– Thằng nhiều chuyện ...

Quốc Trung cười vang. Tiếng cười của anh làm những nhân viên đi ngang qua phải giật mình.

Ngồi chán chê, Lạc Đình lại nằm dài ra giường. Không hiểu sao buổi tối nay, cô chẳng làm được gì cả. Mở máy nghe đàm thoại tiếng Anh thì nghe không vô. Lấy báo đọc thì đọc không xong. Lên máy tính làm việc thì chẳng tập trung. Trong đầu cô lúc nào cũng lờn vờn hình ảnh Bách Nguyên, và nụ hôn hai người vô tình trao nhau. Làm thế nào đây? Chẳng lẽ cô yêu Bách Nguyên rồi ư? Nên cô không thể dứt hình ảnh ra khỏi tâm trí mình? Lạc Đình lắc đầu, không thể nào đâu. Cô và Bách Nguyên là một đôi oan gia chuyên gây cãi nhau thì làm sao có tình cảm với nhau được. Huống chi cô chỉ nhận lời trả cái ơn, cái nghĩa chứ đâu nhận lời yêu? Thôi đi Lạc Đình, đừng suy nghĩ lung tung nữa. Chuyện tình yêu gì đó sẽ không đến lượt mày đâu. Bởi Hoàng Bách Nguyên đâu phải dành cho mày. Ông ta còn cả khối cô và cả Lan Ngọc nữa. Mày cũng biết rồi đó, Lan Ngọc là mối tình đầu của ông ta mà. Muốn quên cũng đâu phải dễ.

Chậc! Lăn qua lộn lại, Lạc Đình thấy bất lực cho trái tim khó dạy bảo của mình. Tại sao phải tự làm khổ như thế chứ? Chuyện ông nhờ giúp chưa xong thì lại bày đặt yêu đương. Thật đáng trách và tên Hoàng Bách Nguyên kia cũng đáng ghét nữa. Hừ ... Lạc Đình bật đầu ngồi dậy. Cò quơ lấy cái điện thoại đi động mới "tậu" được hôm tuần trước. Tìm người gỡ rối tơ lòng thôi. Tin nhắn:

– “Mày đang làm gì vậy Hải Yến? Ngủ chưa?”

Tin nhắn lại:

– “Chưa. Tao đang xem tivi với anh Hai. Có chuyện gì không?”

– “À muốn trò chuyện với mày một chút, không phiền chứ?”

– “Mày bày đặt khách sáo từ khi nào thế? Bộ muốn tao chửi hả?”

– “Hì hì ... Tao cũng đang tìm người chửi tao cho tao tỉnh đây. Nếu không, chắc cả đêm nay tao không chợp mắt được”.

Hải Yến quan tâm:

– “Đã xảy ra chuyện gì phải không? Nói tao nghe đi!”

– “Tao đang bị khủng hoảng vì một người, và bây giờ tao rối lắm. Tao không nghĩ về người đó, nhưng hình ảnh ông ta cứ lờn vờn trong tâm trí tao khiến tao không làm việc gì được”.

– “Xảy ra bao lâu rồi?”

– “Khoảng hơn tuần nay. Giờ tao không biết phải làm sao”.

– “Bình tĩnh nào Lạc Đình! Mày có thể cho tao biết, người đàn ông đó là ai không? Có phải là Hoàng Bách Nguyên không?”

– “Nói với mày thế nào đây? Khi vào “Hoàng Nguyên”, tao chỉ nghĩ ... là làm sao đưa Bách Nguyên trở lại với cuộc sống trước kia của ông ta, chứ tao không nghĩ mình đi xa quá như thế. Tao thấy càng ngày tao càng quan tâm đến Bách Nguyên. Và để rồi, tao chợt nhận ra rằng ... trái tim tao đang lỗi nhịp”.

– “Ý mày là ... mày đã yêu Bách Nguyên?”

– “Tao không chắc chắn”.

– “Lộn xộn quá! Nhưng mày yêu Bách Nguyên thì có gì là khủng khiếp đâu. Chẳng phải vấn đề này mày đoán biết sẽ xảy ra với người đàn ông lý tưởng như Hoàng Bách Nguyên à?”

– “Tao không thể chấp nhận, Hải Yến ạ”.

– “Vớ vẩn! Tình yêu không có việc có thể hay không thể ở đây, mà hãy lắng nghe con tim mình đi. Xem nó muốn gì”.

– “Mày không hiểu đâu”.

– “Tại sao không hiểu. Mày ngại Lan Ngọc có đúng không? Này, nhớ cho kỹ. Chị ta là chị dâu của anh Nguyên đấy”.

– “Đó chỉ là một chuyện”.

– “Còn chuyện gì nữa? Hay mày lo chuyện anh Nguyên không dành tình cảm cho mày như mày dành cho anh ấy? Yên tâm đi! Để tao nói cho mày biết một bí mật này. Nếu anh Nguyên không quan tâm, không dành tình cảm cho mày, thì anh ấy đâu đối xử tốt với gia đình mày. Một tuần gọi điện thăm nom không biết bao nhiêu lần, giống y như là con rể vậy. Còn nữa nha, lo mày đón xe buýt cực khổ, anh Nguyên mua xe cho mày rồi đấy. Chà, nay mai có xe mới chạy nha!”

Đọc mẫu tin nhắn dài lê thê của Hải Yến, Lạc Đình giật mình. Cô không thể tin nổi, con người lạnh lùng, khó gần gũi như Bách Nguyên cũng biết quan tâm đến người khác nữa. Cô tưởng anh chỉ biết đắm chìm trong quá khứ và vai trò của một tổng giám đốc khô khan thôi. Có ai ngờ ...

Hải Yến lại gửi thêm cái tin nhắn khạc

– “Chấp nhận đi Lạc Đình! Rồi mày sẽ thấy một Hoàng Bách Nguyên hết sức tuyệt vời”

– “Sao lúc trước mày nói tổng giám đốc là một gã đàn ông khó chịu?”

– “Lúc trước chưa hiểu rõ. Bây giờ hiểu rõ rồi thì khác. Tao dám khẳng định với mày, không có gã đàn ông nào sánh bằng Hoàng Bách Nguyên đâu”.

– “Có quá không đấy? Nếu Bách Nguyên tuyệt vời như thế sao mày không chọn ông ta?”

– “Tao chọn đấy chứ, nhưng Bách Nguyên không chọn tao. Đành chịu thôi!”.

– “Mày nói thật?”

– “Đùa đấy con quỷ! Hoàng Bách Nguyên không phải là mẫu người lý tưởng của tao. Anh ấy để dành cho mày. Hai người có mặt trên đời này để dành cho nhau”.

– “Nghe nổi gai ốc hết trơn”.

– “Thật mà. Những gì tao biết thì tao đã nói. Còn mày có chọn anh Nguyên hay không, đó là chuyện con tim của mày. Tao không thể giúp gì được nữa. Tình yêu hạnh phúc của ai thì người đó tự nắm bắt lấy. Để vượt mắt rồi có hối hận cũng đã muộn”.

– “Mày để giống như anh Hai tao, đợi người ta đi xa rồi mới thấy cần người ta, lúc ấy được gì nữa. Thời gian không quay ngược lại đâu. Hãy trân trọng những gì trước mắt đi!”

– “Cám ơn mày”.

– “Đã thông suốt chưa?”.

– “Một chút”.

– “Ừ. Còn hơn là cố chấp, không muốn hiểu. À, nghe nói Lan Ngọc đến công ty tìm mày à?”

– “Không. Tìm Bách Nguyên nhưng gặp tao”.

– “Rồi chuyện gì xảy ra?”

– “Mày nghĩ xem”.

– “Cẩn thận với Lan Ngọc đấy! Chuyện mình nghe hôm ở quán nước, mày còn nhớ không? Nó sẽ bắt đầu khi Lan Ngọc được vào “Hoàng Nguyên” làm”.

– “Tao biết. Nhưng tao sẽ không cho chị ta toại nguyện, cả gã đàn ông kia nữa. Tao sẽ ...”

“Tình yêu mới đến mới đến, là cơn gió cuốn gió cuốn. Lòng như là nhẹ tênh quá, gió cuốn đi hoài ...”

Đang nhắn tin trả lời cho Hải Yến, chột điện thoại trên tay Lạc Đình có tiếng nhạc chuông. Cô nhìn số hiện lên trên màn hình một lúc rồi mới bấm nút nhận cuộc gọi.

– Alô.

– Cô còn thức chứ, Lạc Đình?

– Vâng. Nhưng xin lỗi, anh là ai?

Giọng người đàn ông cười khẽ:

– Ngày nào cũng gây nhau, vậy mà cô không nhận ra tiếng tôi sao?

Lạc Đình bật thốt:

– Tổng giám đốc!

– Không. Giờ này tôi là Bách Nguyên.

– Anh ... ông gọi cho tôi có việc gì vậy?

– Bộ có việc mới gọi cho cô sao?

Bách Nguyên hỏi:

– Cô đang làm gì vậy?

– Chẳng làm gì cả. Tôi đang tán dóc với bạn tôi qua điện thoại thôi.

– Cô ăn tối chưa?

– Tôi không có thói quen đó.

– Thế cô ra ngoài được không?

– Bây giờ ư? Xin lỗi nghe tổng giám đốc, chắc không được rồi.

– Không ăn tối, cũng không thể ra ngoài ... Vậy cô ra trước cửa nhà trọ được chứ?

– Há!

Lạc Đình nhìn qua cửa sổ:

– Ông ở đâu?

– Mở cửa đi rồi biết. Nhanh lên, muỗi cắn tôi quá nè.

Bách Nguyên thúc giục. Lạc Đình tắt điện thoại rồi đến kéo chốt cửa. Cô nhìn Bách Nguyên như người đến từ hành tinh lạ.

– Sao ông lại đến đây?

– Tôi đến không được à?

– Không phải. Nhưng giờ này không còn sớm nữa ...

Bách Nguyên bước xuống chiếc xe Nouvo đang dựng:

– Không mời tôi vào nhà sao?

– Tôi ...

Lạc Đình lúng túng:

– Tôi nghĩ ...

Bách Nguyên như hiểu ý:

– Được rồi, không tiện chứ gì?

– Thông cảm nhé, tổng giám đốc.

– OK.

Bách Nguyên quay lưng:

– Thôi cô vào ngủ đi. Tôi về đây.

Lạc Đình chột gọi:

– Ông Nguyên!

– Gì thế?

– Vết thương ông thế nào rồi?

– À, cũng tạm ổn.

– Xin lỗi nhé.

– Tôi đã nói đừng bận tâm đến chuyện đó nữa mà, chỉ là một tai nạn thôi.

– Nhưng tôi cảm thấy ...

Bách Nguyên xua tay:

– Quên đi, tôi không thích cứ nhắc lại mãi những chuyện không vui. À, chẳng phải cô từng bảo tôi, hãy quên đi quá khứ sống vui vẻ lên sao?

– Vâng.

– Cô ăn năn hoài, làm tôi thấy mình có lỗi đấy.

Lạc Đình nhoẻn miệng cười:

– Tổng giám đốc thông suốt rồi, tôi mừng quá.

– À, thì ra nãy giờ cô trêu tôi!

Bách Nguyên trừng mắt:

– Cô giỏi lắm.

– Hi ... Chứ ông tưởng tôi ray rứt vì vết thương của ông sao? Bị như thế là đáng đời cho ông.

– Lạc Đình! Cô chẳng những chanh chua ngang bướng mà còn ác độc nữa.

– Ông mới biết ư? Có muộn quá không?

– Muộn vẫn hơn không biết.

Bách Nguyên bước đến gần chỗ Lạc Đình. Anh nhìn cô nhỏ bằng ánh mắt là lạ trong đêm. Rồi sau đó, đặt vào tay cô nhỏ một vật gì đó:

– Giữ lấy cái này.

– Gì vậy?

– Trái tim của tôi.

– Đừng đùa chứ. Tôi sợ lắm à.

– Đầu đội trời, chân đạp đất, cô mà biết sợ ai.

Lạc Đình mím môi:

– Trêu tôi hả? Ông có tin lần này ông bị gãy mấy cái xương sườn không?

Bách Nguyên chột bước lùi:

– Í, đừng nghe! Tôi còn yêu đời lắm, tôi không muốn nằm một chỗ đâu.

Điệu bộ của Bách Nguyên làm Lạc Đình thấy buồn cười. Cô lườm dài:

– Ông đó nha. Lần sau còn đùa cái cách như hôm ấy, thì không những gãy xương sườn mà còn gãy răng, u đầu, bể trán nữa.

– Cha mẹ ơi. Khủng khiếp thật!

– Trước ông có biết bao nhiêu gã không đảng hoàng đã là ... ‘thương binh’?

Bách Nguyên le lưỡi:

– Đúng là đáng mặt nữ nhi.

Anh đứng xa xa vẫy tay:

– Không dám đùa với cô nữa đâu. Ngủ ngon nhé!

– Ê ...

Lạc Đình với theo khi thấy Bách Nguyên không lấy xe mà đi bộ.

– Còn chiếc xe kia?

– Cô đẩy vào nhà đi.

– Gì kỳ vậy?

– Nhớ mai đừng nó chạy đi làm, đừng đón xe buýt nữa nha.

– Ó ... vậy là ý gì?

– Một món quà tặng cô.

– Tôi không nhận. Ông mang về đi.

– Không được. Những gì đã tặng thì không lấy lại.

– Nhưng ...

– Cô không nhận thì cứ mang bỏ đi. Chẳng hề gì đâu.

Bóng Bách Nguyên xa dần. Lạc Đình bực tức đóng cửa lại. Nhưng chưa đầy một phút, cô lại mở cửa ra. Gã Bách Nguyên này thật là đáng ghét mà. Người ta nói không nhận cũng ép cho bằng được. Hừ, tôi sẽ đẩy chiếc xe vô nhà nhưng tôi sẽ không chạy nó đâu. Tôi không muốn mắc nợ ông thêm lần nữa. Càng không muốn ông xem thường tôi. Dừng xe xong, Lạc Đình khóa cửa. Tin nhắn điện thoại làm cô chột nhớ cô đang “chat” với Hải Yến. Ôi, chắc nó đang chờ cô đây.

Lạc Đình phóng nhanh lên giường. Cô mở điện thoại. Tin nhắn:

– “Mới đây mà ngủ rồi hả Lạc Đình? Ngày mai gặp nhau ở công ty nhé. Chúc mà có một giấc mơ đẹp! Mơ thấy chàng Hoàng tử Hoàng Bách Nguyên”.

– “Cái con khỉ!”

Rồi lại có một tin nhắn khác:

– “Tôi biết cô đang tức vì vụ chiếc xe, nhưng đừng giận nhé. Nó sẽ rất có ích cho những ngày sắp tới của cô đấy”.

– “À, không phải tôi cho không cô đâu. Tiền mua xe, tôi sẽ trừ vào lương tháng của cô. OK. Ngủ ngon, cô bé đáng yêu!”

Xem xong tin nhắn, Lạc Đình lằm bằm. Gã Bách Nguyên này, không ai có thể khôn hơn ông ta. Được rồi, tôi sẽ chạy chiếc ấy cho ông hài lòng.

Bỏ điện thoại xuống, Lạc Đình lim dim mắt. Đêm nay giấc ngủ đến với cô thật dễ dàng.

7. —phần Vii—

Rời khỏi chỗ trọ của Lạc Đình, Bách Nguyên đón tắc xi về nhà. Trên đường về, anh nhận điện thoại của Quốc Trung.

– Alô.

– Mà không có ở nhà à?

- Chính xác, tao đang ngồi trên tắc xi về nhà.
  - Sao ngồi tắc xi? Xe máy đâu?
  - Bỏ nhà Lạc Đình rồi.
  - À, hóa ra người ta mang xe đến cho người yêu vào một đêm tối nữa. Lãng mạng nhỉ!
  - Thôi máy đi, rảnh chuyện quá. Gọi tao có gì không?
- Quốc Trung nghiêm chỉnh:
- Chuyện khá quan trọng đấy.
  - Nói đi!
  - Tao đã biết được người đàn ông thường hẹn hò với Lan Ngọc là ai rồi. Hắn là một tên chuyên lừa gạt và hút máu phụ nữ. Hắn sống ở Mỹ và ra về một Việt kiều giàu có, nhưng bên trong thì rỗng tuếch.
  - Còn gì nữa?
  - Hải Yến nói cho tao biết một chuyện. Không đương nhiên Lan Ngọc muốn vào công ty đâu, mà là do gã đàn đó lên kế hoạch đấy.
- Bách Nguyên nhíu mày:
- Sao Hải Yến biết chuyện của Lan Ngọc?
  - Tình cờ thôi! Hải Yến và Lạc Đình hẹn nhau uống nước ở quán Mây Hồng, Mây Tím gì đó, rồi vô tình nghe được câu chuyện của họ. Gã đàn ông kia có tên là Công Tâm. Hắn hỏi Lan Ngọc về số tài sản của nhà họ Hoàng, hỏi về văn phòng luật sư của Bách Trung ... Sau đó hắn bảo Lan Ngọc tìm cách vào "Hoàng Nguyên" làm việc để thực hiện một âm mưu.
  - Thì ra là do có người xúi giục. Chứ từ nào tới giờ, Lan Ngọc có quan tâm đến công ty hay đòi tài sản thừa hưởng của anh Bách Trung đâu. Vậy mà tuần trước cô ta đến tìm ông hỏi. Thật không ngờ.
  - Mà tính sao?
  - Ông nội đã lên tiếng, tao không thể không sắp xếp một công việc gì đó.
- Nhưng tao cũng cần phải xem. Nếu Lan Ngọc quá đáng, có thể cô ta sẽ không nhận được một phần nào cả.
- Mà có quyền với phần tài sản của anh Bách Trung sao?
  - Tại sao không? Anh Trung và Lan Ngọc kết hôn nhưng đâu có đăng ký, trong khi đó tao là người đứng tên tất cả cổ phần ở công ty.
  - À ạ .... Mà nắm cán nên mày không lo lắng. Nhưng về phần ông? Dù sao Lan Ngọc cũng là cháu dâu của ông.
  - Tao có nói chuyện với ông rồi. Ông không có ý kiến gì.
  - Lan Ngọc không thể ngờ chuyện mình sắp sửa làm lại không có kết quả. Ê! Đối xử với cô ấy như thế, có quá tàn nhẫn không? Dù sao đi nữa ...
  - Lan Ngọc cũng là chị dâu tao và cũng một thời là người tao yêu chứ gì?
  - Ừ.
  - Tao có nghĩ chứ Quốc Trung. Nếu không nghĩ thì chừng ấy năm qua, tiền đâu cô ta phung phí? Lần này tao sẽ cho Lan Ngọc cơ hội. Nếu cô ta không biết nắm bắt lấy thì đừng trách ai.
  - À đúng rồi!—Quốc Trung chợt nhớ — Mày phải để mắt đến Lạc Đình nghe. Cô ấy biết chuyện Lan Ngọc và Công Tâm thì thế nào cô ấy cũng sẽ giúp mày đấy. Mày biết cô ấy là người hay lo chuyện bao đồng mà.
  - Ừ.

– Còn nữa, Lan Ngọc không mấy thích Lạc Đình. Cô ta cũng không phải là người đơn giản. Vì thế mà phải cẩn thận, đừng để Lạc Đình bị tổn thương.

Bách Nguyên gơ tay như có Quốc Trung trước mặt:

– Được rồi, được rồi. Tao biết. Máy lúc gần đây, tao phát hiện mà giống phụ nữ ghê đi.

Anh trêu:

– Nè! Thất tình mới có một lần thôi đâu cần thiết phải chuyển hệ luôn.

– Thằng quý! Mà có gì tốt lành hơn tao đâu. Lúc trước, mà đâu có biết đùa, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng đáng ghét. Bây giờ con tim đã vui trở lại thì bày đặt nói này nói nọ. Hừ! Mà có tin tao mách gì đó với Lạc Đình và cô nhỏ sẽ không quan tâm đến mà nữa không?

– Tin chứ. Nhưng mà cũng phải nhớ một điều, Lạc Đình là người rất hiểu chuyện.

– Trời trời! Ghê chưa.

– Bây giờ cô ấy không vô lý gây nhau nữa đâu.

– Việc ấy còn phải chờ xem cô nhỏ có biết ghen không đã:

Quốc Trung kết thúc cuộc nói chuyện:

– Thôi, dừng ở đây nghe!

– Ủ. Tao cũng tới nhà rồi. Bye!

– Bye!

Bách Nguyên trả tiền tắc xi rồi bước xuống. Anh chưa kịp mở cổng thì phát hiện có một người đang đứng dựa cổng rào hơi khuất dạng trong bóng tối.

Bách Nguyên chợt kêu lên:

– Lan Ngọc!

Lan Ngọc mỉm cười:

– Anh không vui khi gặp em sao?

Bách Nguyên giấu đi sự ngạc nhiên:

– Không, tôi chỉ thắc mắc là tại sao chị lại đến đây vào giờ này. Có chuyện gì à?

Lan Ngọc lắc đầu, cô nhìn vào trong sân:

– Anh không định mời em vào nhà sao?

Dù không thích, nhưng theo phép lịch sự, Bách Nguyên cũng phải mở cổng. Chẳng lẽ đứng ngoài đường để cho người ta dòm ngó?

Thật tự nhiên, Lan Ngọc bước theo Bách Nguyên. Anh tiến đến bên cái bàn đá được đặt dưới tàn cây sứ trắng:

– Xin lỗi chị, chị ngồi tạm đây nhé. Tôi sống một mình nên không tiện mời chị vào trong nhà vào giờ này.

– Anh ngại gì? Hay anh sợ?

– Vâng, tôi sợ. Tôi sợ miệng đời lắm.

Lan Ngọc miễn cưỡng ngồi xuống. Cô nhìn Bách Nguyên:

– Sao anh chịu sống một mình ngần ấy năm vậy? Anh không lấy vợ đi. Có phải anh vẫn còn thấy mình có lỗi với anh trai không?

Bách Nguyên cau mày khó chịu trước hàng loạt câu hỏi của Lan Ngọc:

– Chị đừng lấy những vấn đề đó làm đề tài có được không? Có gì thì chị cứ nói thẳng đi.

– Anh lạnh lùng với em cho đến bao giờ đây? Anh tàn nhẫn với em cho đến bao giờ đây?

Lan Ngọc cố nói. Bách Nguyên lắc đầu:

– Tôi không có nhiều thời gian để làm việc đó.

– Vậy sao anh vẫn ở một mình? Anh còn vương vấn những kỷ niệm của chúng ta có đúng không? Anh còn yêu em, phải không Bách Nguyên?

Bách Nguyên nhìn trân trân Lan Ngọc, sự tự tin của cô làm anh thấy buồn cười:

– Chị nghĩ sao mà nói như vậy? Chị không thấy tôi đã xóa hết những kỷ niệm rồi sao? Và ở đây chính là cuộc sống của tôi. Còn vì sao tôi chưa lập gia đình à? Tại tôi chưa muốn điều đó thôi, chứ không phải vì chị đâu. Chị nên giữ đúng vai trò của mình thì hơn.

– Nhưng sự lạnh lùng và đau khổ của anh làm em ray rứt.

– Ray rứt vì đã chia tay tôi để lấy anh trai tôi à? Đừng làm tôi phải bật cười chứ Lan Ngọc. Chị đã lựa chọn thì không nên để ý đến đau khổ của tôi. Quá khứ rồi!

Lan Ngọc gục mặt vào hai tay:

– Anh mắng em đi Bách Nguyên! Em có lỗi với anh.

Bách Nguyên cười nhạt:

– Để làm gì? Tôi không muốn nhắc lại chuyện đã qua. Chị nên tỉnh táo một chút, để tôi còn có thể tự nhiên nói chuyện với chị.

– Em không thể. Em không quên anh được Bách Nguyên ơi.

– Thật không?

Bách Nguyên nhếch môi:

– Nếu chị còn nặng tình với một người thì chị đâu làm những việc có hại cho người đó. Đúng không chị?

Anh khoát tay:

– Thôi đủ rồi. Tôi nghĩ chị nên về đi. Không còn sớm nữa đâu.

Bách Nguyên đứng lên đi ra cổng:

– Tôi gọi tắc xi cho chị.

Lan Ngọc tức giận khi thấy Bách Nguyên cứ né tránh:

– Anh đối xử với em như thế có phải vì con nhỏ đó không?

– Con nhỏ nào?

– Trợ lý của anh đấy! Mà cũng đúng thôi. Anh chọn cô ta đẹp và trẻ trung hơn em nhiều.

Bách Nguyên lạnh giọng:

– Này! Chị muốn tôi còn tôn trọng chị thì chị ăn nói cẩn thận một chút nghe.

– Nếu không, anh làm gì em nào? – Lan Ngọc thách thức.

– Chị ....

– Anh đã chọn cô ta thì cố giữ cô ta cho cẩn thận đi. Họạ vô đơn chí, không lường trước được đâu.

– Chị đừng hăm dọa.

– Người phụ nữ khi yêu, ích kỷ lắm Bách Nguyên à. Em cũng là một trong số đó. Chắc chắn người ta sẽ tha thứ với những tội lỗi không cố ý của em.

- Còn tôi sẽ không tha thứ cho chị nếu chị làm hại đến người bên cạnh tôi.
- Hiện tại anh đã không tha thứ rồi. Em nghĩ em không cần anh tha thứ nữa đâu.

Lan Ngọc vẫy tay:

- Thôi, em về đây. Hẹn gặp anh ngày mai ở công ty nhé. Ha ha ha ...

Cô bước đi trong đêm với tiếng cười rộn người. Bách Nguyên nhìn theo lắc đầu. Anh không ngờ Lan Ngọc còn đáng sợ hơn những gì anh nghĩ. Một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi thôi đã làm anh thấy lo lắng.

Tin nhắn:

“Tổng giám đốc! Sáng nay tôi sẽ đến công ty bằng chiếc Nouvo mà ông đã mua cho, í quên, mua tặng. Hãy hài lòng đi nhé! Chúc một ngày tốt lành!”.

Bách Nguyên đọc mẩu tin này lúc 6 giờ 30. Vậy mà đã tám giờ rồi vẫn không thấy tăm hơi Lạc Đình đâu. Bách Nguyên vừa bồn chồn vừa lo lắng.

Nhắc ống nghe, anh gọi đến phòng hành chính:

- Lê Thu hả? Thấy Lạc Đình đến chưa?
- Dạ chưa, thưa tổng giám đốc.

Cúp Phòng nhân sự.

Phòng kế hoạch ...

Cuối cùng là phòng điều hành.

- Ai đó, cho tôi gặp cô Hải Yến đi.
- Thưa tổng giám đốc, cô Hải Yến chưa đến.

Cúp!

Bách Nguyên đập máy. Cái gì thế này? Điện thoại gọi không được, người cũng không thấy, vậy là sao? Anh nghĩ không ra nên nhấn điện thoại lên lần nữa. Sau hồi chuông dài, anh mới nghe tiếng của thằng bạn đáng ghét:

- Gì đấy, tổng giám đốc? Tao đang gặp khách hàng mà.
- Tao biết.
- Vậy sao còn gọi?
- Hải Yến và Lạc Đình vẫn chưa đến công ty. Mà có biết hai cô bé đi đâu không?

Lạc Đình thì tao không biết, nhưng em gái tao rời khỏi nhà cùng một lượt với tao. Mà nói con bé chưa đến công ty, tao cũng hơi ngạc nhiên đấy.

- Lạc Đình là người làm việc có nguyên tắc, nếu có gì thì gọi báo liền. Còn đằng này, điện thoại không mà tao gọi đến cũng chẳng được. Tao lo quá!
- Đêm qua sau cuộc gọi của mày thì tao gặp Lan Ngọc ngay trước cổng nhà.
- Hai người xảy ra chuyện gì?
- Xảy cái gì mà xảy, tao còn không muốn tiếp chuyện với cô ta nữa là khác. Lan Ngọc thật đáng sợ, cô ta hăm dọa Lạc Đình.
- Vì vậy đến giờ này vẫn chưa thấy Lạc Đình nên lo chứ gì?
- Ừ.
- Thôi được rồi. Để tao gọi cho Hải Yến xem hai đứa có đi chung với nhau không. Sau đó tao liên lạc với mày. OK.

– OK.

Bách Nguyên gác máy. Vài phút sau ...

Reng ... reng ... reng ...

Bách Nguyên chụp nhanh điện thoại:

– Alô.

– Điều mà lo lắng đã xảy ra rồi đây. Lạc Đình bị tai nạn, đang ở bệnh viện 115, Hải Yến cũng ở đó.

– Lạc Đình có sao không?

– Tao không rõ. Mà hãy vào đó đi. Xong việc, tao sẽ tìm mà.

Bách Nguyên cúp máy, anh chụp chòm chìa khóa xe đi nhanh ra ngoài. Lúc ngang qua chỗ Lê Thu, Bách Nguyên nói:

– Hủy hết các cuộc hẹn hôm nay cho tôi.

– Tổng giám đốc ...

Lê Thu chưa kịp hỏi gì thêm thì Bách Nguyên đã khuất ở cầu thang. Anh lái xe đến bệnh viện trong tâm trạng lo lắng và căng thẳng.

Phòng cấp cứu bệnh viện 115. Bách Nguyên thấy ngay Hải Yến ở hành lang phòng cấp cứu. Anh chạy đến:

– Hải Yến!

– Ôi, anh Nguyễn ...

Hải Yến mừng rỡ:

– Sao anh biết bọn em ở đây?

– Quốc Trung báo cho anh. Lạc Đình sao rồi?

– Nó vẫn ở trong kia. Nãy giờ vẫn chưa có tin gì của bác sĩ, em lo quá.

Bách Nguyên trấn an:

– Anh nghĩ Lạc Đình không sao đâu. Để anh đi gặp bác sĩ.

Bách Nguyên bỏ đi, lát sau trở lại với một vị bác sĩ trẻ. Anh giới thiệu:

– Bác sĩ Hoàng Nam, khoa cấp cứu.

Bách Nguyên chỉ Hải Yến:

– Còn đây là Hải Yến, bạn của cô bé đang được cấp cứu trong kia.

– Chào cô bé!

– Chào bác sĩ! Bạn em ...

– Tôi vào gặp bạn cô bé rồi sẽ cho cô bé biết sau nhé.

Hoàng Nam quay sang Bách Nguyên:

– Cậu hãy chờ ở đây!

– Vâng.

Bác sĩ Hoàng Nam đi rồi, Hải Yến hỏi Bách Nguyên:

– Anh quen hả?

– Ừ.

– Anh Nam là bạn của anh trai anh.

– Đúng là quen nhau có khác. Chẳng những được quan tâm mà còn được ưu ái nữa.

– Đời luôn là vậy mà. Cho anh hỏi nè, chuyện xảy ra với Lạc Đình như thế nào?

– Em đâu có ở hiện trường đâu mà biết.

– Vậy ...

– Hôm nay đẩy xe ra đi làm. Tự nhiên nổi hứng lên nên, em chạy qua rủ Lạc Đình. Trên đường gần đến chỗ trọ của nhỏ ấy, em nhìn thấy tai nạn nên hiếu kỳ dừng lại xem. Trời xui đất khiến sao em phát hiện người bị nạn là Lạc Đình. Em liền nhờ mấy chú xe ôm quen giữ xe hai đứa, còn em đưa Lạc Đình vào đây.

– Tình trạng của Lạc Đình lúc ấy?

– Bất tỉnh nhân sự. Em nghe mấy chú xe ôm nói, cô người cố ý đụng Lạc Đình.

Bách Nguyên nhíu mày:

– Cố ý ư?

– Vâng! Vì khi Lạc Đình xi-nhan qua đường thì chiếc xe đậu trong lề rất lâu bất thành linh tông ra.

– Có thấy mặt người gây tai nạn không?

– Một gã đàn ông mang khẩu trang, chiếc “A móc”, biển số 52 ...

– Trời! Nhớ kỹ vậy ư?

– Tất nhiên rồi. Chú xe ôm bảo, sẽ có một lúc nào đó gặp lại gã thôi. Quả đất tròn mà.

– Nếu gặp lại gã, em sẽ làm gì?

– Nhất định không bỏ qua cho gã về sự việc hôm nay. - Hải Yến hậm hực.

– Thôi được rồi. Anh cầu mong cho em sớm gặp lại gã đó để em làm việc hấn.

– Hừ! Lạc Đình gây thù oán gì với gã chứ? Khốn kiếp thật!

Cô vừa dứt câu thì cánh cửa phòng cấp cứu bật mở. Bách Nguyên đứng dậy:

– Anh Nam! Cô ấy ...

Hoàng Nam tháo khẩu trang ra:

– Có một vết rách ở bên vai trái, phải khâu chín mũi. Mất máu nhiều, nhưng bây giờ ổn rồi. Chúng tôi sẽ đưa cô ấy đến phòng sản sóc đặc biệt. Cậu hãy làm thủ tục nhập viện cho cô ấy đi.

– Vâng. Cám ơn anh.

– Trách nhiệm của tôi mà.

Hoàng Nam bắt tay Bách Nguyên rồi quay đi. Lạc Đình được đẩy ra.

– Ai là người thân của Lâm Lạc Đình? - Cô y tá hỏi.

– Tôi. - Bách Nguyên giơ tay.

– Mời anh theo tôi!

– Vâng!

Bách Nguyên dặn dò Hải Yến:

– Em đi theo Lạc Đình nhé. lát nữa anh quay lại ngay.

– Dạ.

Lạc Đình được chuyển đến một căn phòng dành cho một người, sạch sẽ và thoải mái nữa. Hải Yến nhìn bao quát căn phòng. Tivi có, tủ lạnh có, hai giường, phòng máy lạnh. Chà! Nằm đây nếu không có anh Nguyễn bảo trợ làm sao Lạc Đình trả tiền nổi.

Hải Yến tò mò hỏi nhỏ cô y tá đang sửa dây truyền dịch:

- Chị ơi! Phòng bệnh này bao nhiêu một ngày hả chị?
- Vài trăm.

Cô y tá hỏi lại:

- Bạn cô là người thân của bác sĩ Hoàng Nam à?
- Dạ không.

Cô y tá ngạc nhiên:

- Vậy sao được ưu tiên?
- Không giấu gì chị, bạn trai của nhỏ bạn em là bạn của bác sĩ Nam.
- À! Là người đàn ông nói chuyện với bác sĩ Nam ấy hả?
- Vâng.
- Ông ta khá nhỉ!
- Tất nhiên rồi.

Hải Yến khoe:

- Anh ấy là tổng giám đốc một công ty có tầm cỡ mà.
- Bạn cô có phước quá.
- Vâng!

Hải Yến nhoẻn miệng cười. Cô bước đến nhìn Lạc Đình:

- Bạn em bao giờ mới tỉnh lại?
- Hết thuốc mê, khoảng mười lăm phút sau. Thôi, cô ở lại với bạn cô nhé, tôi đi làm việc đây.
- Vâng. Cám ơn chị.

Cô y tá ra ngoài, Hải Yến ngồi bên cạnh giường của bạn:

- Mà thật may mắn đấy Lạc Đình. Chỉ bị thương ở vai thôi. Nếu nặng hơn nữa, tao không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Cô đặt nhẹ tay lên tay bạn.

- Thấy anh Nguyễn lo lắng cho mày, tao yên tâm rồi. Có anh ấy bên cạnh, mày sẽ không phải làm điều gì đó một mình nữa. Tao mong đây chính là hạnh phúc của mày.

Cánh cửa phong được đẩy nhẹ, Bách Nguyễn bước vào:

- Lạc Đình tỉnh chưa Hải Yến?
- Dạ, chưa anh. Cô y tá nói phải đợi hết thuốc mê.
- Tốt rồi!

Hải Yến né qua để cho Bách Nguyễn đến bên chỗ Lạc Đình. Chưa kịp ngồi xuống thì điện thoại dạo lên khúc nhạc chuông. Bách Nguyễn đành ra dấu cho Hải Yến rồi bước ra ngoài.

- Tôi nghe đây Lê Thu.
- Tổng giám đốc! Ông về công ty ngay được không?
- Có chuyện gì?

– Cô Lan Ngọc muốn điều 4 chiếc con-tainer chở hàng qua biên giới Campuchia cho một người bạn nào đó. Phòng điều hành không đồng ý, cô Lan Ngọc đang gây sự và đòi gặp tổng giám đốc.

Bách Nguyên mím môi:

– Mới có ngày đầu đã làm loạn rồi sao? Bảo Lan Ngọc nghe điện thoại đi.

– Vâng!

Trong lúc Bách Nguyên đang chờ thì bất ngờ Hải Yến đứng cạnh bên.

– Xin lỗi, em không cố ý nghe cuộc đối thoại của anh. Em nghĩ anh nên về công ty thì hơn.

– Nhưng. .... Lạc Đình đã không sao thì anh không cần lo lắng. Ở đây đã có em rồi.

Hải Yến đẩy vai Bách Nguyên:

– Đi đi anh! Đừng để công ty thêm những lộn xộn.

Bách Nguyên tắt điện thoại.

– Khi nào Lạc Đình tỉnh thì gọi điện thoại cho anh.

– OK.

Hải Yến trêu:

– Nhìn anh cứ giống như một ông chồng thương vợ vậy.

– Có vợ để thương thì nói gì.

– Em bảo Lạc Đình ưng anh nha.

– Được đó.

– Ham lắm!

Bách Nguyên quơ tay:

– Anh đi nha!

– Vâng!

– Nhớ canh chừng Lạc Đình. Không được để gia đình cô ấy biết, mắc công họ lo lắng.

– Vâng. Còn gì nữa không, tổng giám đốc?

– Khi nào anh nghĩ ra, anh sẽ gọi cho em. Để điện thoại nhé!

– Anh giống quỳ quá.

Hải Yến làm bầm máng nhưng lại vui, vì cô biết Bách Nguyên chân thành với Lạc Đình.

—oo0oo—

Căn phòng yên vắng quá. Một mình Lạc Đình cảm thấy buồn. Cô với tay cầm cái điện thoại lên thì lại nhớ lời của Hải Yến:

– ”Điện thoại máy bị mất lúc dựng xe rồi. Cái này là chàng mua cho máy, để khi máy buồn máy muốn gọi đi đâu máy gọi, máy muốn nhắn tin cho ai máy nhắn. OK. Cố gắng chịu đựng vài ngày đi nghe. Đạo này, công ty xảy ra nhiều chuyện lắm. Lan Ngọc vào công ty làm việc, gây ra bao nhiêu là phiền phức và rối loạn, Bách Nguyên cần phải giải quyết nên không thường xuyên đến thăm máy được. Thông cảm nha!”

Bỏ điện thoại xuống, Lạc Đình nén tiếng thở dài. Nghĩ đến Bách Nguyên, cô lại nghĩ đến món nợ của gia đình rồi nợ của cô. Nợ này chưa trả xong thì nợ khác lại chồng lên. Bộ ông trời muốn, cả kiếp này cô phải trả nợ cho Bách Nguyên sao? Chiếc xe, tiền viện phí, điện thoại di động. Những thứ này mua bằng tiền thì có thể trả bằng tiền. Nhưng cái quan trọng là tình cảm và tấm lòng của Bách Nguyên kia. Anh ấy quan tâm đến gia đình cô, tình cảm anh ấy dành cho cô. Không phải cô không biết. Lạc Đình bản khoán giữa

tình cảm ở con tim và lý trí của mình. Con tim thì bảo cô chấp nhận Bách Nguyên đi, còn lý trí thì bảo khoan hãy. Bởi ở một góc độ nào đó, Bách Nguyên còn kẹt ở giữa Lan Ngọc. Dù sao hai người cũng một thời yêu nhau. Hơn nữa, Lan Ngọc không hề có ý định từ bỏ một tình yêu với Bách Nguyên. Lạc Đình lắc đầu. Cô không muốn làm Bách Nguyên thêm khó xử, càng không muốn làm cả ba bị tổn thương hay rơi vào thế bế tắc. Cách tốt nhất trong lúc này là cô không nên thể hiện gì. Để Bách Nguyên tự giải quyết vấn đề của chính mình. Và cô hy vọng, Lan Ngọc không là mối đe dọa của công ty hay bất cứ ai. Lạc Đình mong muốn tất cả thấu hiểu nhau, thông cảm cho nhau và cùng nhau nghĩ về ngày mai tốt đẹp hơn.

Cộc ... cộc ... cộc ...

Tiếng gõ cửa kéo Lạc Đình khỏi dòng suy nghĩ đông dài. Cô quay đầu nhìn ra. Bách Nguyên đẩy cửa bước vào. Trên tay anh linh kính túi xốp:

– Cô khỏe nhiều chưa?

Không trả lời Bách Nguyên, Lạc Đình hỏi:

– Ông mang gì mà nhiều thế?

– Trái cây. Những thứ cô có thể ăn được.

– Trời! Ông muốn biến tôi thành thùng phi hả?

– Cho cô ăn hết mấy lần chỗ này, cô cũng không lên cân nổi đâu cô bé.

Bách Nguyên để một ít cam và một ít bánh lên bàn, rồi cất mọi thứ vào tủ lạnh:

– Cô muốn ăn trái cây không? – Anh quay lại.

– Không.

– Bánh?

– Không. Tôi không muốn ăn gì cả.

– Thế thì uống nước nhé?

Lạc Đình gật nhẹ. Bách Nguyên mang cho cô ly nước lọc. Anh quan tâm:

– Trông cô không được vui.

– Ông nghĩ có vui nổi không khi ở đây một mình, nằm suốt trên giường và đối diện với bốn bức tường.

– Cũng phải.

– Bách Nguyên à! Tôi muốn được về nhà. Mùi của bệnh viện làm tôi phát ốm.

Lạc Đình nài nỉ:

– Ông xin với bác sĩ cho tôi về được không?

– Vết thương của cô ...

– Nó chỉ là một vết thương. Nó không ảnh hưởng gì đến sức khỏe của tôi cả.

Cô lắc lắc tay Bách Nguyên:

– Ông hứa đi! Hứa xin cho tôi về nghe!

Ánh mắt của Lạc Đình làm Bách Nguyên không thể không gật đầu:

– Thôi được rồi, chút nữa tôi sẽ đi gặp bác sĩ.

– Cám ơn ông, ông tuyệt vời lắm.

Lạc Đình ôm chầm lấy Bách Nguyên. Cô quên là lúc này cô đã tự nhắc mình là đang lúc này không nên thể hiện gì cả. Nhưng tình cảm khó nói lắm.

Bách Nguyên vỗ nhẹ vào lưng Lạc Đình:

– Cẩn thận vết thương!

Lạc Đình rời Bách Nguyên trong khuôn mặt bẽn lẽn.

– Xin lỗi ...

– Không có gì. Tôi chỉ sợ vết thương cô lại đau rồi khóc lóc, làm tôi không có kẹo để dỗ thôi.

Bị Bách Nguyên trêu, Lạc Đình mắc cỡ. Cô ném cái gối vào anh:

– Ông thật đáng ghét.

– Có bao giờ cô thương tôi đâu. Ghét nữa cũng chẳng sao.

– Hừ! Ông không trêu chọc tôi thì ông ăn cơm không được hay sao ấy.

– Còn cô không ghét tôi thì cô ngủ không được hay sao ấy.

– Ông ...

Lạc Đình bặm môi:

– Ừ. Tôi cho phép ông cười trên chiến thắng thêm vài ngày nữa đấy. Khi vết thương tôi hết đau rồi, ông biết tay tôi.

– Hừ dọa nữa à?

– Lâm Lạc Đình không biết hù dọa ai.

– OK. Tôi sẽ chờ lúc cô hết đau để tôi hù lại. Còn bây giờ nghe lời tôi, ăn một ít gì nha. Cô xanh lấm đấy.

Lạc Đình xụ mặt:

– Tôi đã nói không muốn ăn rồi.

– Không muốn ăn cũng phải ăn. Sức khỏe là quan trọng nhất. Lỡ mai mốt cô về thăm nhà, để bác trai thấy cô xanh xao vàng vọt thì tôi có lỗi lắm.

– Chuyện của tôi liên quan gì đến ông mà có lỗi hay không có lỗi?

– Tôi đã hứa với bác trai chăm sóc cô.

– Này! Sao hứa lung tung thế?

– Bác trai gởi gắm mà. Không hứa không được.

– Bác trai, bác trai. Bộ thân nhau lắm sao?

Bách Nguyên cười:

– Không thân gì, chỉ được tin tưởng thôi.

– Tin tưởng?

Lạc Đình kêu lên:

– Ôi, ba ơi! Ba nghĩ sao mà lại tin tưởng gã đàn ông này vậy? Ông ta là một người đáng ghét, ông ta luôn ăn hiếp con gái ba, ba có biết không?

– Cô hiền quá há.

– Hiền hơn ông là được rồi. Vì tôi đâu có gây ra nhiều chuyện như ông.

Bách Nguyên lắc đầu bởi miệng lưỡi của Lạc Đình. Anh mở tủ lạnh lấy ra một hộp sữa tươi:

– Uống hết cái này đi!

– Ngán lắm.

– Ngán thì tiếp tục ở lại bệnh viện.

Nghe câu ấy Lạc Đình cuống cuồng:

- Ô, tôi uống.
- Không bao giờ tự giác cả. Đợi hăm dọa không hà.

Lạc Đình le lưỡi nháy Bách Nguyên. Anh giơ tay dứ dứ lên trán của cô:

- Có ngày tôi đánh đòn cho biết.
- Dám không?
- Đừng thách thức tôi.

Vừa lúc có tiếng gõ cửa. Giọng Bách Nguyên vọng ra:

- Mời vào!

Người bước vào là Lan Ngọc. Cả Bách Nguyên và Lạc Đình bất ngờ:

- Lan Ngọc!
- Ôi! Nằm viện mà như nghỉ mát vậy. Phòng máy lạnh, tivi, tủ lạnh đều có ... thêm tổng giám đốc đích thân thăm nom cận kề, còn gì bằng. Tôi cũng muốn được như vậy đấy.

Bách Nguyên bước đến chặn Lan Ngọc lại:

- Chị đến đây làm gì?
- Thăm Lạc Đình. Dù sao em và cô ấy cũng là đồng nghiệp mà.
- Xin lỗi nha, chúng tôi không hoan nghênh chị.
- Chúng tôi? Anh và Lạc Đình qua lại rồi à?
- Không phải chuyện của chị.
- OK.

Lan Ngọc hỏi thăm:

- Cô khỏe chưa, Lạc Đình?
- Vâng. Cám ơn chị, tôi ổn.
- Thật xui xẻo cho cô, ngày đầu đi xe mà bị tai nạn. Không hay chút nào phải không? Nhưng cô phải cẩn thận đó, xui xẻo không lường trước được đâu.
- Vâng. Cám ơn sự nhắc nhở của chị.
- Cô mau bình phục đi và trở về công ty, để nhân viên ở đó được yên thân một chút. Bằng không, ngày nào cũng bị tra tấn bởi sự nắng mưa của tổng giám đốc. Cô biết rồi đó, không có cô bên cạnh, tổng giám đốc đâu làm việc được, và chúng tôi cũng bị vạ lây.
- Tôi có sức ảnh hưởng lớn vậy sao?
- Điều đó, cô dư biết chứ.

Lạc Đình quay sang Bách Nguyên:

- Những gì chị Lan Ngọc nói, có đúng không anh?
- Tôi ... anh ...

Bách Nguyên trở nên lúng túng. Anh không biết trả lời thế nào, bởi tự nhiên giọng Lạc Đình ngọt ngào ...

- Như thế thì anh hự quá đó nghe. Tại sao anh đem tình cảm vào công việc chứ? Anh làm vậy rất tội cho những nhân viên bị la mắng vô cớ. Em không thích thế đâu.

Ồi, giọng điệu của Lạc Đình giống như người yêu đang giận dỗi. Thừa cơ hội, Bách Nguyên giấu nụ cười bắt nhịp theo:

– Chị Lan Ngọc nói chỉ là một phần đúng thôi. Nếu những nhân viên ấy không lộn xộn và biết tuân thủ nguyên tắc của công ty thì anh đâu nhọc hơi nhọc sức. Em cũng thấy đó, vừa lo lắng cho em, vừa bị căng thẳng, bảo sao anh không bực mình cho được.

Lạc Đình nhìn Lan Ngọc nhỏ nhẹ:

– Chị Lan Ngọc thông cảm nha. Chị biết anh Nguyên mà, anh ấy ...
– Thôi, hai người đừng múa đờng hát nữa. Tôi đến đây không phải để xem hai người diễn tuồng đâu.

Bách Nguyên vờ ngơ ngác:

– Ai trêu tức chị? Chúng tôi nói chuyện thôi mà. Chị không thích nghe ...
– Đủ rồi! Hoàng Bách Nguyên, anh dừng ngay lại đi. Em không muốn thấy cảnh này.
– Ồ ... nghĩa là sao?
– Anh tưởng em không biết gì à? Anh mượn Lạc Đình để né tránh em có phải không?

Bách Nguyên cau mày:

– Tại sao tôi phải né tránh chị?
– Vì anh sợ tình cảm năm xưa thức dậy.
– Thôi đi Lan Ngọc! Chị nói vấn đề này bao nhiêu lần rồi? Chị không thấy nhàm chán sao? Tôi đã bảo tất cả đã là quá khứ, và hiện tại chị là chị dâu của tôi.
– Chị dâu?
– Đúng! Và điều ấy đã được mọi người công nhận. Vì vậy chị đừng phí thời gian và đừng làm trò cười nữa.
– À, sẵn đây tôi cho chị biết, Lạc Đình chính là hiện tại và tương lai của tôi. Mong chị không nên làm khó cô ấy.

Câu tuyên bố của Bách Nguyên làm Lạc Đình tròn mắt, còn Lan Ngọc thì hét lên:

– Không được.
– Chị lấy quyền gì mà ngăn cản chúng tôi?
– Em ... em không bằng lòng. Anh không được chọn Lạc Đình.

Lan Ngọc nói bừa:

– Cô ta không xứng đáng với anh. Cô ta chỉ lợi dụng anh thôi. Cô ta vào "Hoàng Nguyên" là có âm mưu.

Bách Nguyên tức giận:

– Chị im ngay! Tôi cấm chị không được xúc phạm đến Lạc Đình. Tôi yêu cô ấy, cho dù cô ấy có lợi dụng tôi cũng chẳng sao. Chị hiểu không?
– Anh ...

Bách Nguyên dứt khoát:

– Bây giờ chị có thể đi được rồi đó. Vì những gì cần biết chị đã biết.

Lan Ngọc ngoan cố:

– Em không đi đâu cả.
– Thế thì tôi phải mời bảo vệ bệnh viện vậy.
– Anh tuyệt tình với em như thế ư?

Bách Nguyên lầm lì nhắc điện thoại:

– Có một người đang quấy rối bệnh nhân ở phòng số ... khoa đặc biệt. Tôi cần sự giúp đỡ.

Lan Ngọc tái xanh mặt, cô nhìn Bách Nguyên và Lạc Đình bằng đôi mắt hận thù.

– Được, hai người hãy chờ đó đi. Đừng trách sao tôi tàn nhẫn nhé.

Rầm ...

Cửa phòng đóng lại sau lưng Lan Ngọc. Bách Nguyên vẫn chưa hết bực mình:

– Đúng là phiền phức!

Lạc Đình nén tiếng thở dài.

– Sao ông phải làm như vậy? Ông càng tuyệt tình thì Lan Ngọc càng căm ghét tôi. Tôi không muốn gây nên thù oán với ai cả.

– Chứ em bảo tôi phải làm sao?

Bách Nguyên đổi cách xưng hô:

– Chỉ vì tôi sợ tổn thương nên tôi cứ ngần ngại không dứt khoát. Bây giờ thì sao? Chị ta thật sự làm tôi mệt mỏi. Mệt mỏi còn hơn chính công việc tôi đang làm.

– Nhưng ông không nên nói yêu tôi trước mặt Lan Ngọc. Việc ấy tôi không gánh vác nổi đâu.

– Cái gì gánh vác? Em tưởng tôi mượn em để Lan Ngọc từ bỏ ý định bám riết theo tôi à? Tôi đâu phải trẻ con.

Bách Nguyên nhìn vào mắt Lạc Đình:

– Những gì tôi nói lúc này đều là sự thật. Tôi yêu em, nhưng tôi không ép em chấp nhận tôi ngay bây giờ. Em có thể từ từ suy nghĩ rồi quyết định, xem có nên cùng tôi đi hết quãng đường còn lại hay không?

– Nếu như tôi từ chối vì không yêu ông?

– Cũng không sao, bởi vì tình yêu là tự nguyện mà. Nhưng tôi xin em một điều. Hãy cho tôi để em một góc nào đó trong trái tim tôi được không?

– Ông không phải là kẻ si tình.

– Vì em tôi mới trở thành như thế.

Lạc Đình né tránh ánh mắt vừa buồn vừa tha thiết của Bách Nguyên:

– Đừng nói đến chuyện này nữa! Ông hãy đến gặp bác sĩ xin cho tôi về nhà đi.

Bách Nguyên gật đầu:

– Được rồi.

Anh đỡ Lạc Đình nằm xuống:

– Em hãy nghỉ chút đi. Tí nữa tôi quay lại.

Lạc Đình chớp mắt nhìn theo dáng Bách Nguyên:

– Xin lỗi anh, Bách Nguyên. Em cũng yêu anh, nhưng em cần thêm một ít thời gian nữa để lắng nghe con tim mình. Đừng buồn em, anh nhé!

8. —phần Viii—

“Hừ ...”

Lạc Đình quay lại trề môi:

– Đẹp trò đó đi. Tao thấy mày ngay từ ngay đầu hẻm rồi, con quý.

– Trời! Lợi hại thật nha. Mày ở trong nhà sao nhìn thấy tao?

– Vậy mới hay.

Hải Yến đến đứng bên cạnh cửa sổ.

– Hay cái con khỉ! Đứng đây nhìn ra đường thấy tới tận đâu nữa là.

Cô hất mặt:

– Đang mong ngóng chàng à?

– Chàng nào?

– Coi cái mặt giả vờ của mày kia, dễ nổi cáu không.

– Thật chứ bộ. Tự nhiên mày bảo chàng. Tao đâu có biết chàng nào đâu mà trông với ngóng.

– Vậy gã Hoàng Bách Nguyên là ai?

– Ờ thì ... là Hoàng Bách Nguyên.

– Tao tức lên rồi đó nghe.

Lạc Đình bỏ đến giường ngồi.

– Mày vô duyên vừa thôi. Tao và ông ta có quan hệ gì với nhau đâu. Có chăng chỉ là nhân viên với ông chủ. Đó là sự thật !

– Vậy ...

– Vậy vậy cái gì?

– Anh Nguyên yêu mày mà.

– Đó là chuyện của ông ấy.

– Thế còn mày? Không phải mày cũng yêu anh Nguyên anh sao?

Lạc Đình gật đầu:

– Đúng, nhưng tao đã cố để không biểu lộ.

– Tại sao?

Hải Yến nhú mày:

– Tao cần một chút thời gian, Hải Yến ạ.

– Thời gian?

– Phải.

– Mày không tin Bách Nguyên?

– Tin chứ.

– Vậy thì sao phải cần thời gian? Thật ra mày đang suy tính gì?

– Chẳng suy tính gì cả. Tao cần thời gian để cho Bách Nguyên đoạn tuyệt với tình yêu trong quá khứ. Tao muốn lúc hai người đến với nhau không còn một vương bận nào. Anh Nguyên đã không còn vương bận từ lâu rồi.

– Vẫn còn đây Hải Yến. Con tim anh ấy luôn ray rứt và đau khổ. Nếu mày nhìn thấy anh ấy nói chuyện với Lan Ngọc thì mày sẽ biết. Tao có một cảm giác, như Bách Nguyên đang cố gạt Lan Ngọc ra khỏi trái tim anh ấy.

– Mày quá nhạy cảm đấy thôi. Bách Nguyên yêu mày thật lòng, điều ấy tao và anh Hai có thể làm chứng. Anh Nguyễn vạch ra kế hoạch cho hai người làm tao cũng muốn ganh tị, Hoàng Bách Nguyên bây giờ chứ không phải Hoàng Bách Nguyên của mười năm về trước. Mày hãy nhớ điều đó.

Hải Yến nói một hơi:

– Anh ấy yêu mày và vì mày mà thay đổi. Mày có biết cả tuần nay anh ấy về sống với ông rồi không? Nếu mày cứ chần chừ, tự ái, tổn thương gì đó. Thì không chừng, mày sẽ đánh mất chính tình yêu của mày đấy. Suy nghĩ kỹ lời tao đi.

Như chợt nhớ ra điều gì, Hải Yến lại tiếp lời :

– À, còn nữa. Hiện giờ Lan Ngọc và gã đàn ông kia đang dùng rất nhiều thủ đoạn tấn công Bách Nguyên. Trong lúc này, mày còn cho anh Nguyễn phân tâm thì không chừng anh ấy không còn gì cả.

Lạc Đình quan tâm:

– Tình hình công ty sao rồi?

– Ngày nào mà bà Lan Ngọc chẳng gây chuyện. Cái hôm mày bị tai nạn, thừa lúc Bách Nguyên lo lắng cho mày, bà ta tự ý điều động xe chở hàng sang biên giới cho một người bạn. Nhưng ai biết bà ta chở hàng gì, lẽ đó là bạch phiến hay hàng lậu thì toi.

– Sau đó thì sao?

– Bị phòng điều hành ngăn cản, gọi anh Nguyễn về. Mày thấy đấy, từ ngày Lan Ngọc vào công ty thì đủ thứ chuyện xảy ra. Mới hôm qua nè, xe chuyển hàng ra cảng. Lúc lên thì đủ, lúc xuống thì thiếu.

– Sao kỳ vậy?

– Ai biết được bà ta ve vùa vẽ ngải gì. Làm hại anh Nguyễn bồi thường mấy trăm triệu.

– Tài xế có bị nghi ngờ không?

– Làm sao không. Anh Nguyễn đang cho điều tra đấy.

– Chuyện xảy ra thế, sao không ai nói cho tao biết?

– Anh Nguyễn không cho. Anh ấy sợ mày lo lắng rồi ảnh hưởng đến sức khỏe. Tại lúc này, tao tức mày quá nên mới nói ra. Anh Nguyễn mà biết được, chắc tao bị giữa te tua.

Lạc Đình mím môi:

– Mày hủy phép cho tao đi. Mai tao đi làm.

– Í, không được.

– Ông Nguyễn chửi mày hay tao giận mày. Cái nào mày sợ đây?

– Bị mày giận thì tao buồn lắm.

– Thế thì được rồi. Tao hứa sẽ không làm mày khó xử đâu:

– Nhưng ...

– Không nhưng nhị gì hết. Tao đi làm trở lại, xem như không biết chuyện của công ty. OK.

Hải Yến ỉu xìu:

– OK.

Lạc Đình đứng lên:

– Mày uống nước nhé?

– Dữ hông. Khách đến chơi gần nửa ngày rồi mới hỏi uống nước không. Sao mày không đợi tao về rồi hãy hỏi.

Lạc Đình lờm bạn:

- Mày có uống không thì bảo.
- Uống chứ! Đang khát khô cổ họng đây.
- Ai biểu nói nhiều chi.
- Nói nhiều vậy mà còn có người vẫn không hiểu đây.
- Hừ!

Hải Yến nằm dài ra giường:

- Mày đi làm có dậm chạy xe nữa không Lạc Đình?
- Tại sao không! Có gì phải sợ đâu? Chẳng lẽ người đàn ông đó trở lại đụng tao một lần nữa?
- Nếu một khi gã cố tình hãm hại mày thì họ không dừng lại đâu. Mày đề phòng vẫn hơn.
- Hay mày gọi cho anh Nguyên đến mày cùng đi làm đi.
- Đừng phiền phức thế. Tao không muốn vì một điều gì đó rồi trông cậy vào Bách Nguyên. Với lại, tao hứa với ông là giúp Bách Nguyên chứ không phải để ông ấy giúp tao.
- Mày bướng quá!
- Bộ mới ngày đầu biết tao sao?

Trao ly nước cho bạn, Lạc Đình nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ:

- Tao nhận nhiệm vụ vào "Hoàng Nguyên", nhưng tao không ngờ lại xảy ra tình huống ngày hôm nay.
- Nếu biết trước được chữ ngờ thì cuộc sống đâu còn thú vị nữa. Mày và anh Nguyên là "duyên tiền định" đấy.
- Thật không?
- Lần đầu mày gặp anh Nguyên ngoài Nha Trang, mày có nghĩ sau này mày yêu anh ấy không?
- Không.
- Vậy đấy. Tất cả những gì không nghĩ lại xảy ra. Cho thấy mày và anh Nguyên là do thượng đế sắp đặt. Từ những người xa lạ, trở thành oan gia rồi yêu nhau, đều có bài bản hết. Mày không cãi lại duyên số được đâu.
- Ái chà chà ... Nói chuyện giống chuyên gia tình yêu quá vậy? Yêu chưa?
- Đâu nhất thiết yêu mới trở thành chuyên gia được.

Hải Yến vừa dứt câu thì có tiếng nhạc chuông điện thoại. Cô bật người dậy:

- Cửa mày hay cửa tao?
- Đương nhiên là không phải cửa tao rồi. Bởi tiếng nhạc chuông của tao khác.
- Ày da! Thuộc lòng cả nhạc chuông điện thoại, vậy mà còn làm bộ làm tịch. Tao phải tin thế nào đây?

Lạc Đình nhún vai:

- Tao đâu bảo mày tin tao.
- Hừ. Tao tức chết vì mày.
- Hì hì ...:fi:

Lạc Đình đẩy vai bạn:

- Nghe điện thoại đi. Đừng để người gọi phải sốt ruột.

Hải Yến mở giỏ xách lấy điện thoại ra:

– Alô.

– Em đây phải không, Hải Yến?

Một giọng đàn ông quen quen, Hải Yến ngỡ ngợ:

– Anh là ...

– Hoàng Nam đây.

– Ôi, xin lỗi nha. Tiếng anh hôm nay lạ quá.

– Em đang làm gì đó?

– Em ở chỗ nhà người bạn. Anh cũng biết nhỏ ấy đấy.

– Lạc Đình à?

– Vâng!

– Cô ấy khỏe phải không?

– Vâng.

– Vết tương cắt chỉ chưa?

– Dạ, hai ngày nữa.

– Đến ngày đó, nói Bách Nguyên đưa cô ấy đến gặp anh.

– Vâng! Hôm nay anh không làm việc sao?

– Anh mới vừa xuống ca trực. Anh định về nhà nhưng nhớ em nên gọi cho em.

– Nhớ em?

Câu lặp lại của Hải Yến, Lạc Đình nghe thấy nên tủm tủm cười. Còn Hải Yến thì mắc ứ lúng túng:

– Anh đừng đùa chứ!

– Anh không biết đùa bao giờ.

– ...

– Tối nay, em rảnh không? Anh muốn mời em đi uống nước.

– Em ...

– Với tư cách một người bạn không được sao?

Vài giây suy nghĩ, Hải Yến đồng ý:

– Thôi được rồi. Hẹn tối gặp!

– Cám ơn em.

Hải Yến cảm nhận Hoàng Nam đang cười rất tươi. Cô nhỏ giọng:

– Anh về nhà nghỉ ngơi đi.

– Ừ. Chào em. Hẹn gặp em!

– Chào anh!

Hải Yến tắt điện thoại. Bất gặp nụ cười của Lạc Đình, cô nạt:

– Cười gì?

– Hùng hồn nói về tình yêu thì ra con người ta đã yêu. Ờ, gã đàn ông vô phước ... í lộn, may mắn đó là ai vậy?

– Gã nào?

– Đừng làm bộ nữa. Cái gã vừa nói chuyện điện thoại với mày ấy.

– Người ta có tên tuổi đằng hoàng đấy.

– Tại tao không biết tên. Mày nói đi.

– Là anh Hoàng Nam.

– Bác sĩ Hoàng Nam?

– Ừ.

– Sao nhanh vậy?

– Nhanh cái gì?

Hải Yến chau mày:

– Thì chuyện tình yêu của hai người ấy. Mới nửa tháng đây thôi mà ...

– Mày nghĩ đi đâu thế? Tao và anh Nam chỉ mới là bạn bè.

– Thật hả?

– Mệt mày quá. Không tin thì thôi.

– Ừ. Nhưng Hoàng Nam được đẩy Hải Yến. Mày đừng bỏ lỡ cơ hội của mày nha.

– Muốn nói gì đây?

– Tao sẽ rất vui mừng nếu mày và Hoàng Nam yêu nhau. Anh ấy có sự nghiệp ổn định lại biết quan tâm người khác. Được ở bên cạnh anh ấy, mày là người hạnh phúc nhất.

– Mày có vẻ quý trọng anh Nam thế?

– Vậy thì mày không biết rồi. Anh Nam đã nhận tao là em gái nuôi.

Hải Yến bất ngờ:

– Chuyện này nghe lạ nha.

– Ừ, tao không dám tin mình có được diễm phúc ấy. Nhưng đó là sự thật đó Hải Yến.

– Tuyệt quá! Vậy là từ đây về sau mày có đến hai người đàn ông bảo vệ rồi. Không cần lo lắng nữa.

– Tao có lo lắng bao giờ đâu.

Lạc Đình ôm vai bạn:

– Mày nghĩ sao về Hoàng Nam?

– Anh ấy là một người đàn ông tốt. Tao nhận biết điều đó.

– Vậy còn chần chờ gì nữa.

– Không cần gấp gáp đâu Lạc Đình. Cái gì tới nó sẽ tới thôi. Duyên nợ thì có trốn tránh cũng không khỏi.

– Đúng. Tao sẽ không tránh né nó nữa.

– Tốt.

Hai người bạn ngồi bên nhau, câu chuyện kéo dài kéo dài mãi.

—————oo0oo—————

Nở nụ cười thật tươi, Lạc Đình bước vào cổng công ty vận chuyển “Hoàng Nguyên”:

– Chào chú!

Chú bảo vệ tươi cười :

– Ôi, cô Lạc Đình!

– Cô đã khỏe hẳn chưa?

– Vâng. Cháu tốt rồi ạ. Cám ơn chú.

– Tổng giám đốc vừa mới vào đây!

– Vâng!

Lạc Đình băng qua khoảng sân, vào trong hành lang và lên trên lầu. Lúc ngang qua phòng hành chánh, cô dừng lại:

– Chị Lê Thu!

– Lạc Đình!

Lê Thu mừng rỡ:

– Sao tổng giám đốc nói, tuần sau em mới đi làm?

– Ở nhà buồn quá, em lại nhớ mọi người nên không thể nghỉ lâu thêm nữa.

– Vết thương thế nào?

– Ổn.

– Tốt rồi! Em đi làm trở lại có thể tổng giám đốc sẽ bớt căng thẳng hơn.

Lạc Đình nhíu mày:

– Chuyện gì xảy ra sao chị?

– Thì bà Lan Ngọc đó. Bà ta ý mình có cổ phần trong công ty rồi muốn làm gì làm, muốn quát nạt ai quát nạt.

– Tổng giám đốc không có ý kiến gì sao?

– Chị không biết nữa. Đạo này tổng giám đốc ít có mặt ở công ty lắm.

– Còn phó tổng giám đốc?

– Đang ở Hải Phòng. Thôi, em đến gặp tổng giám đốc đi.

– Vâng!

– Nói chuyện với chị sau há.

– Ừ.

Lạc Đình đi thẳng về văn phòng tổng giám đốc. Cô gõ cửa:

Cộc ... cộc ... cộc ...

– Vào đi!

Tiếng Bách Nguyên vọng ra.

– Chào tổng giám đốc!

Bách Nguyên ngẩng lên:

– Lạc Đình! Sao em lại đến đây? Em đang nghỉ phép mà.

– Tôi khỏe rồi và tôi muốn đi làm.

Lạc Đình bước đến chỗ bàn làm việc của Bách Nguyên:

– Tổng giám đốc! Xin hãy giao việc cho tôi.

– Lạc Đình à! Tôi muốn ...

Lạc Đình chột lớn tiếng :

– Thật ra ông muốn gì? Ông của ngày hôm nay, của mấy năm trước và của những ngày tôi ở bệnh viện, thì đâu mới là con người thật của ông?

– Tôi vẫn là tôi đấy thôi. Nhưng tại sao em hỏi vậy?

– Hừ! Đừng tưởng ở nhà thì tôi không biết gì. Tại sao ông để cho Lạc Ngọc tự tung tự tác ở công ty trong khi ông là tổng giám đốc?

– Em nghe nhân viên phàn nàn gì rồi à? Em lo lắm phải không?

– Đừng hỏi tôi!

– Thế em có biết tại sao tôi để Lạc Ngọc tự do thế không?

– Vì cô ta có cổ phần trong công ty.

– Không.

Bách Nguyên lắc đầu:

– Vậy thì vì cái gì?

– Vì người đàn ông bên cạnh cô ta.

Lạc Đình không hiểu:

– Sao cơ?

Bách Nguyên đứng lên. Anh kéo Lạc Đình ngồi xuống xa lông với anh:

– Tôi nghi ngờ gã đàn ông ấy đang làm ăn phi pháp. Hắn chuyên đi hàng sang Thái Lan, Campuchia ... những nước đầy rẫy ma túy và con nghiện. Hắn lợi dụng Lạc Ngọc điều xe, tàu của công ty vận chuyển hàng ...

Lạc Đình cắt ngang:

– Liên quan đến công ty mà ông vẫn để yên à?

– Nghe tôi nói hết đã. Tôi đang hợp tác với công an, hải quan. Chúng tôi lợi dụng Lạc Ngọc để bắt gọn đường dây xuyên quốc tế của gã kia.

– Ông có biết ông đang đùa với sự nghiệp và tương lai của mình không?

– Tôi biết.

– Vậy sao ...

– Không còn cách nào khác đâu, Lạc Đình ạ. Bên công an, họ bảo đảm sẽ không ảnh hưởng đến việc kinh doanh của công ty.

– ...

– Tin tôi đi nhé. Tôi cũng không để cho Lạc Ngọc phá nát công ty đâu. Chỉ một lúc nào đó thôi, em hãy giúp tôi cố gắng trấn an nhân viên. Nếu để họ nổi dậy thì coi như hỏng hết.

Lạc Đình hỏi:

– Ông nội có biết chuyện này không?

– Không. Tôi đang cố giấu đây.

– Vậy còn ai biết chuyện này nữa?

– Quốc Trung.

Nhắc đến Quốc Trung, Bách Nguyên chợt nhớ:

– À! Quốc Trung đã tìm được người gây tai nạn cho em rồi đó.

– Là ai?

– Gã đàn ông bên cạnh Lan Ngọc. Em đã từng nhìn thấy hắn phải không?

– Vâng. Nhưng tôi và hắn ta đâu có quen biết nhau. Tại sao hắn cố tình đụng tôi?

– Cái này còn hỏi lại Lan Ngọc và gã đàn ông đó.

– Ông đừng nói với tôi là họ muốn cảnh cáo tôi khi thấy tôi bên cạnh ông nghe?

– Có thể lắm. Vì tôi đâu tìm được nguyên nhân nào khác. Cho nên sau chuyện này em cần phải cẩn thận hơn. Họ đang giở trò gì, có âm mưu gì chúng ta đều không biết được.

Lạc Đình dựa ra ghế thở dài:

– Tôi phải làm sao đây? Thật sự tôi không hề muốn gây thù oán với Lan Ngọc. Tôi chỉ ...

Bách Nguyên đặt tay lên vai Lạc Đình:

– Đừng như thế Lạc Đình! Mọi chuyện đều do Lan Ngọc mà ra cả. Chị ta không chịu chấp nhận sự thật rồi tự đào hố sâu đau khổ. Bây giờ còn gây thêm tội lỗi. Tôi không thể tha thứ cho việc làm của chị ta được.

– Bách Nguyên!

Lần đầu tiên Lạc Đình dịu dàng gọi tên người đàn ông cô yêu:

– Lúc tôi chưa vào "Hoàng Nguyên", thời gian đó ông có còn yêu Lan Ngọc không?

– Tình yêu trong tôi đã hết khi Lan Ngọc trở thành chị dâu tôi.

– Vậy ngần ấy năm qua, ông đau khổ là do cái chết của anh Hai ông sao?

– Đúng. Tôi cảm thấy tai nạn của anh Bách Trung, chính tôi là nguyên nhân.

– Ông tự trách mình rồi được gì?

– Không được gì cả. Trái lại còn làm người thân đau buồn và lo lắng.

– Thế ...

Bách Nguyên để ngón tay lên môi Lạc Đình:

– Đừng nói gì nữa. Hãy để tôi cảm ơn em với những gì em đã làm cho tôi.

– Ông đã biết?

– Em mắng tôi, rồi ngày nào Quốc Trung và ông cũng giảng. Tôi không hiểu mới là chuyện lạ đấy. Nhưng hiểu ra thì tôi phát hiện tôi yêu em. Tôi yêu em cái búng bình, chanh chua, và gai góc của em. Tôi yêu tất cả những gì thuộc về em.

– Sao yêu toàn những tật xấu không vậy?

– Chứ em có gì tốt đâu.

Lạc Đình trừng mắt:

– Ông ... ông có tin ...

– Em muốn làm gì tôi cũng được, nhưng đừng nói nghỉ chơi với tôi là được rồi. Tôi sẽ rất buồn khi không có em, em biết không?

Nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp đang ửng hồng của Lạc Đình, Bách Nguyên dịu dàng:

– Gần một tuần nay không gặp em, tôi nhớ em biết chừng nào. Nhưng tôi cố kềm nén không gọi cho em, để em có thời gian suy nghĩ.

Không chờ phản ứng của cô, Bách Nguyên nâng cằm Lạc Đình lên :

– Em cũng yêu tôi, có đúng không?

– Tôi ...

– Đừng cố trốn tránh nữa, vì ánh mắt em đã nói lên một điều ...

Lạc Đình ngạc nhiên:

– Điều gì?

Bách Nguyên mỉm cười:

– Là em yêu tôi rất nhiều, nhiều đến mức nếu không hôn em, tôi sẽ không biết phải làm gì vào lúc này để thể hiện tình yêu của mình.

Lạc Đình chưa biết phản ứng thế nào, thì Bách Nguyên đã cúi xuống. Nụ hôn nhẹ như gió của Bách Nguyên phớt ngang làm Lạc Đình rùng mình. Lúc Lạc Đình còn đang hoảng hồn thì Bách Nguyên hôn cô lần nữa. Nụ hôn kéo dài miên man khiến cô phải bấu lấy Bách Nguyên. Cô không dám nhìn anh mà khép mắt lại đón nhận, cảm giác được yêu lần đầu thật ngọt ngào và ngọt ngào và thiêng liêng.

Bách Nguyên thì thầm bên tai người yêu:

– Cảm ơn em, cuộc sống của anh. Với anh, em là một khởi đầu mới, một cuộc đời mới.

Lạc Đình im lặng trong vòng tay Bách Nguyên. Tất cả với cô giống như một giấc mơ, và cô muốn giữ lấy giấc mơ này mãi mãi.

– Nói gì đi em!

Bách Nguyên lên tiếng khi thấy Lạc Đình im lặng.

– Biết nói gì bây giờ?

– Hãy nói rằng em yêu anh.

Lạc Đình lắc đầu:

– Không nói đâu.

– Tại sao vậy?

– Bởi tình yêu đôi khi không phải là lời nói.

– Nó là hành động đúng không?

Một lần nữa Bách Nguyên lại cúi xuống. Anh nhấn chìm Lạc Đình trong nụ hôn đê mê.

– Anh yêu em.

Lạc Đình như lịm người với nụ hôn đầy tham lam của Bách Nguyên. Anh điều luyện làm cho cô không thể dứt ra được. Một lúc sau khi môi rời môi, Lạc Đình lầu bầu:

– Ông tham lam quá đấy.

Bách Nguyên âu yếm vuốt nhẹ chóp mũi thanh thanh của Lạc Đình, anh sửa:

– Phải gọi bằng anh và xưng em. Gọi thử cho anh nghe nào.

– Tôi ...

– Anh không thích nghe từ ấy. Nếu em cứ ‘ông ông, tôi tôi’ thì anh đánh đòn em đấy.

Lạc Đình xụ mặt:

– Ủ, thì anh. Chỉ giỏi ăn hiếp người ta thôi.

Bách Nguyên bẹo má Lạc Đình:

– Thương không hết chứ ăn hiếp gì. Anh nhắc nhở em thay đổi cách xưng hô, để mai mốt gặp nội mà em ”ông ông” loạn xạ thì ông sẽ chịu cho.

– Hứ. Tại lúc đó em đi có một mình, còn bây giờ em đi với anh về thăm nội thì khác.

– Khác chỗ nào?

– Vì em là người yêu của anh rồi.

Bách Nguyên hạnh phúc, anh trách nhẹ:

–Thôi, nghe lời anh đi, đừng cãi bướng nữa.

Lạc Đình hất mặt lên:

– Nghe thì nghe.

– Ngoan!

Bách Nguyên vẫn giữ Lạc Đình trong vòng tay. Anh hỏi:

– Em nhớ nhà không?

– Tất nhiên là nhớ rồi. Vì từ lúc vào Sài Gòn tới giờ, em chưa về thăm nhà lần nào. Em nhớ ba, nhớ Lạc Vy và nhớ cả biển Nha Trang nữa. Em yêu hoàng hôn biển.

– Thế em còn nhớ cái gì nữa không? Chẳng hạn như em chạy xe đụng ai đó trên đường phố Nha Trang rồi trở ngược lại nói người bị đụng có lỗi?

Biết Bách Nguyên trêu mình, Lạc Đình đấm anh:

– Anh nhớ dai quá đi!

– Những kỷ niệm về em anh đều nhớ. Em không phải đụng anh có một lần đâu.

– Anh muốn nhắc đến buổi chiều hôm ấy chứ gì?

– Ủ. Em chạy đi đâu dữ vậy?

– Đi ngắm hoàng hôn biển.

Bách Nguyên chắt lưỡi:

– Anh chưa từng gặp một cô gái nào giống như em. Đã ngang mà còn hung dữ nữa. Cãi đen thành trắng, mắng người ta bị câm khi người ta không lên tiếng.

Lạc Đình khúc khích:

– Anh sợ chưa?

– Ủ, anh sợ thật.

Bách Nguyên nghiêng đầu hôn lên má người yêu:

– Em có muốn về thăm gia đình không?

Lạc Đình sáng mắt :

– Muốn chứ.

– Vậy ngày mai, anh ra Nha Trang có việc, em đi với anh.

– Ngày mai à?

Lạc Đình nhớ đến vết thương còn rất đau ở vai, rồi nhớ đến công ty vắng mặt Bách Nguyên và Quốc Trung. Cô xiu xuống:

- Em nghĩ ngày mai không được rồi.
- Sao vậy? - Bách Nguyên nhướn mày.
- Công ty đang lộn xộn, Quốc Trung đi, anh đi, rồi em cũng đi, rồi ai sẽ sẽ canh chừng Lan Ngọc đây? Thêm nữa, ngày mốt em phải đến bệnh viện kiểm tra và cắt chỉ vết thương ...

Bách Nguyên vỗ trán:

- Chết không! Anh quên mất điều này. Chắc anh phải hoãn chuyến đi lại để đưa em đi tái khám.
- Không cần đâu anh, công việc quan trọng hơn. Còn chuyện của em, em tự lo được.
- Nhưng ...
- Nếu anh không yên tâm thì em sẽ gọi Hải Yến đi với em.

Bách Nguyên ngẫm nghĩ rồi gật đầu:

- Thôi được. Anh sẽ gọi cho anh Nam trước. Có anh ấy, anh yên tâm hơn.

Lạc Đình phụng phịu:

- Đừng xem như con nít, em không thích đâu.
- Anh chỉ muốn có người bảo vệ em thôi.

Bách Nguyên dặn dò:

- Những ngày anh không có mặt ở Sài Gòn, em phải cẩn thận đó.
- Em biết rồi. Còn gì nữa không, dặn luôn một lần đi!

Bách Nguyên giấu nụ cười khi thấy Lạc Đình bùng thụng cái mặt:

- Chỉ bấy nhiêu thôi. Nhưng anh muốn hôn bù cho những ngày không được hôn.
- Anh ...

Lạc Đình chưa kịp phản đối thì môi cô đã bị khóa lại. Nụ hôn tình yêu kéo dài kéo dài cho đến lúc môi cả hai tê dại.

9. —phần Ix—

“Boong boong ... boong boong ... boong boong ...”

Sau ba tiếng chuông cổng thì Lạc Đình thấy Giao đi ra.

- Chị Giao!
- Ủa, cô Đình! Hơn tuần rồi không thấy cô ghé qua thăm ông? Ông nhắc cô luôn đấy!
- Em biết mà, nên hôm nay em ghé nè.

Giao mở cổng, Lạc Đình ra dấu cho cô bạn ở phía sau:

- Đẩy xe vô đi Hải Yến.

Rồi đợi Hải Yến dựng xe xong, Lạc Đình liền giới thiệu:

- Chị Giao! Nhỏ ấy tên Hải Yến, bạn em.
- Chào cô!

Lạc Đình chỉ Chị Giao:

- Chị ấy tên Giao, người chăm sóc ông.
- Chào chị!

Hai bên chào nhau. Lạc Đình nhìn vào trong:

- Ông đâu chị Giao?
- Ông đang ở ngoài vườn.
- Vậy để em ra với ông.
- Tôi sẽ mang nước cho hai cô.
- Cám ơn chị Giao.

Hải Yến bước song song với bạn, cô tranh thủ lướt mắt một vòng:

- Một căn nhà trong mơ phải không?

Lạc Đình mỉm cười:

- Tí nữa ra vườn, mà còn phải choáng ngợp với cảnh đẹp thiên nhiên được thu nhỏ trong tầm mắt nữa.
- Mà làm tao nôn nao quá.

Hai cô gái len lỏi qua hàng cau kiểng với những tàn khá lớn mới đến được khung cảnh thiên nhiên mà Lạc Đình nói.

Hải Yến kêu lên:

- Wowww... Sao có một nơi tuyệt vời như thế này nhỉ?
- Để mặc bạn ngẩn ngơ một mình, Lạc Đình chạy đến bên ghế đá:

- Ông ơi!
- Ông Bách Thắng bỏ tờ báo đang xem xuống.
- Cháu đến rồi đấy à?
- Vâng. Ông khỏe không?
- Ông bình thường. Còn cháu thế nào?
- Dạ, cháu vẫn tốt.
- Tốt thật không? Còn giấu ông nữa à?

Ông Bách Thắng xoay người lại:

- Chuyện cháu bị tai nạn nằm viện, sao cháu không cho ông biết?
- Cháu ...
- Cả cháu và Bách Nguyên đều đáng bị đòn.

Lạc Đình mở to mắt:

- Ông nói gì ạ?
- Thằng khỉ kia thì kín miệng, còn cháu thì ương bướng. Nếu hôm qua ông không vô tình nghe bác sĩ Hoàng Nam nói, chắc ông không bao giờ biết được.

Lạc Đình cúi đầu:

- Cháu xin lỗi ông. Tại cháu không muốn ông lo lắng nên ...
- Cháu biết ông xem cháu như người trong gia đình mà, đúng không?
- Dạ.
- Vậy thì từ nay, đừng bày đặt trò giấu giếm nữa nghe không. Ông không thích đâu.

Lạc Đình ngồi xuống ôm cánh tay ông Bách Thắng:

- Ông ơi, cháu hứa với ông. Ông đừng giận cháu nha.

Ông Bách Thắng quan tâm:

- Vết thương cháu sao rồi?

- Dạ ổn rồi ông ạ.

- Sao không ổn được khi có chàng kề bên chăm sóc.

Ông Bách Thắng ngẩng lên, Hải Yến nhanh miệng:

- Cháu chào ông! Cháu tên Hải Yến, là bạn của Lạc Đình, là nhân viên của sếp Nguyễn.

- À!

- Xin lỗi vì đã ra mắt ông chậm trễ. Cháu đến một lượt với Lạc Đình, Nhưng vì khu vườn của ông đã quyến rũ cháu ...

- Thì ông có nói gì đâu. Thế này giờ cháu đã chiêm ngưỡng thỏa thích chưa?

- Dạ chưa ạ.

- Vậy thì ngồi xuống đây. Chỗ này cháu có thể quan sát hết chung quanh khu vườn.

Hải Yến làm theo lời ông Bách Thắng, cô xuyết xoa:

- Ông ơi, ông thật là tuyệt. Đúng là ngồi đây ta có thể ngắm được hết mọi cảnh vật..

Ông Bách Thắng hỏi:

- Cháu thích chỗ nào trong khu vườn này?

- Tất cả. Nhất là mấy chú nai, mấy chú thỏ ... Ôi, dễ thương làm sao.

Hải Yến nghiêng đầu:

- Chắc khu vườn này có "lịch sử" lâu đời rồi hả ông?

- Khoảng mười năm trở lại đây thôi.

- Sao cơ? - Hải Yến ngạc nhiên.

- Lúc đó Bách Nguyễn là một người đàn ông tràn đầy sức sống và yêu đời.

- Nói vậy ...

- Người tạo ra nó chính là Bách Nguyễn, sếp của cháu đấy.

- Thật không ngờ.

- Cũng như cháu, Lạc Đình và cả những người đến đây không ai tin.

- Vâng. Cháu nghĩ người thiết kế chỗ này phải là một kỹ sư một nhà kiến trúc. Nhưng hóa ra là người tốt nghiệp ngành Quản trị Kinh doanh. Anh Hai cháu biết chuyện này không nhỉ?

- Anh Hai cháu? - Ông Bách Thắng nhíu mày.

- Dạ, là Quốc Trung, bạn thân của anh Nguyễn.

- À, ông nhớ rồi. Quốc Trung biết chứ. Thắng ấy cũng ghé thăm ông thường xuyên mà.

- Cháu thần tượng anh Nguyễn đó ông ơi. Anh ấy thông minh, nhạy bén, là một nhà kinh doanh giỏi và còn là một người đàn ông tuyệt vời nữa.

- Thật sao?

Lạc Đình chen vào:

– Ủa! Tao nhớ lúc trước mày đầu có nói vậy. Mày bảo anh Nguyễn là một gã lạnh lùng, khó chịu và đáng ghét mà.

– Bộ mày không có sao? Bây giờ yêu rồi thì tất cả đều khác đi, đúng không? Tao cũng vậy thôi, tại lúc đó tao chưa hiểu anh Nguyễn nên mới không thích bản tính của anh ấy. Giờ hiểu rồi chẳng lẽ cứ ghét anh ấy sao? Thêm nữa, anh Nguyễn là người yêu của bạn thân tao mà.

Bị Hải Yến đảo ngược lại, Lạc Đình hơi quê. Cô trừng mắt:

– Mày đừng nói lung tung đó!

– Lung tung gì. Sự thật thế chứ bộ. Anh Nguyễn thừa nhận yêu mày, còn mày cũng đã chấp nhận anh ấy rồi còn gì.

Ông Bách Thắng ngơ ngác nhìn hai cô gái:

– Hai đứa nói gì thế?

Hải Yến lách chách:

– Ông chuẩn bị có cháu dâu. Một cô cháu dâu rất ư dễ thương.

Lạc Đình rít nhỏ:

– Hải Yến ...

Nhưng Hải Yến phớt lờ đi.

– Ông biết là ai không?

– Ai?

Dù đã biết bởi sự thay đổi của Bách Nguyễn, nhưng ông Bách Thắng vẫn hỏi.

– Cô gái ngồi bên cạnh ông ấy?

– Cháu hả?

Hải Yến hét hồn:

– Ó, không. Lạc Đình mới là người anh Nguyễn chọn đấy ông ạ.

– Hà hà ... ông trêu cháu thôi. Chứ ông đoán ra được mà.

– Bao nhiêu năm qua, ông có nói như thế nào, Bách Nguyễn cũng không dọn về đây. Vậy mà tuần trước nó bảo, cháu sẽ về ở với ông luôn. Ông nghi ngờ rồi, nhưng không dám khẳng định. Hôm nay cháu bật mí, ông thấy thật hạnh phúc. Cuối cùng Bách Nguyễn cũng dứt ra được nỗi ray rứt, ám ảnh của quá khứ để trở lại cuộc sống của chính nó.

Ông Bách Thắng nắm lấy bàn tay của Lạc Đình:

– Ông cảm ơn cháu, Lạc Đình ạ.

– Sao ông cảm ơn cháu? Cháu có làm gì được đâu?

– Không. Bách Nguyễn thay đổi là nhờ sự xuất hiện của cháu đấy.

Lạc Đình bẽn lẽn:

– Cháu không có sức ảnh hưởng lớn vậy đâu ông ơi. Anh Nguyễn thay đổi là do anh ấy đã suy nghĩ thấu đáo thôi.

– Sao cũng được. Bách Nguyễn không còn trầm tư đau khổ là ông mừng rồi. Giờ ông không mong gì hơn ngoài đám cưới của hai cháu.

Hải Yến hưởng ứng:

– Phải đó! Đợi anh Nguyễn đi Nha Trang về, hỏi ý kiến anh ấy rồi cùng ra gặp ba Lạc Đình ông hả?

- Ừ. Ông cũng đợi ngày này hơn hai mươi năm rồi.
- Câu nói của ông Bách Thắng làm Lạc Đình chú ý:
- Đợi ngày này là sao hả ông?
- Chuyện dài lắm. Lúc gặp ba cháu, ông sẽ nói cho cháu và Bách Nguyên nghe.
- Ông làm cháu phải suy nghĩ.
- Không có gì phải suy nghĩ cả. Cháu xem như chưa nghe câu nói nào của ông là được rồi. OK.
- Lạc Đình gật đầu, vừa lúc chị Giao mang nước ra:
- Xin lỗi, tôi hy vọng vẫn còn kịp để hai cô uống nước.
- Hải Yến đỡ lấy cái khay trên tay chị Giao:
- Choa! Thức uống gì mà hấp dẫn thế?
- Nước táo là của ông, nước dâu là của cô, còn tắc ép là của cô Đình. Cô dùng thử xem có được không?
- Hải Yến không khách sáo, cô bưng ly nước dâu đưa lên miệng:
- Ngon thật đó! Chị Giao, chị khéo tay ghê.
- Cám ơn cô.
- Chế biến nó có khó không chị?
- Không khó đâu. Nếu cô muốn tôi sẽ chỉ cô.
- Được đó.
- Hải Yến hăng hái:
- Vào bếp ngay bây giờ đi.
- Này!
- Lạc Đình hất mặt:
- Đừng làm phiền quá, biết chị Giao có rảnh không ...
- Giao xua tay:
- Không sao đâu cô Đình. Các loại thức uống này pha chế cũng nhanh lắm.
- Ấy.
- Hải Yến chợt ngăn chị Giao.
- Chị nên gọi Lạc Đình bằng mợ thì đúng hơn.
- Giao tròn mắt:
- Cô nói ...
- Ừ. Lạc Đình sắp trở thành mợ Nguyên.
- Thật không cô?
- Họ yêu nhau cả thế giới này đều biết mà.
- Giao cười thật tươi:
- Cậu Nguyên này cũng giỏi thật. Mới đầu nhìn cậu ấy và mợ Đình tranh luận, tôi nghĩ họ sẽ không bao giờ hợp nhau như lời ông nói. Vậy mà bây giờ ... điều không nghĩ rằng trở thành sự thật rồi. Tuyệt vời quá!
- Trông chị vui lắm! Hình như chị rất thích Lạc Đình?

– Vâng. Mẹ Đình chẳng những xinh đẹp mà còn dễ thương. Lần đầu mẹ đến đây thăm ông là tôi thấy thích ngay rồi.

Hải Yến nhìn bạn:

– Nghe chưa? Mà không những có thần tượng mà có fan nữa đó.

Lạc Đình liếc ngang:

– Mà đúng là ...

“Tình yêu mới đến mới đến, là cơn gió cuốn gió cuốn. Hình như là nhẹ tênh quá, gió cuốn đi hoài. Tình yêu mới đến mới đến mới đến ...”.

Tiếng nhạc chuông điện thoại cắt ngang câu nói của Lạc Đình. Cô hấp tấp mở máy khiến Hải Yến phải trêu:

– Chàng gọi về đây, mau nghe đi.

– Sao mà biết chàng gọi?

– Nhắm mắt cũng đoán ra mà. Hai ngày nay chàng ở Nha Trang, chắc chàng nhớ lắm rồi.

– Hứ! Giỏi đoán mò.

Lạc Đình áp máy vào tai khi biết số gọi đến từ công ty. Giọng thư ký Lê Thu vang vang:

– Lạc Đình hả? Em đang ở đâu vậy? Sắp về đến công ty chưa?

– Ừa! Em xin nghỉ buổi chiều nay mà. Bộ không ai nói với chị sao?

– Không. Nếu biết thì chị đâu gọi em.

– Có chuyện gì vậy chl?

Lạc Đình hỏi.

– Lan Ngọc muốn điều hai chiếc tàu lớn vận chuyển hàng sang Thái Lan. Ở công ty, không ai có thể quyết định cả.

– Chị gọi tổng giám đốc chưa?

– Máy không người nghe. Hay em đến công ty đi Lạc Đình.

Lê Thu đề nghị:

– Có em, bà Lan Ngọc không dám làm càn.

– Trời! Chị tưởng em là phó tổng chắc.

– Nhưng ít ra, Lan Ngọc cũng nể em. Em đến nhé?

Một giây suy nghĩ, Lạc Đình đồng ý.

– Thôi được, mười lăm phút nữa, em có mặt.

Lê Thu thở phào:

– Mọi người đợi em.

Vừa cúp phone của Lê Thu thì cái phone lại reo lên lần nữa

. Thấy số của Bách Nguyên, Lạc Đình liền đứng dậy bước ra xa chỗ ông Bách Thắng và Hải Yến:

– Anh đang làm gì vậy? Công ty gọi sao không nghe máy?

– À! Anh có cuộc trao đổi với mấy anh bên đội tuần tra đường biển. Sao, công ty có chuyện à?

– Anh còn phải hỏi. Bà Lan Ngọc hợp tác vận chuyển hàng đi Thái Lan cho bạn bà ấy kia. Tính sao đây?

– Người bạn đó là ai?

– Em không có ở công ty nên không biết. Nhưng em nghĩ có lẽ là gã đàn ông đó.

– Bây giờ em đến công ty ngay được không? – Bách Nguyên gấp rút.

– Vâng!

– Anh sẽ gọi về công ty bảo với họ, em thay anh giải quyết mọi việc. Nhưng em phải để ý ... Nếu người muốn chúng ta vận chuyển hàng là gã đàn ông đó thì em thông báo ngay với anh. Anh sẽ chỉ cách em ứng phó. Cần thận, đừng để lộ sơ hở gì nhé. Anh đang ở xa, không bảo vệ em được đâu.

– Em biết rồi.

– Thôi, bắt đầu đi.

– Anh Nguyễn! - Lạc Đình chột gọi.

– Còn gì sao bé cưng?

– Em thấy chú nai con đã có bạn.

– Ồ, em ở chỗ ông à?

– Vâng.

– Ra mắt ông sớm thế? Không đợi được anh về sao?

Lạc Đình nạt:

– Giới nói nhảm. Em ghé thăm anh chứ bộ, trước đây cũng thế mà.

– Hì hì ...

– Không nói nhiều với anh, em đến công ty đây.

Lạc Đình tắt điện thoại trước. Cô trở về chỗ ghế đá nơi ông Bách Thắng đang ngồi cùng Hải Yến và chị Giao đang trò chuyện vui vẻ.

– Ông ơi! Cháu phải đến công ty đây. Vì có một số việc đang cần cháu giải quyết.

– Ừ, cháu đi đi.

Ông Bách Thắng không giữ Lạc Đình như mọi khi, bởi ông biết lúc nào công việc cũng quan trọng hơn. Thêm nữa, bây giờ Lạc Đình và Bách Nguyên là một đôi. Sự lo lắng của hai bên gia đình không còn thời gian để vun đắp.

Còn Hải yến thì khác, cô nhìn Lạc Đình với ánh mắt là lạ khi nghe Lạc Đình nói trở về công ty.

– Chẳng phải mày đã xin nghỉ buổi chiều nay sao?

– Đúng. Nhưng hiện tại công ty không có anh Nguyễn. Tao không thể bỏ mặc công việc cho nhân viên ở đây.

Lạc Đình khoát tay:

– Có gì thắc mắc, trên đường đi, tao sẽ giải thích với mày.

Cô kéo tay bạn:

– Đi thôi!

Hai cô gái vòng tay lễ phép:

– Thưa ông, chúng cháu đi ạ.

Ông Bách Thắng mỉm cười:

– Chạy xe cẩn thận nhé!

Chị Giao tiễn Lạc Đình và Hải Yến ra cổng:

– Mẹ Đình và cô Hải Yến, lúc nào rảnh rồi thì ghé lại chơi.

Lạc Đình lo suy nghĩ nên không trả lời chị Giao. Riêng Hải Yến thì vui vẻ vẫy tay:

– Tất nhiên rồi! Em sẽ ghé lại để còn nhờ chị dạy cách chế biến nước trái cây tươi nữa chứ. Chào chị!

Giao đóng cổng. Cô chưa kịp vào nhà thì nghe ông Bách Thắng gọi:

– Giao! Mang điện thoại ra đây cho ta!

– Dạ.

Cuộc gọi của ông Bách Thắng đi đâu không ai biết, chỉ thấy nét mặt ông nghiêm nghị và có vẻ suy nghĩ.

Hải Yến dừng xe trước cổng công ty, Lạc Đình bước xuống:

– Mày về đi.

– Tao muốn vào với mày.

– Không được. Mày xin nghỉ rồi lại trở về công ty cùng với tao, như thế Lan Ngọc sẽ nghi ngờ và người đàn ông kia nữa. Kế hoạch bị bẽ thì phí mọi công sức của anh Nguyễn.

– Nhưng ...

– Yên tâm đi!

Lạc Đình trấn an:

– Trong công ty còn có rất nhiều người. Hai người đó không dám làm gì ta đâu.

– Vậy mày cẩn thận nghe! - Hải Yến dặn dò.

– Ừ.

– Có gì ...

Lạc Đình cướp lời:

– Tao sẽ gọi cho người có thể giúp tao. OK.

Hải Yến quay xe. Lạc Đình gật đầu chào chú bảo vệ rồi đi thẳng vào văn phòng công ty. Lúc lên đến cầu thang, cô gặp Lê Thu ở đó.

– Chị Lê Thu!

– Lạc Đình! Em đến thì hay quá.

Lạc Đình hỏi:

– Họ đâu?

– Đang ở phòng khách công ty.

– Được rồi, em sẽ gặp họ.

Lạc Đình rẽ trái đi và một căn phòng ở cuối hành lang. Cô đẩy cửa bước vào:

– Xin lỗi, tôi về hơi trễ.

Câu đánh tiếng của Lạc Đình làm Lan Ngọc bực bội:

– Cô nghĩ cô là nhân vật lớn nào trong công ty này vậy? Muốn làm thì làm, muốn đi đâu thì đi sao? Cô có tin khi họp hội đồng quản trị, tôi sẽ đề nghị cho cô về hưu sớm không?

Lạc Đình giữ thái độ ôn hòa:

– Chị Lan Ngọc! Tôi nghĩ chị đã hiểu lầm. Tôi ra ngoài vì có công việc phải làm, chứ không phải muốn chơi muốn nghỉ như chị nói đâu.

– Công việc gì ở ngoài đường?

– Chị không cần phải biết.

Lạc Đình quay sang người đàn ông này giờ im lặng ngồi đối diện với Lan Ngọc.

– Chào ông! Tôi tên Lạc Đình, là trợ lý tổng giám đốc.

– Ôi! Xin chào cô trợ lý thông minh sắc sảo và xinh đẹp.

Người đàn ông tự giới thiệu:

– Tôi tên Công Tâm, bạn rất thân của Lan Ngọc.

– Vâng!

Lạc Đình kéo ghế ngồi, cô vào đề:

– Nghe nói ông muốn nhờ công ty chúng tôi vận chuyển hàng cho ông?

– Đúng! Tôi đã gặp Lan Ngọc bàn bạc. Nhưng rất tiếc, cô ấy không giúp được gì.

– Chị Lan Ngọc không được, nhưng biết đâu tôi có thể.

– Ô, tốt quá rồi! Tôi sợ tôi không chuyển hàng kịp cho khách hàng của tôi. Nếu lỡ chuyến này là tôi nghèo thật đó.

– Không có chúng tôi, ông vẫn tìm được chỗ khác vận chuyển hàng cho ông. Trên thương trường, đâu chỉ có mình “Hoàng Nguyên”?

Công Tâm phân bua:

– Thì đúng. Nhưng tôi quen với phong cách làm việc của “Hoàng Nguyên” rồi. Đổi chỗ khác, tôi e không thích hợp cho lắm.

Không thích hợp? Lạc Đình nghe mà thấy buồn cười. Thôi thì nói thẳng ra tôi đang lợi dụng bạn bè để làm ăn phi pháp đi? Hừ! Lạc Đình tạo vẻ mặt nghiêm nghị:

– Có câu: “Mích lòng trước đặng lòng sau”. Bây giờ tôi và ông cụ thể vấn đề nhé. Xem chúng ta có còn hợp tác được với với nhau không?

Lan Ngọc chen vào:

– Cô lấy quyền gì mà bàn bạc chuyện làm ăn ở đây? Cô quyết định được sao?

– Ủa! Anh Nguyên vẫn chưa gọi về thông báo sao? Rằng tôi sẽ thay anh ấy xem xét và quyết định vụ làm ăn này.

Cô lấy điện thoại ra:

– Hay để tôi gọi hỏi lại anh ấy.

– Không cần.

Lan Ngọc vội ngăn khi cô biết không thể áp đảo được Lạc Đình.

– Nếu cô cảm thấy mình quyết định được thì đừng phí thời gian nữa.

– OK. Vậy thì xin chị đừng làm phiền tôi.

Lạc Đình vẫn giữ khuôn mặt của một người điều hành:

– Chúng ta bắt đầu nhé, ông Công Tâm!

– Vâng.

– Ông tìm đến chúng tôi và nhờ chúng tôi vận chuyển hàng. Tôi muốn biết ông vận chuyển hàng gì và đi đến đâu?

– À! Mặt hàng của tôi là tượng bằng thạch cao. Tôi đưa chúng đến Thái Lan.

– Thái Lan ư?

– Phải, vì có một vài khách hàng cần để trưng trí trong nhà, khách sạn, viện bảo tàng ...

– Tôi có thể xem qua không?

– Cô không tin tôi?

– Tôi không biết ông là người như thế nào, lỡ ông buôn hàng quốc cấm thì chết tôi sao?

Công Tâm phá lên cười:

– Cái đầu của cô khá phong phú đấy.

Lạc Đình nhướn mày:

– Ông bằng lòng chứ?

Ngần ngừ một lúc, Công Tâm gật đầu:

– Thôi được, nhưng cô phải theo tôi đến chỗ để hàng, chứ tôi không thể mang mấy tượng vài trăm cân đến cho cô xem được.

Lạc Đình suy nghĩ nhanh. Những bức tượng bằng thạch cao có thể là bằng chứng phạm tội của Công Tâm. Cô phải làm sao để giúp Bách Nguyên vạch mặt gã đàn ông này đây?

– Cô đi cùng tôi chứ cô Đình?

Công Tâm lên tiếng hỏi:

– Vâng!

Lạc Đình mỉm cười:

– Tất nhiên là tôi phải đi rồi. Vì đây là vụ làm ăn, tôi tự quyết định mà.

– Hay quá! Chúng ta ký hợp đồng luôn chứ?

– Vẫn chưa.

Công Tâm nhúu mày:

– Sao thế?

– Ông đừng khó chịu. Đây chỉ là nguyên tắc thôi. Trước khi hình thành một hợp đồng cho đôi bên, tôi cần kiểm tra và xác định hàng chúng tôi vận chuyển không phải là hàng lậu, hàng cấm. Nếu không, dính líu đến công an thì không hay cho lắm.

– Ý cô là sau khi xem hàng xong, cô mới đưa ra quyết định của mình?

– Đúng!

– Cô đối xử với khách hàng như thế ư? Cô không sợ công ty phá sản vì cung cách làm việc của cô à?

– Sợ chứ. Nhưng chỗ hàng lậu hàng phi pháp thì càng sợ hơn.

– Cô ...

Lạc Đình nhẹ nhàng:

– Nếu ông là một người kinh doanh hợp pháp, thì ông sẽ không ngại những lời tôi nói chứ ông Công Tâm?

– Vâng.

Công Tâm cố nén sự bực tức vào lòng. Con nhỏ này đúng là không đơn giản. Nếu anh không khéo léo thì không chừng đợt hàng này sẽ không đi được cho coi. Hừm! Bây giờ trạm nào cũng gắt gao. Đường bộ, đường hàng không ... Anh không thể đưa hàng đi. Đường biển thì nhờ vào công ty vận chuyển có uy tín

“Hoàng Nguyên”. Nhưng lần này con nhỏ Lạc Đình cứ hỏi tới hỏi lui, xem ra không dễ rồi. Công Tâm suy nghĩ tìm cách. Lan Ngọc không biết gì về công việc làm của anh, cho nên anh không cần hỏi ý kiến. Còn con nhỏ Lạc Đình, nếu cần thiết anh sẽ khử luôn. Một lần vì muốn lấy lòng Lan Ngọc, anh cảnh báo Lạc Đình bằng một vụ tông xe. Bây giờ vì cuộc sống và tham vọng, anh sẽ không ngần ngại trở thành kẻ tàn ác. Hừ, Lâm Lạc Đình! Cô đừng trách tôi nha!

Không khí có vẻ căng thẳng khi Lạc Đình có những lời như ám chỉ.

Lan Ngọc mím môi:

– Này, tôi thấy như thế là đủ rồi đấy. Cô muốn phá hỏng công ty là chuyện của cô, cô không tôn trọng tôi, ít ra cô cũng phải tôn trọng bạn tôi chứ. Có đâu lại ám chỉ ...

– Chị hiểu lầm lời tôi nữa rồi. Tôi chỉ nói lên điều mà tất cả những người kinh doanh trong ngành vận chuyển đều nghĩ tới thôi. Tôi đâu ám chỉ ai. Ông Công Tâm hiểu mà.

Lạc Đình gõ cây viết xuống bàn:

– Được. Xem hàng xong, không vấn đề gì, tôi sẽ điều tàu chuyên chở ngay.

Lan Ngọc quay sang Công Tâm trấn an:

– Anh yên tâm đi! Hàng của anh sẽ rời cảng đúng giờ.

– Ừ.

Công Tâm đứng lên:

– Cô cùng tôi và Lan Ngọc đến chỗ để hàng của tôi nha?

Lạc Đình quyết định mạo hiểm nên cô gật đầu:

– Vâng!

Ba người rời khỏi phòng khách công ty. Lúc ngang qua chỗ Lê Thu, Lạc Đình nói nhanh:

– Em đi cùng chị Lan Ngọc và khách hàng của công ty chị nhé.

– Bao giờ em về? - Lê Thu hỏi.

Xong việc em về ngay.

– Nếu tổng giám đốc gọi về hỏi thì sao?

– Thì chị nói những gì chị biết. OK.

Lê Thu nhìn theo gã đàn ông và Lan Ngọc. Cô thấy không yên tâm chút nào. Vì vậy, cô cầm máy lên và bấm số.

Vì cú điện thoại của Lê Thu mà hai giờ sau Bách Nguyên có mặt ở công ty. Anh bước vào văn phòng làm các nhân viên ngạc nhiên:

– Tổng giám đốc!

– Tổng giám đốc!

Bách Nguyên đi một vòng:

– Ai đó hãy trả lời tôi, Lạc Đình về đây chưa?

Một nhân viên lên tiếng:

– Dạ chưa. Hôm nay cô Lạc Đình xin nghỉ.

Một nhân viên khác chen vào:

– Không. Khoảng hai giờ trước, tôi có nhìn thấy Lạc Đình. Nhưng hình như cô ấy đã ra ngoài rồi.

Một thoáng suy nghĩ.

Bách Nguyên cầm điện thoại lên định bấm số, thì di động của anh có tín hiệu. Anh bỏ điện thoại xuống và lấy máy mình ra nghe:

– Alô.

– Anh Nguyên! Em là Hải Yến đây.

– Ừ.

– Anh có thể về Sài Gòn ngay được không?

– Có chuyện gì vậy?

– Lạc Đình xảy ra chuyện rồi.

– Cô ấy làm sao? - Bách Nguyên lo lắng.

Lạc Đình theo gã Công Tâm và Lan Ngọc đến kho hàng của hắn. Nơi đó, Lạc Đình phát hiện Héroin được cất giấu trong các tượng bằng thạch cao. Vì vậy Lạc Đình bị Công Tâm uy hiếp.

Bách Nguyên nôn nóng:

– Bây giờ Lạc Đình ở đâu?

– Được thám tử tư và Lan Ngọc cứu, đang ở chỗ ông nhưng vẫn còn hôn mê.

Nghe đến đây thì Bách Nguyên tắt máy. Anh phóng nhanh ra ngoài trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Đến lưng chừng cầu thang, gặp Lê Thu, Bách Nguyên chặn lại:

– Lấy chìa khóa xe của cô cho tôi mượn.

– Vâng!

Lê Thu bất ngờ khi thấy Bách Nguyên, nhưng trông anh có vẻ hấp tấp và căng thẳng nên cô không dám hỏi gì. Chỉ làm theo lời là đi lấy chìa khóa xe:

– Thưa, chìa khóa đây, tổng giám đốc. Nhận lấy chìa khóa từ tay Lê Thu, Bách Nguyên nhảy một lúc hai, ba bậc thang. Xuống đến bãi đậu xe, anh lấy xe, đề máy và phóng đi.

Trong lòng nóng như lửa đốt nên chiếc Attila của Lê Thu bị Bách Nguyên cho phóng như bay và lạng lách như mấy tên ăn chơi sành điệu.

Rồi cánh cổng sắt nhà ông cũng hiện ra. Bách Nguyên ấn kèn liên tục:

Tin ... tin ... tin ...

Từ trong nhà, chị Giao chạy ra, thấy Bách Nguyên đầu tóc dựng cả lên. Chị giật mình:

– Cậu Nguyên!

– Mở cổng cho tôi nhanh!

– Vâng!

Chị Giao vừa kéo cánh cổng sắt, Bách Nguyên phóng một cái vèo vào sân. Chỉ kịp đá chống xe, anh lao vào phòng khách.

– Nội ...

Đang ngồi trò chuyện với Lan Ngọc ở ghế sa lông, ông Bách Thắng tròn mắt:

– Không phải cháu ở Nha Trang sao?

– Phải. Nhưng cháu vừa về đến ông ạ. Lạc Đình đâu ông?

– Con bé nghỉ ngơi ở phòng cháu. Hải Yến đang chăm sóc con bé.

Chẳng buồn nhìn đến Lan Ngọc, Bách Nguyên xin phép ông Bách Thắng rồi đi thẳng lên lầu. Đẩy nhẹ cửa phòng, Bách Nguyên hồi khi thấy Hải Yến quay lại:

– Lạc Đình sao rồi em?

– Nhỏ ấy vẫn còn mê anh ạ.

Bách Nguyên đến bên giường và ngồi xuống cầm tay Lạc Đình:

– Cô ấy có nguy hiểm không?

Hải Yến trấn an:

– Anh đừng quá lo lắng. Lạc Đình chỉ bị thuốc mê, để nhỏ ấy ngủ một lúc sẽ tỉnh.

– Làm sao anh không lo được, khi cô ấy hết lần này đến lần khác bị gã Công Tâm hại.

Bách Nguyên tức giận:

– Hừ! Anh phải cho gã này biết tay mới. Nếu gã ấy không bị bắt thì anh không phải là Hoàng Bách Nguyên.

– Chuyện ấy, có lẽ không đến lượt anh đâu.

– Em nói vậy là sao?

Bách Nguyên nhíu mày.

– Vì gã Công Tâm đã bị bắt rồi.

– Anh còn nhớ, lúc gọi cho anh, em đã nói gì với anh không?

– Em có nhắc đến thám tử ...

– Vâng, thám tử do ông thuê đã theo dõi, nên mới cứu được Lạc Đình và còn giúp công an bắt trọn đường dây làm ăn phi pháp của gã Công Tâm.

– Thám tử tư?

Bách Nguyên lẩm nhẩm:

– Sao em biết là do ông thuê?

– Thì ông anh nói. Ông lúc nào cũng lo lắng cho anh, nên thuê thám tử âm thầm bảo vệ anh và cả Lạc Đình nữa.

– Anh đừng tưởng ông rời khỏi thương trường thì không biết gì. Ông luôn để ý đến công việc của anh và luôn quan tâm những gì xảy ra với cô cháu dâu tương lai.

– Từ đây về sau, anh và Lạc Đình phải quan tâm ông thật nhiều nhé! Thời gian không dừng lại cho những người già như ông đâu.

Bách Nguyên chột nhìn Hải Yến:

– Sao tự nhiên triết lý với anh vậy? Bộ vừa thức tỉnh được việc gì sao?

Hải Yến lắc nhẹ:

– Không. Nhìn ông, em thấy thương ông quá. Em ước gì mình cũng có một người ông giống như ông của anh vậy để ngày nào cũng được quanh quẩn bên ông, nghe ông kể chuyện và mè nheo với ông.

– Tôi nghiệp không. Hay anh cho em ké nhé?

– Ké cái gì?

Hải Yến không hiểu.

– Thì ké ông của anh. Em có thể gọi ông nội giống anh, và ...

– Ôi, không được đâu. Ông đã có anh và Lạc Đình rồi.

– Có sao đâu. Tình cảm gia đình bạn bè san sẻ được, nhưng tình yêu không thể san sẻ đâu.

– Chẳng hạn như anh và Lạc Đình chứ gì? Một người, một trái tim và một tình yêu?

– Đúng!

Hải Yến trêu:

– Xem anh kia, nói đến người anh yêu là anh sáng mắt ra hà.

Bách Nguyên không lấy làm quê, trái lại anh còn cười tươi.

– Em đừng vội trêu anh. Một ngày nào đó em yêu đi rồi em sẽ hiểu, tâm trạng của người đang yêu thế nào. Tâm trạng của người đang yêu ư? Cô hiểu rồi chứ bộ. Có điều, không người nào giống người nào cả đâu. Cô lo lắng khác và Bách Nguyên lo lắng khác.

Hải yến nghiêng đầu:

– Bách Nguyên này! Em hỏi anh nhé! Lúc em gọi điện báo tin của Lạc Đình, anh đang có mặt ở công ty đúng không?

– Ừ.

– Sao anh biết Lạc Đình gặp chuyện mà về vậy?

– Thần giao cách cảm mà. Hì ...

Sau nụ cười của Bách Nguyên là tiếng gõ cửa. Rồi cánh cửa được đẩy nhẹ, chị Giao lộ đầu vào:

– Cậu Nguyên, cô Hải Yến! Ông gọi hai người.

Hải Yến trả lời:

– Vâng. Em và anh Nguyên sẽ xuống ngay.

Cô kéo tay Bách Nguyên:

– Đi anh, chúng ta xuống với ông. Lạc Đình còn ngủ một giấc dài lắm.

– Ừ.

Bách Nguyên cúi hôn lên trán Lạc Đình rồi mới theo Hải Yến ra ngoài.

Xuống lưng chừng cầu thang, thấy Lan Ngọc còn ngồi, Bách Nguyên sầm mặt.

Hải Yến bỏ nhỏ:

– Đừng như thế anh Nguyên. Chị Lan Ngọc cũng là người cứu Lạc Đình đấy. Chị ấy không liên quan gì đến việc làm của gã Công Tâm.

– Em tin cô ta sao?

– Làm người, ai chẳng có lúc sai lầm. Nếu họ ăn năn và thay đổi, ta nên cho họ một cơ hội chứ? Lúc trước, em cũng căm ghét Lan Ngọc lắm. Nhưng chuyện hôm nay, việc chị ấy bảo vệ Lạc Đình thì em đã bỏ qua cho chị ấy tất cả.

– Để xem cô ta có thay đổi thật không?

– Em hy vọng cũng như Lạc Đình hy vọng, anh có cái nhìn khác về chị ấy. Hãy biết tha thứ và bao dung anh nhé.

Hải Yến háy mắt, cô xà xuống bên ông Bách Thắng:

– Ông ơi ...

– À! Lạc Đình vẫn còn ngủ hả cháu cháu?

– Vâng. Không chừng nhỏ ấy ngủ tới chiều lặn ông ạ.

– Cứ để Lạc Đình ngủ đi. Giấc ngủ sẽ giúp con bé không còn sự ám ảnh và hoảng sợ.

Ông Bách Thắng chép miệng:

- Hết tai nạn xe, bây giờ thì suýt chút nữa bị người ta hại. Cái số của con bé thật là tội nghiệp.
- Qua cơn mưa, trời lại sáng rồi ông ơi. Lạc Đình sẽ không bị gì nữa đâu khi người mưu hại nhỏ ấy đã bị bắt.
- Ủ, ông hy vọng Lạc Đình luôn bình an và sống trong hạnh phúc. Nếu không ông không biết ăn nói làm sao với cha của Lạc Đình.

- Ông yên tâm!

Hải Yến nheo mắt với Bách Nguyên:

- Hạnh phúc của Lạc Đình chính là Hoàng Bách Nguyên. Có anh ấy bên cạnh, nhỏ ấy sẽ luôn luôn bình an và hạnh phúc.

Lan Ngọc phụ họa:

- Ông trời đã sắp đặt cho Bách Nguyên và Lạc Đình là một đôi. Vì thế ông hãy tin, hạnh phúc bao giờ cũng mỉm cười với họ.

Hải Yến mỉm cười với Lan Ngọc. Trong lúc này đây, cô thấy thương Lan Ngọc hơn bao giờ hết. Tình yêu với một người ngang trái. Rồi bao nhiêu năm tháng, đeo đuổi, căm hận trong mù quáng. Cuối cùng được gì? Tất cả chỉ là còn số không. Đã thế mà còn bị người khác lợi dụng, suýt chút nữa tương lai chấm hết. Cũng may, Lan Ngọc thức tỉnh sớm. Nếu không, hôm nay cô đâu được ngồi đây và cùng trò chuyện với mọi người.

Hải Yến biết, Lan Ngọc cảm thấy rất xấu hổ khi cô cứ luôn bênh vực Công Tâm, còn tin tưởng gã ta trong mọi vấn đề. Nhưng lúc sự việc phơi bày rồi, Lan Ngọc là người tội nghiệp nhất. Cô bàng hoàng như không dám tin đó là sự thật. Công Tâm chính là tên tội phạm quốc tế.

Đánh người chạy đi chớ ai nữ đánh người quay lại. Huống chi Lan Ngọc còn là người ơn của Lạc Đình. Cô đã cứu Lạc Đình thoát khỏi gã dê tiện Công Tâm. Lan Ngọc không phải là người xấu xa. Chỉ tại cô không chấp nhận sự thật thôi. Vì vậy, không riêng gì Lạc Đình. Cô cũng cần phải nói tốt cho Lan Ngọc. Để Bách Nguyên, ông và Lan Ngọc có thể trở lại một gia đình như xưa. Nghiêng đầu nhìn Bách Nguyên, Hải Yến nhướn mày khi thấy anh vẫn im lặng.

- Sao anh không nói chuyện? Anh suy nghĩ gì vậy?
- Anh đang suy nghĩ đến những gì mà mọi người làm cho anh và Lạc Đình.

Bách Nguyên hạ giọng:

- Anh không biết phải cảm ơn như thế nào nữa.
- Không phải cảm ơn đâu.

Hải Yến tủm tỉm:

- Anh chỉ cần mỉm cười với tất cả là xong.
- Đơn giản thế sao?
- Vâng, và anh phải hứa, ra mắt bạn bè người thân bằng ly rượu mừng.

Bách Nguyên gãi đầu:

- Cái này hơi khó à.
- Khó gì? Chẳng phải anh nôn nóng muốn cưới Lạc Đình sao?
- Ai cưới ai vậy?

Bách Nguyên chưa kịp trả lời thì bất ngờ nghe tiếng của Lạc Đình. Mọi người đồng nhìn lên, Bách Nguyên bật dậy đi đến dìu người yêu.

- Sao em xuống đây?

– Em không xuống, để anh và Hải Yến nói xấu em à?

– Anh đâu có.

Bách Nguyên phân bua.

– Không có, sao em vừa nghe nhắc đến tên em?

– Anh ...

Lạc Đình liếc Bách Nguyên, cô đến ngồi cạnh Lan Ngọc:

– Chị ở đây, sao không bênh vực em?

Lan Ngọc cười nhẹ:

– Chú Nguyễn nói đến cô bằng cả sự yêu thương, làm sao tôi can ngăn được – Vậy ...

Hải Yến lạnh chanh:

– Mà đừng có ba chớp ba nháng quá đi. Nếu chưa tỉnh thuốc thì làm ơn lên ngủ tiếp giùm.

– ...

Biết người ta đang nói gì không mà bảo xấu này xấu nọ. Đúng là người

– Tao sao?

– Lúc nào cũng muốn gây sự.

– Không biết ai à nha. Hứ ...

– Hừ!

Bách Nguyên quơ tay:

– Này này? Hai người sao vậy. Tự nhiên ...

– Không nói tới anh.

Hải Yến và Lạc Đình đồng nạt lại Bách Nguyên rồi cả hai phá lên cười.

Bách Nguyên ngơ ngác không hiểu chuyện gì, riêng ông Bách Thắng thì lắc đầu:

– Trẻ con như thế đấy!

Lan Ngọc quan tâm:

– Cô đã khỏe hẳn chưa?

– Vâng. Em tốt rồi.

– Tôi xin lỗi vì đã quá tin người ... Nếu không ...

Lạc Đình để ngón tay lên miệng:

– Chị đừng trách mình vì sự cố của em. Tại chị chọn nhầm bạn thôi.

– Phải. Và tôi thật xấu hổ. Tôi xấu hổ với tất cả mọi người.

Lạc Đình nắm tay Lan Ngọc dịu dàng:

– Quên hết đi chị! Quá khứ không vui, hiện tại đau buồn, bỏ chúng qua một bên. Mà hãy nghĩ đến niềm vui và hạnh phúc của ngày mai, tương lai tốt đẹp.

– Cô thật sự không cảm giận tôi?

– Không. Chỉ hơi buồn khi chị cứ mãi ray rứt.

Bách Nguyên chen vào:

– Hôm nay chị đã cứu Lạc Đình thì coi như đó là sự trả nợ. Bắt đầu từ giây phút này, chúng ta là một gia đình nha! Chị không cần sống trong sự hối hận đâu.

– Chú ...

– Lạc Đình chấp nhận chị được, tại sao tôi lại không? Hơn nữa, không phải từ lâu chị đã là chị dâu của tôi sao?

Bách Nguyên chìa tay ra:

– Mừng chị quay về!

Lan Ngọc xúc động:

– Cảm ơn chú:

Hải Yến vỗ tay:

– Tốt rồi, tốt rồi! Mừng đại đoàn viên.

Lạc Đình lườm bạn:

– Mà đây, giỏi tài vui theo.

– Hì hì ...

Ông Bách Thắng có lẽ là người vui nhất. Bách Nguyên cuối cùng cũng chọn được người con gái mà hai mươi năm trước ông đã chọn cho. Còn Lan Ngọc, cô cháu dâu làm ông rất buồn lòng. Bây giờ cũng đã thay đổi. Một gia đình bắt đầu đầy ắp tiếng cười và màu hạnh phúc. Ông thật sự thấy mãn nguyện. Ông không còn mong ước gì hơn.

– Ông ơi!

Trong bầu không khí mà mỗi người đều mang một tâm trạng. Lạc Đình mè nheo:

– Cháu đói bụng quá.

– Đói bụng ư?

– Vâng!

Cô nhỏ nhắn nhăn nhậm:

– Cháu đói muốn xỉu luôn rồi nè.

Bách Nguyên nhìn đồng hồ:

– Gần bốn giờ chiều rồi còn gì.

Lạc Đình kêu lên:

– Ôi, vậy là từ sáng tới giờ. Cái bao tử của em nó vẫn ở không.

Bách Nguyên lừ mắt:

– Em thật giỏi nhịn đói đấy và còn giỏi lì nữa. Nếu không đánh đòn em, em đâu sợ phải không?

– :fi: ...

– Nhưng hôm nay có mặt đông đủ mọi người, anh bỏ qua cho. Lần sau không nghe lời anh, còn tái phạm thì đừng trách anh.

Lạc Đình xụ mặt:

– Làm gì hăm he người ta dữ vậy? Tại ... người ta muốn ...

– Không tại hay bởi gì hết. Nếu em nghe anh thì em đâu suýt chút nữa bị người ta hại, đúng không?

– Em xin lỗi ...

– Hừ! Đừng xin lỗi anh, mà hãy xin lỗi ông và những người lo lắng cho em kia.

Ông Bách Thăng ngạc nhiên:

– Ủa? Hai đứa làm sao vậy?

Ông nhìn Bách Nguyên:

– Sao tự nhiên bắt nạt Lạc Đình? Con bé vừa than đói bụng thì làm một hơi hà.

– Cháu ...

Hải Yến biết chuyện nên cô vuốt giận:

– Anh Nguyên đừng giận Lạc Đình. Em nghĩ nhỏ ấy muốn giúp anh thôi.

– Anh biết chứ. Nhưng em có hiểu. Khi nghe Lê Thu thông báo cô ấy đi cùng Công Tâm và Lan Ngọc, thì anh lo lắng thế nào không? Anh sợ cô ấy xảy ra chuyện ...

– Vì anh yêu cô ấy nên mới la cô ấy đấy!

Lạc Đình bước qua ngồi cạnh Bách Nguyên:

– Em biết lần này làm việc mà không hỏi ý kiến anh là em sai. Em xin lỗi anh. Đừng giận em nữa nha.

Bách Nguyên vuốt tóc người yêu:

– Anh không muốn la em đâu, không muốn chút nào.

– Em hiểu.

Lạc Đình chọt mí mắt môi bỏ nhỏ:

– Nhưng anh đừng nghĩ là anh ngon nha! Coi chừng em nghỉ chơi anh và về lại Nha Trang đó.

– Ồ.

Cô nhỏ tỉnh bơ đứng lên:

– Ông ơi! Anh Nguyên nói muốn cùng gia đình ra ngoài ăn.

– Cũng được. Mọi người chuẩn bị đi.

– Vâng. Để cháu đi gọi chị Giao.

Lạc Đình quay đi, Hải Yến, và Lan Ngọc nhìn theo giấu nụ cười.

– Thật ra ai là người thắng?

– Lạc Đình!

—————oo0oo—————

– Đợi anh với Lạc Đình.

Bách Nguyên càng gọi Lạc Đình càng đi nhanh. Bởi cô đang tức giận, việc mọi người đều giấu cô chuyện hứa hôn gì đó giữa hai bên gia đình. Cô không hiểu nổi người lớn làm như thế để làm gì. Nếu cô và Bách Nguyên không yêu nhau thì có thể thành một đôi theo ý họ sao? Thế kỷ thứ mấy rồi mà còn ...Lạc Đình bỗng nhớ lại lời ba hôm nào? Cô vào "Hoàng Nguyên" là để giúp gia đình trả món nợ xưa. Phải rồi, món nợ xưa mà người lớn đang đề cập. Chính là cuộc hôn nhân giữa cô và Bách Nguyên. Người lớn thật biết sắp xếp Lạc Đình ngồi bệt xuống cát, cô buồn thật buồn.

Bách Nguyên đi tới, anh thở hổn hển:

– Em đâu cần thiết phải đi nhanh thế Lạc Đình. Trời ơi! Mệt muốn đứt hơi luôn.

Bách Nguyên buông người xuống bên cạnh người yêu.

– Ai biểu anh đi theo em làm gì rồi than mệt?

– Em đang giận đấy à

– Ừ.

– Sao giận? Lý do?

– Anh còn giả vờ không biết ư? Ông và ba em ...

– À, thì ra ... em vì chuyện đó. Nhưng em không thấy mình giận vô lý sao?

– Vô lý?

– Đúng. Em nghĩ xem. Tuy người lớn hứa hôn thật, nhưng họ không hề ép chúng ta mà họ đã để chúng ta tự do đến với nhau còn gì? Bây giờ họ vui mừng, vì ước nguyện của họ trở thành sự thật thôi.

Bách Nguyên trầm giọng:

– Lúc trước, anh cũng từng phản đối vì ông bảo, anh có một người vợ hứa hôn. Cuộc chiến giữa ông và anh gay gắt lắm. Nhưng rồi, một thời gian sau đó. Tự nhiên anh dễ chịu, ông nói sẽ không ép anh nữa.

– Anh không nghi ngờ gì sao?

Bách Nguyên lắc đầu:

– Không. Anh chỉ nghĩ, có lẽ anh đã hiểu. Hôn nhân không tình yêu thì không có kết quả gì. Cũng giống như anh Hai của anh. Buồn phải không?

– Còn em thì khác. Em không may mắn biết, mình đã được hứa hôn. Nghe ba nói, rồi hoàn cảnh đơn độc của anh làm em thấy thương. Nên em mới nhận lời. Em tìm đến nhà gặp ông, ông giao cho em nhiệm vụ. Thứ nhất là giúp anh trong công việc ở công ty.

– Thứ hai là không để cho Lan Ngọc quấy rầy anh nữa.

Bách Nguyên tiếp lời:

– Sao anh biết? - Lạc Đình tròn mắt.

– Nhìn thấy cách em cư xử với Lan Ngọc là anh biết ngay. Thêm nữa, Quốc Trung và Hải Yến là những người bạn rất thân của anh mà.

– À, anh xấu nha. Nhưng biết em là điệp viên, sao anh không có thái độ gì?

Bách Nguyên nhún vai:

– Anh không muốn ông buồn.

– Chỉ thế thôi à?

– Không. Anh còn muốn trả thù việc em lừa đảo anh nữa.

– Trả thù?

– Đúng. Việc em chạy tội khi lái xe đụng anh.

Nghe Bách Nguyên nhắc, Lạc Đình bậm môi:

– Anh là gã nhỏ mọn.

– Hi ... Anh là gã nhỏ mọn thật thì em không yên với anh đâu.

– Anh làm gì em nào?

– Hôn em thôi!

Lạc Đình né người:

– Cấm anh làm ầu nha!

Bách Nguyên cười:

– Anh liều mạng chứ không ầu.

– Thấy ghét!

Bách Nguyên cầm tay người yêu:

– Lạc Đình này! Em đừng suy nghĩ lung tung nữa nhé. Chúng ta yêu nhau, không liên quan gì đến chuyện hứa hôn của người lớn. Vì vậy em đừng trách nội và ba.

– Ba ai?

Lạc Đình cắc có:

– Ủ, thì ba của em. Nhưng ba em cũng là ba anh mà.

– Sao như thế được?

– Chúng ta cưới nhau, không phải cả hai cùng gọi bằng ba sao?

– Ồ.

Lạc Đình đứng lên bỏ chạy:

– Ai đồng ý đầu mà cưới.

Bách Nguyên đuổi theo, anh giữ Lạc Đình trong vòng tay.

– Không đồng ý cũng cưới.

– Luật nào ngộ vậy?

– Thế em yêu anh, em không lấy anh thì lấy ai?

Lạc Đình phóng tầm mắt ra xa:

– Em chưa muốn lấy chồng bây giờ.

– Em lo lắng điều gì?

– Ba em ngày một lớn tuổi, Lạc Vy lại chuẩn bị vào đại học ...

– Anh sẽ cùng em lo cho Lạc Vy và chăm sóc ba.

Bách Nguyên xoay người yêu lại:

– Anh muốn san sẻ với em tất cả. Vì em chính là tình yêu của anh, em hiểu không?

Lạc Đình chớp mắt:

– Bách Nguyên!

– Nếu em chưa muốn cưới thì chúng ta đính hôn trước.

– Có như vậy, anh gọi ba mới không bị người ta bắt bẻ.

Lạc Đình liếc ngang:

– Ham gọi ba lắm.

– Anh còn ham tiếng "ông xã" của em và tiếng anh Hai của Lạc Vy nữa.

– Anh thật là dẻo miệng.

– Vậy là em đã đồng ý?

Bách Nguyên reo mừng:

– Biển cả ơi! Lâm Lạc Đình đồng ý làm vợ con rồi.

Lạc Đình quýnh quáng khi thấy du khách trên bãi biển quay lại nhìn.

– Anh! Mọi người cười kìa.

Bách Nguyên chẳng quan tâm, bởi anh đang hạnh phúc mà. Nâng mặt Lạc Đình lên, Bách Nguyên từ từ cúi xuống. Anh hôn Lạc Đình gần bãi biển lộng gió. Trong lúc hai người còn đang ngây ngất thì bất ngờ, Quốc Trung, Lạc Vy, Hải Yến, Hoàng Nam xuất hiện.

– Chúc mừng! Bí mật tình yêu của hai người cuối cùng cũng bật mí rồi ha!

Quốc Trung nheo mắt:

– Mà thấy tao bấm quẻ có sai không? Tao nói mà và Lạc Đình là duyên tiền định mà. Chạy trời không khỏi nắng cùng một nhà đến suốt đời.

– Tao biết mà giỏi rồi.

Bách Nguyên hất mặt:

– Mọi người ra đây làm gì?

– Tắm biển. Cuối tuần mà. - Hải Yến trả lời.

– Cha, sướng ha! Cuối tuần không làm việc sao?

– Em không biết. Nghe ngài chủ tịch gọi thì bọn em lên đường thôi.

– Ngài chủ tịch?

– Vâng. Bọn em ra cùng ông của anh. Hiện ông đang ở nhà Lạc Đình, bàn chuyện hôn nhân của hai người.

Nghe Hải Yến nói, Bách Nguyên mỉm cười ngay:

– Hay quá! Ông hiểu ý anh ghê, Anh chưa kịp lên tiếng thì ông đã nghĩ đến rồi.

Hải Yến trêu:

– Xem anh kìa. Muốn vợ đến lộ ra mặt luôn. Xấu ghê chưa.

Bách Nguyên hơi què, anh xua tay:

– Tắm biển thì đi đi, đừng ở đây lộn xộn.

Hoàng Nam lên tiếng:

– Đi thôi các bạn, người ta bảo mình là kỳ đà kìa.

Cả bọn Quốc Trung cười trêu tới tấp. Một lúc sau họ mới tha cho Bách Nguyên và Lạc Đình. Cùng kéo nhau xuống biển. Trước khi đi Lạc Vy còn vẫy tay:

– Anh Hai, chị Hai. Tự nhiên nhé!

Lạc Đình mắc cỡ đến muốn chui xuống đất.

Cô đấm Bách Nguyên:

– Em bảo anh đừng ấu rồi mà, sao anh không nghe? Họ đã nhìn thấy ...

– Thì có sao đâu.

– Nhưng họ trêu chúng ta. Nhất là con nhỏ Hải Yến, nó sẽ không tha cho em.

Bách Nguyên trấn an:

– Đừng lo! Anh có cách để cô ấy không trêu em.

– Thật hả?

– Ừ.

Bách Nguyên siết chặt Lạc Đình:

– Sao dạo này em hay lo lắng thế? Anh nhớ lúc trước, em ba gai lắm mà.

– Em không biết nữa. Chắc tại em yêu anh nhiều quá đấy.

Lời bộc bạch của Lạc Đình, Bách Nguyên dâng tràn hạnh phúc.

– Em vừa nói gì, nói lại lần nữa anh nghe.

Lạc Đình lúc lắc cái đầu:

– Không nghe thì thôi. Người quân tử không nói hai lần.

Bách Nguyên năn nỉ:

– Đi mà!

– Ai biểu không chú tâm nghe.

– Không nói anh hôn em à.

– Thách anh đó.

Lạc Đình vừa dứt câu, Bách Nguyên liền cúi xuống. Anh thì thăm trên môi người yêu:

– Anh yêu em, bé con.

Nụ hôn khát khao yêu đương kéo dài kéo dài. Với hai người yêu nhau, thời gian và cảnh vật chung quanh không là gì cả. Trong mắt họ, bây giờ chỉ có tình yêu mà thôi.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-tinh-yeu>